

Легендарний місячний скульптор

Том 6

Нам Хісон

Переклад: Silver Raven

Опис

Людина, покинута світом, людина, що поклоняється грошам, людина, відома як легендарний Бог Війни у дуже популярній MMORPG «Континент Магії». З досягненням повноліття він вирішує попрощатися з грою, але спроба заробити щось за вкладений час і зусилля має такий наслідок, якого ніхто не міг уявити.

Завдяки ряду випадковостей його легендарний персонаж продається за 3 мільярди вон, приносячи йому велику радість, що змінилась глибоким відчаєм, бо він змушений віддати майже все жадібним лихварям. Відкривши можливість заробляти гроші завдяки іграм, головний герой піднімається з прірви з новим наміром і йде прямо до нової епохи під керівництвом першої в історії MMORPG у віртуальній реальності «Королівська Дорога».

Це легенда про Лі Хьона, про шлях до вершини, з серцем, що любить тільки рідних, з безмежним прагненням до грошей, про його винятковий розум, треноване тіло і вмінням наполегливої праці, що завжди підтримувало головного героя на плаву.

Переклад з англійської. Тобто переклад з перекладу, деякі сенси й особливості будуть втрачені.

Розділ 1. Відчуття насолоди. Частина 1

Просунулися у Рівнинах Відчаю на прохання храму Фреї!

Приєднатися до орків після перетворення за допомогою навички скульптора, і нехай вони націляться на фортецю темних ельфів!

Виконуючи завдання по знищенню некромантів, які були послідовниками Барекена, Від проявив дещицю милосердя. В останню мить він врятував некромантів.

Можливо, завдяки цьому йому відкрився квест рівня складності А.

[Немертвий легіон

Ліч Шир поведе на війну легіон немертвих.

Оркам і темним ельфам потрібно об'єднатися, щоб перемогти безсмертний легіон.]

Головний некромант дивився на нього, а королівські солдати чекали відповіді.

І тоді Від сказав:

– Навіть зі спільною силою орків і темних ельфів, ми не можемо зупинити безсмертний легіон. Тож я не братиму в цьому участі.

[Підтвердьте ще раз. «Безсмертний легіон на чолі з Широм», чи бажаєте ви прийняти це завдання? Це завдання пов'язано із нерозкритим класом Некромант.]

– Я не воюватиму проти безсмертного легіону.

[Ви відмовилися від завдання.]

– Тоді...

На обличчях інших з'явився вираз сильного розчарування.

– Ні! Ми не можемо прийняти це рішення, командире.

Бекер й інші капітани, що беззаперечно слідували за Відом, шалено запротестували. Ставлення до нього королівських лицарів теж різко охолело.

– Ця людина не знає значення справедливості! Ти коли-небудь чув про лицарський вчинок?

– Допомогати слабким і карати зло. Якщо подумати, що взагалі робить скульптор у військовій кампанії?!

Лояльність і хороші стосунки з солдатами значно знизилися.

– Не можна погоджуватися з цим рішенням.

– Щоб набожний Від думав так, стикаючись із силами зла... я не вірю в це.

Навіть священники послані храмом Фреї почали віддалятися від Віда. У цю мить всі його ненавиділи. Однак, коли він озирнувся, то заговорив некромант:

– Ти все ще не усвідомлюєш серйозності ситуації. Я говорив, що існування безсмертного легіону зачепить не тільки нас, некромантів, а й увесь континент.

– Я не знав про це.

– Послухай, ти єдиний, хто може вести нас, тому бийся разом з нами.

Ділінь!

[Немертвий легіон на чолі з Широм бажає захопити світ, таємна місія!]

За лаштунків Барекеном керував його учень, Шир, він сподіювався відкрити шлях темряви. Через день після програшу в битві ліч Шир вирішив повністю відновити Немертвий легіон. Тож безсмертний легіон з'явився знову!

Щоб вижити, оркам і темним ельфам потрібно співпрацювати одне з одним у цій війні. Зберіть всі можливі сили, щоб запобігти просуванню безсмертного легіону та перемогти Шира.

Складність: А

Нагорода: магична книга Барекена

Увага: Немертвий легіон розпочне війну через 30 днів.]

– ...

Від був шокованим на мить. Він відхилив це завдання, але його знову запропонували.

Від повернув чашу до храму Фреї та був фактично змушений прийняти квест щодо корони Фарго. А тепер некромант на Рівнинах Відчаю дає йому завдання, що впливає на його зв'язки з тими, хто поряд.

«Цей квест надзвичайно складний!» – Від похитав головою.

– Ні. У цій ситуації я не можу.

[Підтвердьте ще раз. «Немертвий легіон на чолі з Широм» – ви хочете прийняти це завдання?]

Це завдання пов'язане з відкриттям класу Некромант.

У випадку, якщо ви не приймете це завдання, будуть жахливі наслідки.]

– Гм, схоже, ти досі не розумієш. Навіть після того, що я тобі сказав. Ця ситуація вплине на весь світ. Якщо ти проігноруєш її, то, як і ми, люди не зможуть втекти від темряви. У такому випадку всі навколо тебе втратять мужність і впадуть у відчай.

Некромант говорив дуже похмурим тоном.

Страшно!

Від відчув, як його тілом пробігся холод.

Він потрапив у пастку, з якої не може вийти.

Це він опинився у кутку, а не храм Фреї. Жодних вагань у погрозах зниження слави. У таких ситуаціях жодна нормальна людина не досягне успіху. Доведеться удати, що він приймає завдання.

Од цього квесту важко відмовитися, але пізніше від його виконання можна ухилитися. Ціна цього – безперервна втрата слави, і все через віру в те, що таке завдання неможливо виконати.

Однак Від слабкий до таких погроз. Наполегливо працюючи, щоб отримати славу, він просто не міг викинути все на вітер.

– Моє бажання – боротися з Немертвим легіоном навіть ціною власного життя. Перемогти ліча та його армію немертвих, щоб запобігти оскверненню цих земель.

[Ви прийняли завдання.]

Вуууууш

Грязь і вогонь були зметені з цитаделі темних ельфів, щоб виправити шкоду, спричинену силами орків і магією темних ельфів, які нарobili ям по всій території. Надзвичайно великих, щоб вмістити десятки тисяч ворогів.

Орки були зайняті перенесенням каміння, рухаючись до фортеці темних ельфів.

– Чві-чвіт. Ельфи не знають розваг, ніколи не чув про носіння каміння.

– Як скажеш, орку.

– Я радий бути першим серед сильних. Чвіік!

Орки й ельфи об'єднали зусилля, розпочавши ремонт.

Головний некромант разом зі священниками і королівськими лицарями розповів колишнім супротивникам про армію немертвих. Тоді темні ельфи та орки зробили драматичне примирення. Спільний ворог викликав об'єднання цих двох рас в єдину армію.

Вони вже стикалися з цією бідою і знали, що живих може й не залишитися. Темних ельфів вбивали і піднімали як немертвих мисливців. З орків робили зомбі. Темні ельфи понад усе дорожили власними кланами. А горді орки вважали образливим перетворення на зомбі.

– Чвіік, чвіік! Після смерті ми повертаємося до землі. Чві-чвік. Ми можемо відпочити після того, як помremo.

Дві раси, що об'єдналися для боротьби з безсмертним легіоном, трудилися над ремонтом фортеці. Священники Фреї та королівські лицарі також приєдналися до справи відновлення.

– Тут порожньо!

– Внизу є сильніша опора.

– Фундамент тут надто слабкий.

Дейл і Хосрам взяли з собою солдатів, щоб ретельно обстежити цитадель. Сила орків стала у пригоді для перенесення важких валунів або предметів, але людська рука більше підходила для складних конструкцій. Ексцентричні ельфи використовували магію для швидкої обробки каміння.

На вершині фортеці Віда овівав прохолодний вітерець.

Важкий і серйозний вираз обличчя!

– Капітане, здається, фокус полягає в тому, щоб створити стратегію, яка приведе до перемоги проти Немертвого легіону.

– Зрештою він наш командир.

Бекер показав великий палець.

Але в глибині душі Від думав не про те, що війна розпочнеться через місяць.

«Погляньмо. Спочатку предмети, отримані як здобич...»

Він підраховував ціну здобичі отриману під час облоги фортеці темних ельфів. Справді, навіть у найзапекліших боях він шукав предмети. Він збирав всі важливі предмети, що випадали з тіл, шукаючи їх невпинно, як божевільний, навіть коли в нього летіли стріли.

Відчайдушна боротьба за гроші!

Збирав зброю та спорядження, як порохотяг.

Тепер настав час підрахувати вартість отриманих речей.

– Розпізнати.

[Груба глефа капітана орків

Міцність: 69/80

Атака: 25-51

Глефа досвідченого капітана орків. Попри те, що вона важка й непроста у володінні, завданий нею удар може бути таким же сильним, як удар молота.

Вимоги:

Сила – 350;

Рівень – 180.

Ефекти:

+20 до бойового кличу;

+10 до Сили;

-30 Спритності.

Точність атаки зменшується на 25%.

Смертельний удар удвічі ефективніший.]

Перше, що він перевірів, було майже непотребом.

«Ця глефа не продаватиметься добре».

Хоча можуть бути ентузіасти, які шукають лише унікальну зброю, однак якщо подивитися на глефу з точки зору ефективності, така незручна зброя навряд чи приверне багато уваги. Коли у звичайній грі хтось не знає, як використовувати певний предмет, то зазвичай перевіряються, які характеристики та навички він підвищує. Але у Королівській Дорозі ти, по суті, використовуєш своє тіло для рухів.

Якщо є можливість, то ти користуєшся лише тими речами, що здаються знайомими. Тому глефа орка буде проблемною зброею для покупця. Зазвичай, ефекти незвичайної зброї сприяли тому, що вона добре продавалася. Як правило, це щось допоміжне, наприклад,

замороження ворога або якась інша магічна атака. Хоча для легких мечів найбільш бажаним є значне підсилення атаки.

Від вирішив відкласти грубу глефу та подивитися на інші предмети.

П'ять орських обладунків, дві ельфійські пов'язки на голову й одяг з сімома дивними ефектами.

Звичайні речі, але одяг ельфів мав опір до магії та підвищував спорідненість з духами, що може стати популярним предметом для продажу.

«Добре. Знайшлося щось цікаве».

Віду було радісно уникати роботи.

Навіть якщо твоя спеціалізація будівництво, хай який ти у цьому хороший, тобі все одно ненависно тягати каміння. Тягати цеглу по будівельному майданчику – копітка праця.

Орки, ельфи і солдати старанно працювали. Однак Від приховував свою радість, тому що це нерозумно – показувати подібне. Перебуваючи в гущі подій, щоб приховати свої емоції він робив суворий вираз обличчя, коли на нього дивилися.

– Ми повинні вірити в командира.

– Разом з командиром ми виграємо бій проти тої немертвої армії.

Через помилкові припущення солдатів, Віда знову стали шанувати!

Він стояв на вершині вежі, щоб дивитися вдалину.

Від кинув погляд вниз, на гори Юорокі. Хребет тягнеться, ніби річка попід хмарами. Тут шар за шаром гори накладаються на долини.

Мимо пропливали хмари. Темні ельфи розмістили фортецю на найвищій точці, де повітря дуже розріджене. Холодні та сухі місця.

Місця, де сніг вкрив гори. Сяйво сонця поступово слабшало, поки небо ставало червоним. Але навіть найнижчі хмари повністю омиті містичними барвами заходу сонця.

Від якийсь час тихо спостерігав за краєвидом, а потім вийшов з гри.

Перше, що зробив Лі Хьон, покинувши капсулу, це розмістив предмети на сайті-аукціоні.

«Повинен бути хтось, хто шукає глефу орків, правильно? Гадаю, груба глефа не принесе багато. Ціни на пов'язки ельфів піднімуться несильно, в основному через їхній брак на ринку... Треба було взяти ельфійський лук, він би продався за високу ціну».

Через глибокий жаль Лі Хьон майже впав на підлогу.

Усвідомлення промахів темного гравця!

«Попереду в мене ще довгий шлях!»

Щоб прорватися до фортеці він не мав морочитися з ламанням воріт. Щоб заманити покупців, йому потрібно було знайти темного ельфа з луком.

Тому що, якби він підняв хоча б лук одного капітанів темних ельфів, то досягнув би бажаної мети.

«Я надто захопився, щоб подумати про це».

Лі Хьон застогнав.

Однак ціна кожного предмету стабільно підтверджувалася. Перевірка цін на предмети та перевірка самих предметів, які гравці купують, рівнозначна інвестиції у власний капітал. Зазвичай, незвичайні предмети на аукціоні дуже швидко продаються. Лі Хьон прискіпливо проглянув останні публікації.

Доступ до сайту Королівської Дороги також може допомогти з пошуком нещодавно розпізнаних предметів, і гравці можуть дізнатися, які речі можуть випадати з різних монстрів.

Шлях до становлення імператором. Мрія панувати над усім світом. Ласкаво просимо до Королівської Дороги.

Домашня сторінка Королівської Дороги.

Лі Хьон перейшов до Зали Слави, він клацнув угорі, щоб увійти.

Щоб зайти до облікового запису, він увів свій ідентифікатор у відповідне поле.

Унизу, непомітний для інших, це найкраще місце!

Лі Хьон завантажив повне відео свого квесту.

Він би хотів відредагувати оригінальне відео, вирізавши деякі частини, щоб виглядати добре. Але в Лі Хьона не було окремої програми для редагування відео.

Темний шлях.

Всі так звані незаконні завантаження, захищених авторським правом програм, були заблоковані, тож йому б довелося придбати програмне забезпечення для редагування відео, а за це потрібно заплатити як мінімум кілька десятків тисяч вон. Однак, навіть якби він купив програму, йому також довелося би придбати комп'ютер, щоб нормально працювати з відео, тому він залишив усе як є.

– Не пощастило. Маємо те, що маємо.

Нічого дивного, що комп'ютер мало не накрився. Він видавав дивні звуки та вібрував. Коли завантаження завершилося, Лі Хьон, як завжди, перевів його у сплячий режим.

І сьогодні люди переглядали список Зали Слави Королівської Дороги. Щодня цю сторінку відвідували мільйони людей. Зала Слави настільки популярна, що доступ до неї містився у кутку сайту з будь-якої сторінки. Звичайно, більшість не цікавилася нижньою частиною Зали Слави. Користувачі знали, що ті, хто має високий рівень займають вищу позицію.

[Ось що сьогодні сталося в гільдії Гермес.]

[Гріффіт, цей хлопець досі займається піратством у морі?]

У випадку вбивстві, крадіжок і піратства деякі користувачі також публікували зображення. Люди, що живуть нерозважливо, своїм бездумним способом життя привертають уваги інших.

Тож чи вистрілило опуліковане Лі Хьоном відео? Для тих, хто є першими у Залі Слави, різниця в цінності імен дуже велика.

Тому кожен, хто побачив відео Лі Хьона, був шокований.

– Боже мій!

Причиною здивування стала тривалість відео.

– Воно триває цілих 19 годин 49 хвилин!

Розділ 1. Відчуття насолоди. Частина 2

Він з'явився у Залі Слави з абсурдно довгим відео, написавши рядок на дошці слави Королівської Дороги.

У Залі Слави з'явилася нова особа. Але ця людина... новий гравець у Залі Слави завантажив цілих 19 годин гри!

Дошка слави Королівської Дороги мала багато користувачів.

Вони негайно посміялися з Лі Хьона.

[Цей нуб неймовірний.]

[Новачок уявлення не має, як публікувати. Дивлячись на Залу Славу, він, мабуть, радий уже тому, що опинився тут.]

[Та він нічого не відредагував, підвищив свою надійність до нуля.]

[Я ще таких розумників не бачив.]

Ці користувачі всього лише кинули погляд на пост Лі Хьона.

Та все ж хтось не зміг перемогти допитливість і клацнув на відео, проте, коли людина побачила початок, то забула про все інше.

– Що, гора? Що це за місце... навколо бродить незліченна кількість орків.

Як би уважно людина не дивилася, здавалося, що в основному там лише орки.

– Марно витратив час, натиснувши на це.

Але цікавість перемогла і він знову вирішив глянути відео Лі Хьона. Користувач вирішив, що якщо там не буде нічого цікавого, то він негайно вимкне відео.

Потім через 30 хвилин він опублікував повідомлення на дошці Королівської Дороги.

[Те відео на 19 годин і 49 хвилин. Просто подивіться його. Це не описати словами. Воно одне з найкращих. Я глянув на нього ще раз і тепер планую подивитися до кінця.]

Побачивши це повідомлення, людям стало цікаво.

Вони шукали відео та вмикали його.

Більшість не дивилася довго, тому не бачили чогось цікавого і вважали, що їх обманули.

[Навіть зараз популярно розміщувати пости-заманухи?]

[Можливо, це опублікував сам завантажувач відео. Ідентифікатор може бути іншим, взяв обліковий запис друга чи члена сім'ї.]

[Що ж, це нудно, така груба спроба...]

Однак на відео, завантаженому Лі Хьоном, з'явився орк.

Орк Карічві!

Це дуже міцний орк з неймовірно мускулистим тілом. Великий, з огидним шрамом на обличчі, із зубами, що випирають.

[Ранок у горах. Сходить червоне сонце, свище сильний вітер. Чві-чвіт. По небу повзуть важкі хмари, вони ніби знають, що битва близько. У битві з темними ельфами я буду битися у першому ряду! Чвік! Цього сонячного ранку я відчуваю надію. Чві-чвік. Нашу мужність і жагу перемоги. Наш благородний дух. Наші душі. Чвііік! Я хочу співати. Темні ельфи сильні, але ми будемо битися з піснею в наших серцях. З піснею перемоги. Ніхто не втече, а ми переможемо!]

Дивакуватий орк привернув їхню увагу, користувачі сміялися з його монологу.

[Що це взагалі таке?]

[Це що, сатира?]

І люди не зупинилися на цьому моменті.

Орк Карчві був у горах, покритих густим туманом. Однак, коли зійшло сонце, туман потроху почав розсіюватися. І тоді усюди почали з'являтися орки.

[Орки.]

[Дуже багато орків.]

[А хтось інший тут є?]

[Чвііік! Чвіік!]

[Грааааа!]

Після монологу орка орда заревла!

Туман розвіявся повністю.

Стало видно гори Юрокі з майже 400 000 орками, і почалася облога фортеці темних ельфів.

Проти піднесеного духу ворогів темні ельфи використовували духів і магію. Орки кинулися вперед приголомшливим числом.

[Ніби фільм дивишся.]

[Битва такого масштабу...]

Більшість людей бачила, як гравці ведуть облогову війну. Магія може бути сліпучою, коли її використовують, але на цьому все. Такі битви вражають несильно.

Але тут орки атакували хвиля за хвилею, а темні ельфи відчайдушно відбивалися. Угору здіймався чорний дим, од палаючої нафти, що лилася зі стін на орків. Ті, хто потрапляли під ці атаки, згорали до тла.

Орки дерлися на стіни. Темні ельфи пускали так багато стріл, що вони закривали небо.

[Неймовірно.]

[Це найкраще...!]

Люди, які дивилися відео, були дуже задоволені.

Це немов фантастичний фільм, де можна спостерігати за відчайдушною битвою між різними расами.

Неймовірна сила цієї глефи викликала благоговіння в інших!

Вона досить потужна, раз перемогла багатьох темних ельфів у бою!

А могутній орк, який володів глефою, був дивовижним у своїй безрозсудності.

Завдяки величезній силі об'єднана армія просувалася вперед. Од зброї можна відчутти вибухову енергію, час від часу глефа таємниче рухалася, що давало дивовижні результати. З моменту створення віртуальної реальності бойові мистецтва пережили найбільший розквіт. Користувачі могли використовувати бойові мистецтва у віртуальній реальності, не відчуваючи втоми, що викликало великий інтерес до зброї та мистецтва бою.

[Як він може так рухатися?]

[Ви ж бачите, вся битва розгортається навколо нього.]

[Гадаю, саме тут цей орк дещо змінив хід бою.]

Розмах битви повністю захопив голови тих, хто дивився відео. Навіть якби фільм завершився на цьому моменті, люди були б дуже задоволені. Але до кінця відео ще далеко. До цих жорстоких орків також приєдналися священники і солдати.

[Не може бути!]

[То це гравець?]

Люди здивувалися.

Це війна орків і темних ельфів. Однак відбувалася вона з волі гравця. У центрі всього цього була одна людина.

Орк, солдати і священники увійшли до храму, прямуючи до некромантів. Неможливо було дізнатися передісторію війни, але ситуація вказувала на те, що це місце дуже важливе.

Затим бридкий орк перетворився на людину.

Глядачі не знали цього, але причиною перетворення стало скасування навички скульптурне перевтілення. В середині храму було дуже темно, а кут камери показував спину, тому вони не могли роздивитися обличчя.

Потім користувачі стали свідком розмови з некромантом.

[– Я ніколи не вірив у божественне провидіння, але якщо це має бути так, то вбийте мене. Я готовий.]

Головний некромант опустил голову, ставши на коліна. За ним повторили інші некроманти. Глядачі очікували, що їх от-от уб'ють.

[Убий його!]

[Мене цікавить цей квест. Дуже.]

[Хіба може бути інакше з можливими нагородами за квест такого масштабу?]

Люди повністю занурилися у перегляд відео. На відміну від інших записів, тут вони відчували зовсім інший досвід. Як правило, відео із Зали Слави – це полювання на монстрів. Лише ті, хто мають широке визнання, можуть потрапити сюди. Але такі гравці також розуміли, що про їхні завдання можуть дізнатися інші користувачі, тому не хотіли публікувати таку інформацію.

Відео, записане Відом, стало величезним ковтком свіжого повітря. Фільм, де головний герой не слідує правилам інших, а коли стався конфлікт, він не почав розмахувати мечем.

[– Говори, некроманте. Про що йшла мова? Про яке божественне провидіння ти говорив?]

– Ти не збираєшся вбивати мене, слуга Фреї?

– Я не слуга. Відповідай на запитання. Чи мені просто вбити вас усіх?

– Ми... ти все одно нам не повіриш. Уперед, слуга Фреї, бий! Навіть у пекельному вогні я проклинатиму тебе!

– ...]

Герой відео на мить замовк, а потім заговорив.

[– Я даю тобі шанс. Шанс завоювати мою довіру. Якщо ти скажеш правду, я постараюся повірити твоїм словам.

– Справді? Обіцяєш?

– Так. Але це обіцянка вислухати тебе, а не залишити живим.

Глядачі бачили, як некромант на мить завагався, але потім почав розповідати.

– Раз у мене з'явився шанс, я розкажу тобі. У світі склалося хибне враження про Барекана Демофа. Він справді вивчав некромантію і був відомий як великий маг, але...]

З обуренням почав говорити некромант.

[– Учень Барекена, Шир, використав підлість та сили темрява, тому дослідження спрямованні на боротьбу з невиліковними хворобами і продовженням тривалості життя пішли у напрямку створення безсмертної армії. Коли воїни гинуть, вони повертаються до життя у вигляді немертвих! Барекен потрапив до рук темних сил і втратив розум, легіон немертвих нищив світ. Шир укладав союзи з іншими темними силами і очолив безсмертний легіон. Ми, некроманти, були затягнуті в божевілля Барекена. Коли легіон був розбитий, ми прийшли до тями й усвідомили свої гріхи. Тому ми пішли до храму, щоб вивчити старі

рукописи і розібратися з ситуацією. Вирвати Барекена з божевілля та покарати Шири, істинного винуватця.]

[Правда розкрита. Завдання завершено.

Відкрите нове завдання рівня складності А.

[Це завдання пов'язане із заблокованим класом Некромант.]

[Некромант!]

[Якщо ця людина досягне успіху в завданні, ми зможемо обирати некроманта як клас?]

[З'явилося завдання з вищим класом для магів!]

І в кінці відео закінчилося тим, що показали ремонт фортеці темних ельфів.

Щодо ситуації Лі Хьона, то все змінилося у порівнянні з тим, що було раніше. Хоча він проспав лише п'ять годин, світ суттєво змінився. На сайті Королівської Дороги панувала абсолютно інша атмосфера. Більше ніхто не звертав на інші записи в нижній частині Зали Слави, довге відео змінило все.

[Це завдання орків!]

[Темні ельфи, вперше в житті бачу таку битву.]

[Це перетворення в орка... можливо, це чаклунське поліморфне заклинання з четвертої частини?]

[Не може бути, якби це було так, я міг би його використовувати.]

[Я припускаю, що це принаймні може бути унікальний предмет, що дозволяє перетворюватися.]

Люди робили припущення.

Вони нічого не знали про скульптурне перевтілення і навіть не могли про таке подумати. Крім того, Лі Хьон виконував завдання у місці абсолютно новому для користувачів. Де гори й долини накладалися одне на одного, тягнучись по вільному простору, і над усім цим нависали хмари.

[Де розташоване це місце?!]

[Це не центральний континент...]

[Багато людей живе у великих містах і навколишніх територіях, і вони зовсім не схожі на це!]

Люди хотіли знати, де Лі Хьон виконував квест, тому не могли дочекатися відповіді. Користувачі Королівської дороги активувалися тут. Серед них були ті, хто відзначилися в різних галузях.

[Подивіться на дерева і на територію. Погода там дуже холодна.

Це високогірний регіон, саме такі породи дерев ростуть там...

Вершини гір вкриті снігом.

Це точно не південь чи північ.

Бачите рух комах чи птахів? Зараз на континенті Версаль осінь. Судячи з перелітних птахів, яких можна побачити у відео...]

Досліджували також і орків.

[Я читав багато фантастичних романів. Орки з фентезі книг! Могутні та прості, ця раса мене зачарувала. Ху-ху-ху. Досі мені говорили, що орки нікому не цікаві, це мене дуже дратувало. Та я все одно вірив. Орки – це родзинка фентезі! Просто подумайте про це. Якщо у фантастичному світі не буде орків, то що там цікавого?!]

На цьому обговорення орків не зупинилося, бо тема розгорталася далі.

[Види орків децю відрізняють залежно від етнічних особливостей. Чвік. Чві-ік. Чвіііік. Чуік. Чвііік. Виходячи з середовища, в якому вони живуть, деякі риси стають виразнішими.]

Це дослідження орків також привернуло увагу інших.

[Тут я додам. Наразі на континенті Версаль ідентифіковано 87 видів орків, дивлячись на зовнішність орків у відео, видно, що це в основному вихідці зі сходу. Орки королівства Brent видають схожий звук.]

Однак на це твердження незабаром відреагували інші.

[Це не вони, у цих орків інша зброя та живучість. Рівні орків королівства Brent приблизно 140. Більшість орків на відео мають рівень вище 200.]

[Я не надто багато знаю про орків, проте, їхні рівні вище 350. Я полював на багатьох чудовиськ. Таких сильних, як орки з цього відео, я ще не бачив. Битися проти такої орди реально страшно.]

[У мене мурашки по шкірі!]

Через деякий час написав дослідник орків.

[Я впевнений, що цей вид орків не з королівства Brent. Хоча ми можемо припустити, що вони якось споріднені. Спостерігаючи за жахливим видом на екрані, я навряд чи знаю, де можна знайти таких орків. Побачивши це, моє враження змінилося, а інтерес знизився. Мій смак теж змінився.]

Після припущення про можливий регіон перебування орків з відео, події почали бурхливо розвиватися.

Однак для Лі Хьона все було зовсім інакше. Увімкнувши комп'ютер, він поглянув на звіт зі сторінки Зали Слави і розчарувався.

«Загальна кількість переглядів менше 70 000».

Інші відео у Залі Слави отримують мільйони переглядів. Записи гільдії Гермес з Бед Реєм отримують понад 100 мільйонів. Спеціальна сцена з Вежі воїнів з ним набрала колосальних 1,7 мільярдів переглядів.

«70 000 і все».

Лі Хьон засмутився, але ті, хто знають правду про Залу Слави, не погодилися б з його похмурым настроєм.

Відео виклали лише п'ять годин тому. Крім того, воно знаходилося в нижній частині Зали Слави і було аж занадто довгим, щоб переглянути його за такий короткий час, до того ж не всі дивитимуться повністю. Чутки почали розходитися три години тому, відтоді воно почало підніматися. З того часу тисячі людей мали до відео доступ.

Важливим є те, що через тривалість запису, дещо складно належним чином переглянути його повністю, а тому кількість переглядів зростала повільно. Однак після розповсюдження інформації, багато людей повертатимуться, щоб переглянути відео ще раз. Щодо того, наскільки збільшить кількість переглядів, ніхто навіть не здогадувався про ефект хвилі, який викличе цей запис.

Розділ 2. Небесне місто Лавіас. Частина 1

В одному з багатьох прихованих підземель з'явилася людина. Вона опинилася в темноті та розгублено озирнулася. Однак людина незабаром прийшла до тями.

– Світло! Швидше прийди до мене.

Викликане світло швидко освітило темряву, людина використала заклинання, щоб озирнутися навколо.

Спочатку вона хотіла бути чарівницею, але також бажала володіти мечем. Попри те, що її зброя є різновидом короткого меча, його достатньо для потужної атаки. На плечі у неї лук, і виглядає вона, як жриця. Там, де дівчина не могла використовувати фізичні атаки, вона використовувала заклинання та бафи. Її клас доволі гнучкий.

Вона – шаман.

Даін! Вона важко хворіла і покинула гру, щоб зробити операцію. Тепер дівчина повернулася.

– Тут нічого не змінилося. – Очі Даін загорілися.

На щастя, настав час рухатися вперед з високо піднятою головою.

– Пані, я хочу про дещо у вас запитати.

Ці слова промовив дуллаган. Це було б страшно, але для Даін це знайоме видовище.

– То питай!

– Я шукаю голову, свою голову. Якщо ви бачити її, покажіть мені, де вона.

Моторозна істота тримала голову, яку шукала!

Даін вирішила відповісти.

– Тоді закрій рота.

– Що ви сказали?

– Я більше не можу терпіти!

Даін стиснула кулаки і безжально врізала по голові дуллагана.

У минулому вона ненавиділа полювати на немертвих. Але після того, як Даін благополучно повернулася з операції, дуллаган став просто монстром. Однак кулачний бій це не єдина навичка, яку вона вивчила, дівчина досить добре стріляє з лука.

Даін також може робити різні бафи, а ще вивчала прокляття та заклинання атаки.

Навіть її володіння мечем було на високому рівні!

Єдина складність для Даін у тому, що її клас не може показати таку ж силу, як клас воїна чи мага, тому що вона – шаманка. Клас дуже гнучкий, але не має спеціалізації, хоча він доволі ефективний у бою.

Що ж, до уваги також потрібно взяти звідки тягнеться початок її душевного стану. Все почалося тут, із зустрічі з персонажем на ім'я Від.

Даін почала з ударів руками і ногами, а потім уже перейшла до фехтування. Вона була у захваті, використовуючи все це на дуллагані.

– Моя голова, моя голова! Вона так болить.

– Перебувати у лікарні трохи неприємно... будь ласка, зрозумій. Це триватиме недовго. Прокляття крові!

Прокляття, яке вона використала, належала до особливого роду заклять. Чудовисько, дуллаган, потрапило під дію прокляття темряви! Його побили, а потім відновили очки здоров'я, їх було навіть більше, ніж раніше.

Мерзенні та жахливі чари.

Їх використали не для того, щоб убити його. Закляття, щоб вилікувати дуллагана, а потім його побити – доволі суперечливо. Через деякий час, вона добила монстра стрілами.

Даін випробувала свої навички після такої тривалої перерви!

Навулачки чи мечем, стрільба з лука та магія – нічого не змінилося.

Мішенню всіх її навичок став бідолашний дуллаган.

– Мої навички не надто заіржавіли. – Даін радісно всміхнулася.

Коли вона грала у Королівську Дорогу в минулому, то дбала лише про підвищення своїх навичок, а не рівнів. Підлікувати монстра, побитися з ним і повторити спочатку. Рівень її навичок аномально виріс.

– Приємно бачити дуллаганів і собак-скелетів!

Даін ходила сама, прогулюючись по підземеллю немертвих. Однак її тіло рухалося ніби з власної волі. Повернувшись до Королівської Дороги після довгої паузи, вона насолоджувалася атмосферою гри, ніби п'яніючи від дихання повітрям.

Як вона сумувала, поки була прикута до ліжка.

Лише один вдих, уже бажання цього давало ситість, ніби справжня їжа.

Наскільки дивовижно-прекрасне життя, лише хвора людина могла зрозуміти це. Та все ж щоразу, коли в її поле зору потрапляв монстр, вона негайно біла його.

Скелети-воїни, скелети-лицарі.

Вона почала стикатися зі скелетами незадовго до операції. Операція мала високий рівень летального випадку. Є багато ситуацій, коли пацієнт помирає посеред операції. Було хвилювання, що в разі смерті залишаться тільки кістки і вони виглядатимуть, як скелет.

Вона блукала по підземеллю немертвих, що просто подивитися!

В її пам'яті ця місцевість була пустою, але не зовсім. Раніше тут були сірі та чорні сталактити, вони заповнювали печеру або були розтрощені на шматки.

Але тепер тут усюди були висічені статуї.

[Ви бачите прекрасні Безіменні статуї Лавіаса.

З'явилися ці чудові безіменні скульптури з цінних спогадів і стали святилищами та дороговказами в цих небезпечних підземеллях. Таємничі скульптури створив анонімний скульптор.

Ефекти: Спокійна аура навколо цих статуй збільшує живучість та ману гравця на 25%, спритність на 10%. Атаки монстрів мають 5% штраф.

Ці ефекти не поєднуються з ефектами інших статуй.]

– Статуї? – Настрій Даін погіршився через скульптури, які не відповідали її пам'яті про це місце. – Чому все змінилося?

У мить, коли вона збиралася відвернутися, вигляд статуї раптом здався їй знайомим. На обличчі чоловіка з лютим виразом обличчя одна брова злегка піднята вгору! А статуя жінки точно схожа на Даін.

– Не може бути...

Даін придивилася до чоловіка. Без сумніву, це той хлопець, якого вона зустріла у Королівській Дорозі перед операцією. Це та людина, яка глибоко врзалася в її серце.

Тоді вони були дивовижною групою. Різноманітні таланти шаманки в поєднанні із силою Віда прокотилися підземеллям немертвих.

– О, Віде. – З очей Даін нестримно текли сльози. – Схлип. Я обіцяла, що більше ніколи не буду плакати, але...

Перед операцією вона уявляла це сотню разів. Дівчина житиме по новому, радіючи, що жива. Вона більше ніколи не плакатиме. Та у цю мить, коли з очей лилися сльози, її почуття неможливо описати.

Коли вона відправилася на операцію, то думала, що про неї ніхто не згадає. Просто забудуть про її існування, дівчина навіть не знала, чи був хтось, хто про неї думав.

Проте була одна людина, що залишила їй це на згадку.

Чоловік, який зобразив її зовнішність у скульптурах. Вона відчула як прискорилося серцебиття. Серце шалено стукотіло, а руки злегка тремтіли. Все тіло Даін охопили почуття, а потім вона помітила, що під статуями щось написано. Почерк був такий поганий, що здавалося це написала дитина.

Гомчі: Кара невігласам!

Гомчі2: Чоловіки повинні виконувати важку роботу.

Гомчі3: Тут був я.

Гомчі4: Я служу наставнику – це несе славу моєму життю.

Гомчі5: Треба знайти дівчину. Нам лише трохи за 30.

...

Гомчі198: Я голодний. Хтось позичте мені трохи ячмінного хліба.

...

Гомчі328: Я вчора помер від голоду.

Гомчі328: Лише ці монстри, ніякої їжі.

...

Гомчі348: Хочу мати коханку. Ніяких умов, лише бажання навчитися готувати.

...

Гомчі505: Привіт, приємно познайомитися. Мене звати Гомчі505. Також відомий як наймолодший гарнюня, Хаджійо. Ха-ха-ха.]

Даін обійшла все підземелля немертвих і раптом завмерла.

Минуло багато часу після її битви з дуллаганом і його головою, вона шукала безіменні творіння Віда. Там, де вони їли, неодмінно були дві їхні скульптури.

– Неймовірно. Ці статуї...

Очі Даін повнилися слізьми. Можливо, це дрібниці, але цього достатньо, щоб її серце щеміло від почуттів. Вона роздивилася купу подібних статуй. Даін повільно крокувала вологим підземеллям, насолоджуючись цими моментами.

– Ку-ху-ху. Людям заборонено бути в цьому місці.

– У цьому місці ти кладеш своє тіло перед левами. Це місце спочинку.

– Віддай своє життя. Я проведу тебе до місця вічного спочинку.

Три скелети!

Час від часу монстри, які відповідали за певну територію, наздоганяли її та отримували жорстоку прочуханку.

Абсолютно неприйнятно. Вона розтрощила їхні кістки через лють, бо вони вчинили злочин, зруйнувавши її настрій. Скелети зробили це лише заради захисту своєї території, адже Даін навмисно прийшла сюди!

Ці статуї були зроблені з бажанням не дозволити монстрам збиратися поряд з ними, але Даін неодмінно зустрічала чудовиськ. Все, що вона могла зробити, так це дозволити своїм навичкам розгулятися, полюючи на монстрів. Характеристики шамана проявлялися на повну, коли вона атакувала чудовиськ і перемагала їх.

Даін вийшла з підземелля через два дні.

– То це небесне місто?

– Так. Це місце нещодавно відкрили шукачі пригод. Єдине, сюди можуть піднятися лише люди, які мають заслуги у селі Баран.

У Лавіасі тепер було досить багато шукачів пригод. Даін не блукала містом без Віда, тим часом багато користувачів самостійно зробили деякі відкриття та відшукали пригоди.

Небо прямо над містом.

Вид хмар, які пропливали повз од потоку вітру, дарував мандрівникам приємне відчуття, роблячи це місце ще привабливішим. Користувачі низького рівня приїздили сюди, ризикуючи власними життями вже тільки заради можливості тут побувати.

Лавіас став відомим, і навіть дворянство королівства оголосило про свою зацікавленість відвідати це місто. Вельможі королівства Розенхайм і королівства Brent доволі часто сюди навідуються. З'явилися завдання з великою нагородою, орієнтовані на найм свити, щоб безпечно дістатися до міста.

– Тут багато людей.

Даін повільно гуляла містом. Її вітали найрізноманітніші племена Птахів.

– Кар-кар. Я вперше вас бачу. Ви новачок у місті? – говорив Том Болл, новий голова роду. Поряд з ним було багато представників інших племен Птахів. Ворон замахав крилами. – Ви сильна, людино? Ви здаєтеся досить відомою, я хочу попросити вас про послугу. Тут, у Лавіасі, ми потерпаємо від немертвих.

– Ви вмієте збирати трави? Якщо ні, я навчу вас розбиратися у лікувальних травах. Можете дати мені 200 золотих? У північній частині печер є рослина, яку я шукаю. Якщо ви спробуєте викопати її коріння, то можете поранитися, тому будьте обережною.

Такі бадьорі.

Даін зустрічала найрізноманітніших Птахів, але жоден не зміг її запам'ятати. Навіть коли у них з'являвся новий голова роду, вони були дуже забудькуватими. Попри те, що Даін допомогла племені чорного ворона, про неї забули.

Неквапливо блукаючи, вона раптом скучила за Відом.

«Він, мабуть, десь посеред пригод і все таке. Його рівень повинен бути набагато вищим, чи не так?»

Вона хотіла зв'язатися з ним. Хотіла поділити радістю, що залишилася жива!

Проте можливості зв'язати з ним не було. Перед тим, як відправитися на операцію. Вона навмисно вимкнула список друзів. Тож коли Даін повернулася, він не міг дізнатися про це. Вона дуже шкодувала, що відхилила його запит на дружбу.

З'являться тисячі людей зі схожим іменем, якщо ти негайно не зареєструєш дружбу за допомогою прямого контакту. Тож це означає, що немає можливості зв'язатися з ним.

«Ну, нічого страшного, якщо нам судилося знову зустрітися, то це колись станеться. Хоча, якщо ми зустрінемося, чи не буде це сумна зустріч?»

Різниця між їхніми рівнями, мабуть, стала надто великою, тому для них може і не випасти шансу зустрітися одне з одним. Проте це не викликало сильного занепокоєння. З її високим рівнем навичок, вона може швидко наздогнати його.

«Тепер я маю час, щоби бути собою. Мені не потрібно хвилюватися про смерть. У мене є час».

У цю мить Даін стояла одна та спостерігала, як до неї підходить кілька жінок.

– Як справи? У мене є проблема, і мені потрібна ваша допомога. Не проти ризикнути? Мене звати Гераті, відьма духу вітру.

Даін радісно кивнула головою.

Пригоди!

Полювання!

Вона хотіла іти вперед і стати сильнішою.

«Континент Версаль, Лавіас, будь-яке місце з монстрами підходить».

Гомчі не вдалося підняти рівні швидко. Причиною тому було будівництво піраміди.

– Гхухча!

– Триста чотири, ще трохи. Покажемо їм нашу силу.

– Так, наставнику. До кінця!

На них була покладена важка робота зі штовхання каменів для піраміди.

Селена, гарненька дівчина з квіткової крамнички з ближнього села, прийшла і попросила про допомогу.

– Насправді моя крамничка розвалюється зараз і потребує великого ремонту, чи можете ви допомогти?

Ділінь!

[Крамничка Селени

У Серабурзі є обшарпаний будинок, що от-от розвалиться. Якщо ви допоможете відновити крамничку Селени, то станете її другом.

Складність: D

Нагорода: Дружба Селени

Вимоги: Певний рівень слави. Необхідно мати досвід роботи на будівництві.]

По суті, це доволі незвичне завдання. Нагорода – це дружба з Селеною!

Коли гравець розпочинає гру в Королівській Дорозі, то не може покинути стартове місто протягом перших чотирьох тижнів. Користувачі мають навчитися грати, і мусять вибирати

завдання відповідно до нагороди. Щоб це були або гроші, або досвід або нагорода якимось предметом!

Прохання про ручну роботу – різноманітні, однак архітектурні завдання не такі вже і складні.

Гомчі вислухали Селену і погодилася виконати її прохання навіть не задумавшись.

– Будь ласка, дозвольте мені!

– Прийміть мене як свого раба!

– Крамничку? Я збудую вам палац!

Врода Селени змусила їх поквпатися, вони всі прийняли завдання. Однак для Гомчі3 і Гомчі2 було занадто пізно, вони несли на плечах різні інструменти для будівництва.

Інструктори це чи практикуючі, вони однаково відчайдушно боролися за любов.

Насправді для зведення квіткові крамнички для дівчини було мобілізовано аж 500 робітників. Цієї кількості людей достатньо, щоб побудувати дім за день-два.

Гомчі вже знайомі з будівництвом піраміди! Вони працювали над багатьма речами, квітковий магазинчик для дівчини це легка задачка.

Проте будівництво йшло дуже повільно.

– Ось, випийте.

– Ха-ха-ха! Дякую.

– Що робити, це...

Щоразу, коли Селена говорила чи робила щось, Гомчі були в нестямі просто від бажання побачити її або поговорити з нею. За її відсутності вони навмисне сповільнювали свою роботу, поки дівчина не приходила знову. Гомчі лише вдавали, що важко працюють. Вони зводили будинок близько десяти днів. Навіть, коли будівництво наближалось до завершення, вони знаходили більше способів уникнути роботи.

Гомчі105 поринув у глибокий сум.

Гомчі3 підійшов до нього.

– Що сталося?

– О, інструкторе Гомчі3! Щиро кажучи... крамничка майже готова, і ми більше не будемо бачити Селену так часто, правда?

– Що ж, це було б гірко і солодко водночас, чи не так?

– Так, я знаю. Селена насправді не людина... але вона мені подобається. Вона дуже мила і має гарну усмішку. Вона не просить багато. Я хотів би, щоб все затягнулося ще принаймні на тиждень.

Нарікав Гомчі105, не бажаючи прощатися з Селеною.

Тоді інструктор Гомчі3 розреготався.

– Дурень! Ось що ми зробимо.

ГомчіЗ сильно розмахнувся мечем і кинув його в стіну квіткової крамниці, зруйнувавши її.

Інші Гомчі заплескали в долоні.

– Це для нашого наставника.

– Найкраще!

– Це була чудова ідея!

Вони чули відлуння тріску, з яким зламалася квіткова крамничка, над будівництвом якої Гомчі наполегливо працювали. Тож майже завершений будинок для Селени був повністю зруйнований.

Гомчі гірко плакали над маленькою квітковою крамничкою, яку будували.

– Оохо.

– Селена більше не може жити в такому місці.

– У юності мене побили 12 людей і я не зронив жодної сльози, але це...

Проте це був не кінець.

Після квіткової крамнички Селени з передмістя Серабургу почало приходити багато запитів на зведення будинків і крамниць.

Критерії Гомчі для вибору завдань були простими: вродлива жінка – ось і все.

– Нагорода не потрібна, мій друже!

– Я працюватиму, поки не впаду, лише щоб побачити її усмішку.

– Йой, вона усміхнулася мені!

На будівному майданчику Гомчі старанно зводили цегляні стіни. Лише для того, щоб побачити дівчат, вони гарували над зведенням будинку, який благородний намір. У замку Серабург можна побачити багато засмаглих робітників, які не носили сорочок.

З часу будівництва піраміди важко підрахувати скільки ж каменю вони використали.

Тілінь.

[У зв'язку з неодноразовим повторенням дій, набуто навички архітектора Цегляна кладка і Копання.

Цегляна кладка – 1 (0%): Дозволяє акуратно складати цеглу для зведення будинків. З цією навичкою неважливо скільки буде цеглин, вони лягатимуть рівно.

Копання – 1 (0%): Дозволяє швидко копати землю.]

Навички архітектора!

Це доволі складний у отриманні клас, навіть якщо займатися ремеслами, іншими слова, раніше цей клас не був доданий.

Виняткова спритність Віда привела до його вміння у навичці Кулінарія. Оскільки Гомчі працювали над будівництвами їхні зусилля привели до навичок архітектора. Цегляна кладка і

Копання, але вже лише це значно підвищило показник характеристики Сила. Щоб підвищити рівень навичок архітектора, Гомчі брали завдання з копання землі та складання цегли.

У результаті за три місяці Гомчі познайомилися з усіма красунями королівства. Відтоді їм було складно просто ходити вулицями.

– Привіт, брате номер 110!

– Красно дякуємо за будинок, який ви нам збудували, брате Гомчі5!

Люди, які це бачили, не могли повірити, що це ті самі Гомчі.

Проте лише Гомчі могли зробити таку роботу!

Через кілька місяців Гомчі стали дуже відомими за охочу згоду будувати домівки для красунь королівства Розенхайм.

З того часу до них почали звертатися вельможі.

– Я чув про вашу славу. Говорять, що ви досить відомі в цій сфері. Я хотів би побудувати особняк. Це буде не абищо, а щось величне. Якщо ви приймете моє прохання, я добре заплачу.

Розділ 2. Небесне місто Лавіас. Частина 2

[Збудувати особняк для барона Аріаса]

Поряд зі столицею королівства Розенхайм барон Аріас володіє досить великим містом. Завдяки торговим маршрутам і припливу товарів він заробив багато грошей і тепер хоче побудувати відповідний особняк.]

– Я відмовляюся.

[Ви відмовилися від завдання.]

Деякий час Гомчі відмовлялися від завдань вельмож, навіть не дивлячись.

– Хто ми, твої слуги?

– Надто багато роботи!

– Хай там скільки ти запропонуєш, я все одно не зацікавлений.

Гомчі бачили, як жирний барон Аріас зиркнув на них з глумливим виразом обличчя. Однак, коли до них звернулася симпатична жінка з міста, вони погодилися, не роздумуючи.

– Жодних проблем, я згоден!

– Я зроблю все можливе, щоб побудувати його для вас.

Гомчі наполегливо працювали. Однак навіть працюючи вони відточували свої навички, а вільний час проводили на полюваннях і відвідинах підземель. Після цього Гомчі підняли вище 220 рівня.

– Вікно характеристик!

[Ім'я персонажа: Гомчі505]

Приналежність: нейтральний

Рівень: 220

Клас: Майстер бойових мистецтв

Титул: нема

Слава: 1632

Здоров'я: 27 060

Мана: 4402

Сила: 850

Спритність: 455

Живучість: 230

Мудрість: 65

Інтелект: 40

Бойовий дух: 130

Витривалість: 120

Стійкість: 180

Шарм: 20

Харизма: 60

Лідерство: 30

Удача: 5

Віра: 10

Атака: 1340

Захист: 195

Опір магії:

Вогонь – 20%;

Вода – 20%;

Земля – 20%

Чорна магія – 20%]

Безіменна людина кинула Гомчі виклик. Мандрівник у легких обладунках і накидці! Гомчі були заінтриговані, а мандрівник сказав:

– Крок за кроком ви вдосконалюєте свої бойові мистецтва. Я чув про вашу з товаришами репутацію. Ви живете, щоб служити жінкам? Я присвятив усе своє життя відточенню бойового мистецтва.

Мандрівник, здається, мав той самий клас, що і Гомчі. Майстер бойових мистецтв. Він сказав:

– Ви знаєте, що означає бути сильнішим? Гомчі, недостатньо просто відточити навички. Відчуйте який широкий світ навколо вас, поверніться і переможіть мене. Тоді я приведу вас до істинної сили.

Ділінь!

[Стати воїном

Світ заповнений монстрами, яких потрібно у полювати, ви маєте їх знайти.

Жінки та дівчата шукають лицарів, і на цих землях їх можна знайти.

Говорять, якщо ви пройдете через весь континент Версаль і повернетесь назад, то можете стати справжнім Майстром бойових мистецтв.

Складність: Завдання на перехід до класу вищого рівня

Нагорода: Можливість отримати більше навичок

Обмеження: Завдання тільки для класу Майстер бойових мистецтв. Потрібно мати високу славу.]

Коли мандрівник пішов, всі Гомчі вишикувалися в ряди. Настав час їм прийняти рішення.

– Що ж, всі ми до цього часу діяли у Королівській Дорозі як єдина група.

– ...

Обличчя Гомчі були серйозними! Не відволікаючись, вони слухали наставника.

– Коли ми разом, ми жахаємо. Та так, що нас уникали. Ми сильні навіть окремо.

Коли Гомчі полювали у підземеллі, більшість користувачів ображали їх та йшли.

Забрати собі монстрів і привернути погляди красивих користувачок! Їсти страви, не підсмаливши їх при приготуванні, їсти смачну їжу, а не битися через неї! Хай яким людним буде мисливське угіддя, завжди можна знайти куточок, щоб полювати самому!

– Настав час пізнати широкий світ. Кожен з нас повинен пройти свій шлях по всьому континенту, перемагаючи сильних монстрів. Через півроку зустрінемося знову в королівстві Розенхайм.

– Зрозумів, наставнику!

– Побачимося пізніше.

– Будь ласка, подбайте про своє здоров'я, наставнику!

Гомчі попрощалися та розійшлися.

Їхнім багажем був лише маленький рюкзак з ячмінним хлібом. По суті, їм нічого було брати з собою.

Гомчі розсіялися по всьому континенту! Хоча розлука наставника й учнів була гіркою, учні пішли з високо піднятими головами і обличчями, сповненими радості.

«Нарешті настав час ситно поїсти».

«Більше я не помру з голоду».

«А тепер вполюємо кролика і засмажимо його».

Щоб стати справжніми воїнами, Ґомчі розділилися та покинули королівство Розенхайм.

Звична подія для університету Корея.

Професійні гравці зазвичай не дуже сподіваються, що їхня заявка буде прийнята. Але якщо справа дійшла до цього, то кількість проблем лише зростає.

– Братику, якщо чесно, я маю тобі дещо сказати...

Лі Хейон нервувала, тримаючи повідомлення про прийняття заявки. Сьогодні день співбесіди в університеті Корея. А, отже, Лі Хьон має піти в університет.

– Не можу більше приховати, потрібно це зробити...

Після довгих мук Лі Хейон більше не могла мовчати.

Як складно!

Грюкнувши дверима, Лі Хейон поглянула на старшого брата.

– Братику, я маю дещо сказати. Ти маєш поїхати на співбесіду в університет Корея.

Коли Хейон говорила, Лі Хьон саме переглядав сторінку Зали Слави.

– Співбесіда? Яка співбесіда?

– Я говорю про співбесіду для вступу до університету.

– Що? Справді? – Лі Хьон здивовано підстрибнув.

Як грім серед ясного неба, співбесіда в національному університеті Корея!

Лі Хейон нахилила голову і похмуро сказала:

– Справа в тому... Я подала заявку, тобі потрібно встигнути до університету... Зараз багато людей намагаються вступити.

Лі Хьон чув про таке. Часто заявників на вступ до університету більше, ніж місць.

Він нервово запитав:

– То що ти зробила?

– Я надіслала заявку, просто для спроби. Ти був настільки зайнятий, тому я зробила це без твого дозволу. Вибач, братику.

Коли Хейон просила вибачення, Лі Хьон відчував тривогу, але міг тримати це відчуття під контролем. Він не міг лаяти її за те, що вона вирішила все сама. Однак він забрав з рук Лі Хейон повідомлення.

– Цей документ і співбесіда означають, що заявка пройшла, так?

– Так. Це повідомлення означає, що заявка пройшла, але не означає, що тебе прийняли. Типу показує, що є шанс...

– Чудово! – Лі Хьон яскраво посміхнувся.

Всі труднощі, що вони пережили до цього, – він відчув, як з нього зняли тягар. Лі Хьон радів. Він неправильно розумів свою роль у цій ситуації.

Вся сіль у словах Лі Хейон!

Він не міг уявити собі навіть думки піти на співбесіду до якогось з університетів Південної Кореї. Кинувши середню школу, він заледве склав екзамени на отримання диплома, тож про вступ до вишу навіть не думав.

Суть справи в тому, що університет Корея надаватиме Лі Хейон стипендію.

– Це чудово. То коли співбесіда?

Чомусь Лі Хейон стало трохи ніяково. Це відрізнялося від очікуваної відповіді.

– Ага, але, ти, мабуть, розсердишся... – вона вагалася, коли говорила. – Сьогодні.

– Га?

– Тобі потрібно пройти співбесіду сьогодні. Залишилося три години.

– Ти серйозно?

У Лі Хьонові загорівся бойовий дух.

Співбесіда в університеті його сестри, він негайно вимкнув комп'ютер і встав.

– Тоді починаймо готуватися. Я зроблю це.

Факультет віртуальної реальності університету Корея.

Лі Хьон із шиком приїхав до вишу на таксі. Це було б немислимо у звичайний день.

«О, Хейон, мене дуже цікавить віртуальна реальність». Він ніколи не говорив їй про свій інтерес до подальшого вивчення цієї сфери.

Можливо, знання віртуальної реальності знадобляться тут, йому вже немало відомо. Лі Хьон був у захваті, чекаючи співбесіди.

– Все добре. Все буде добре. – Сказала Лі Хейон, міцно тримаючи його за руку.

У цю мить Лі Хьон помітив, що з нею щось не так.

«Це непорозуміння». Зараз не час для такого зізнання. «Братику, ми поговоримо про це пізніше».

Лі Хейон знову мовчала. Колесо вже котилося. Час настав, і наразі можливості повернутися додому немає. Раптом на лобі Лі Хейон виступив холодний піт. Вона палко бажала мати можливість зробити щось.

– Ти в порядку?

– Так, братику, все добре.

– Ти сильно пітнієш.

– Гадаю, це через хвилювання.

– Скажи мені, якщо ти раптом почуватимешся зле.

Лі Хьон щиро занепокоївся, почувши вимушений обман про хвилювання. Очі Лі Хейон засяяли.

«А! Ось воно».

За три хвилини до співбесіди Лі Хейон поклала обидві руки на живіт.

– Старший брате.

– Що, що таке?

– Живіт болить. Мені потрібно в туалет. Можливо, я щось не те з'їла вранці.

– Але...

Але зараз не час для цього. У таку важливу для неї мить Лі Хьон хотів зупинити сестру.

– Ти можеш терпіти?

– Ой, ліпше не показувати щось таке під час співбесіди.

– Ну, в такому разі... повертайся швидше.

– Так, братику.

– Не запізнюйся на співбесіду.

– Я скоро повернуся.

Лі Хейон таємно вислизнула, удавши, що йде до туалету. Не помітивши цього, Лі Хьон з нетерпінням чекав повернення сестри. Він піднявся зі стільця і почав ходити по коридору, дивлячись на годинник.

Одна хвилина. Дві хвилини...

Зважаючи на час, Лі Хьон хотів знайти спосіб зупинити його плин, хоча це абсолютно неможливо.

«Це може нашкодити майбутньому Хейон... І, як на зло, проблеми зі шлунком, я за це відповідальний. Мабуть, зі стравою, що я приготував на сніданок, було щось не так».

Його пальці злегка тремтіли від напруги. Лі Хейон не повернулася з туалету за три хвилини. Підійшла помічниця професора і сказала:

– Ви людина, що прийшла на співбесіду? Професори чекають.

– Перепрошую, моя сестра ще не повернулася, чи можливо почекати ще кілька хвилин?

Безумовно, найгірше – отримати відмову через запізнення на співбесіду. Коли Лі Хьон говорив з помічницею, то від враження, яке він на неї справив, її серце затремтіло.

Сильний погляд!

Якщо вони не зачекають, їй здалося, що він може перевернути все це місце догори дригом.

– О, зрозуміло. Я передам це професорам.

Помічниця була збентежена.

«Чекаєш на сестру? За винятком студентів, інші не можуть заходити...»

Лі Хейон не з'явилася і через десять хвилин. В цей час вона потайки зустрілася з помічницею професора.

– У мене до вас прохання. Скажіть моєму старшому брату, що ви зустріли мене в туалеті й через біль у животі я точно не можу повернутися. Можете сказати йому, щоб він пішов на співбесіду замість мене?

– Що?

– Будь ласка, скажіть йому це. Нехай він піде на співбесіду.

Помічниця професора подумала, що ці двоє – брат і сестра – справді дивні. Один чекає на сестру, перш ніж піде на співбесіду, вона цього не зрозуміла, затим його сестра звертається до неї і просить передати, щоб він пішов замість неї. Абсолютно дивно.

У будь-якому разі, професори чекали в кімнаті для співбесід.

– Ви скажете йому?

– Так, скажу.

Помічниця підійшла до Лі Хьона та заговорила:

– Для початку зайдіть до кімнати для співбесіди.

– Моя сестра не повернулася...

– Я зустрілася з вашою сестрою у вбиральні, вона сказала, що навряд чи встигне вчасно і хоче, щоб ви зустрілися з професорами. Більше не можна відкладати, інакше співбесіду буде скасовано.

– Цього не можна допустити. Я іду.

Помічниця професора англійської мови не розуміла, що відбувається, але хлопець нарешті погодився.

– Ідіть за мною.

Зрештою Лі Хьон пішов на співбесіду сам, без сестри.

П'ятеро професорів переглядали документи.

«Гадаю, це заявка Хейон». Однак ця заявка насправді належала Лі Хьону. Професори читали її і, перш ніж Лі Хьон встиг заговорити, один із них поставив запитання.

– Чому ви обрали саме цей виш?

– Я думаю, що цей виш дасть можливість отримати квітуче майбутнє.

– Ви хочете сказати, що інші виші не мають хороших перспектив?

Професор продовжував ставити запитання. Лі Хьон дав йому просту відповідь.

– Аж ніяк, проте я чув, що тут є найкращі умови та викладачі.

– Ясно.

Професори кивнули на таку упевнену відповідь.

«Надмірно пафосно, але непогано».

«Підкреслення основ».

«Щире відповідає на запитання, хоча на співбесіду запізнився...»

Лі Хьон раптом випалив:

– Насправді моя сестра дуже хороша дитина.

– Гм?

– Наші батьки померли, коли вона була дитиною...

Лі Хьон завів довгу розповідь про їхню сімейну історію. Заради співбесіди Лі Хейон, очевидно, що він мав розповісти про її долю детально. Той факт, що університет Корея був вибраний для нього, а не для сестри, був абсолютно невідомий Лі Хьону.

«Університет Корея! Я не можу допустити провалу. Зараз я дбаю про майбутнє сестри».

Тому, щоб виграти час для Лі Хейон, він розповідав про їхню історію страждань із самої юності. Лі Хьон говорив про те, як жила його родина і в яких умовах вони з сестрою вирости. Однак він не міг говорити про свою сестру, не згадавши про себе.

Як Лі Хьон боровся, не маючи захисту від лихварів, намагаючись допомогти сім'ї та заробити гроші на заправці та інших роботах, якими він не міг займатися законно. Професори мовчки слухали його. Співбесіда була довшою і відрізнялася від звичайного формату. Зазвичай це проходить так: професор ставить запитання, кандидат відповідає. Але зараз Лі Хьон розповідав, як він жив у своїй заплутаній історії, а викладі слухали.

– ...Я рік займався підготовкою всього необхідного для роботи у Королівській Дорозі. У випадку з іншими випущеними іграми, є різниця в інтересах. Але Королівська Дорога з віртуальною реальністю відрізняється в самій основі. Подих, рух, поведінка та дії дарують більше спогадів. Гадаю, ця гра триматиме цікавість не менше 10 років. Я ще не назбирав достатньо грошей на оплату навчання молодшої сестри, але запізнь з оплатою не буде.

У цю мить професори усвідомили, що Лі Хьон неправильно зрозумів ситуацію.

«Смішне непорозуміння, він думає, що ця співбесіда для його молодшої сестри, а не для нього».

Однак професори нічого про це не сказали, натомість вони поставили незвичайне запитання.

– Тоді як щодо віртуальної реальності? Можливо, це питання здається дитячим, але як ви відділяєте віртуальну реальність і реальність?

Відповідь Лі Хьон була проста:

– Спроба відділити реальність і віртуальну реальність сама по собі безглузда.

– О, справді? Розкажіть нам, чому ви так думаєте.

На думку професорів очікуваною відповіддю мало бути: реальний світ і світ віртуально реальності розділені. Також інша ймовірна відповідь була така: віртуальна реальність є втіленням мрії. Тож унікальна відповідь Лі Хьон була цікавою.

– Чи стояти зараз тут, чи у Королівській Дорозі – це однаково реально в обох випадках.

– Віртуальна реальність і реальність однакові? Що ви маєте на увазі?

– Наприклад, запекло жити, працювати та створювати речі, досягаючи того, що принесе людині користь. Щодо віртуальної реальності, то хіба це не факт, що життя стає імітацією. Можна здобути знання, заробити гроші. Добиватися доводиться і там, і там, тож для мене це нічим не відрізнялося.

– Що ж, ми зрозуміли вашу думку. Ця студентка, Хейон, ми достатньо про неї знаємо. Про результат ми повідомимо.

– Щиро вдячний.

Лі Хьон пішов, і після цього професори почали обговорення.

– Таке сильне прагнення до життя.

– Лише подумати, що є така незвичайна сім'я в наш час. Результат цілком очевидний.

– Із розвитком віртуальної реальності значення сім'ї розмивається, а в нього чудове мислення.

– Широкий діапазон знань про віртуальну реальність.

– Різноманітність життєвого досвіду, це буде корисним для багатьох.

Професори довго обговорювали, жоден з них не дивився на Лі Хьона в негативному світлі.

– Тоді ми всі згодні.

Вони поставили печатку на заявку Лі Хьон, що він пройшов.

– Фух, ледве дотягнув до кінця.

Лі Хьон заледве пройшов співбесіду. Якщо подумати, він не був упевнений, яка відповідь, якщо вона взагалі буде, з'явиться.

– Ну, це все, що можна було зробити...

Лі Хьон знайшов сестру. Вона вийшла зі вбиральні та сіла на стілець, полегшено зітхнувши. Лі Хейон молилася. Коли Лі Хьон підійшов, вона підняла очі.

– Як пройшла співбесіда?

– Га? Е... – Лі Хьон не знав, як втішити сестру. Це ж треба, щоб стало зле саме в такий момент. – Я намагався пояснити... Щоб ти могла встигнути, я розповів про нашу ситуацію на співбесіді.

– Яку ситуацію?

– Саме студент має проходити співбесіду. Я не вмю гарно говорити, тому не знаю, яким буде результат.

Лі Хейон була збита з пантелику. Вона думала, що брат розсердиться через те, що його обдурили, але він більше переживав через співбесіду.

«Не може бути, він досі не знає? Як це можливо?»

Лі Хейон для початку вирішила висловитись загальною.

– Усе добре, братику. Вір, що все пройшло добре, більше для співбесіди нічого не можна зробити.

– Так, я міг би, але... так. Що зроблено, те зроблено. Я був дурним, що зробив це так.

На шляху додому, коли вони вийшли через ворота університету, Лі Хейон здригнулася.

– Що таке?

– Я дещо забула там! Братику, почекай тут трохи.

– Гаразд.

Лі Хейон повернулася до вишу, щоб зустрітися з помічницею професора. Вона змінила поштову адресу на лікарню, де перебуває бабуся.

Розділ 3. Перший раз у кіно. Частина 1

Спочатку Лі Хьон збирався разом з сестрою поїхати додому. Як і зазвичай, повернутися, подбати по домашні справи та зайти до Королівської Дороги. День виконання квесту наближався, але брак часу на підготовку погіршував ситуацію. Однак він думав зовсім про інше.

«Співбесіда в університеті Корея! Така неймовірна подія, не варто закінчувати такий важливий день буденними справами».

Лі Хьон зібрався з силами і зазирнув у гаманець.

Міцні сині купюри. Якби вони тільки знали, що відбувається з готівкою після щедрого зняття.

– Хейон.

– Га?

– Ходімо в кіно.

До цього часу Лі Хьон ніколи не ходив до кінотеатру. Але все колись трапляється вперше.

– Справді?

Для Лі Хейон це було щось незбагненне.

Це запропонував її брат! Скупа людина, яка дуже неохоче витрачає гроші навіть на поїздку в автобусі. Хлопець, який не купує нічого зайвого і навіть не купував для себе найнеобхідніше шкільне приладдя. І піти в кіно.

– Так. Було б весело подивитися фільм.

З великою рішучістю Лі Хьона вони вирушили до кінотеатру.

Багатозальний кінотеатр, де показують різноманітні фільми. Співпрацює з великим торговим центром, місцем з незліченною кількістю відвідувачів.

Увійшовши до кінотеатру, він постійно дивувався. Неймовірно. Існує таке місце, що збирає стільки людей. Воно здавалося чимось з іншого світу.

– Поглянь, братику, цей фільм здається цікавим.

– Звичайно. Ходімо глянемо.

Щиро кажучи, це також перший раз, коли Лі Хейон пішла у кіно. Попри те, що вона отримувала досить солідну суму кишенькових грошей, і навіть сама заробляла, дівчина ніколи не витратила їх просто так. Це вперше, коли вона пішла до кінотеатру високого рівня, щоб подивитися фільми.

– Стільки фільмів.

– Які зараз найпопулярніші?

– Може оцей?

– Гаразд, виглядає цікаво.

Деякий час простоявши у черзі, вони купили квитки. Лі Хьон загалом знав, що потрібно заплатити гроші перед входом у кінозал. Йому довелося купити спеціальні квитки в касі.

«То ось як вона працює. Я приблизно знав, що буде. Це нормально».

На обличчі Лі Хьона з'явилася приголомшлива посмішка. Впевнена посмішка. І все ж він віддав 20 000 вон за два квитки.

– Два квитки на...

Гордість від приходу в кінотеатр! Задоволення бути культурною людиною!

Цей момент вартий всього. Хоча це і дорого, але він готовий витратити гроші.

Привітно усміхаючись, працівник сказав:

– Сеанс о 15:30, два квитки для дорослих. Правильно?

– Так.

– У вас є кредитна картка? Бажаєте знижку?

– Га? – Лі Хьон був збентежений. Кредитна картка і знижка! Доволі показові назви. – Конкретніше?

– О, так. МК кепітал, картка оператора або кредитні картки, щоб отримати знижку.

– І яка буде знижка... – нерішуче запитав Лі Хьон.

Співробітник щиро засміявся. Яскравої усмішки було достатньо, щоб підняти настрій.

– 2 000 вон на людину.

– ...

У цю мить з'явилася недобра посмішка Лі Хьона!

Квитки в кіно за 10 000 вон зі знижкою 2 000 вон, це неможливо проігнорувати. Знижка 2 000 вон за людину, тобто загалом 4 000 вон! Але в Лі Хьон не було картки.

Кредитні картки в основному використовувалися для купівлі-продажу, він не мав жодної, бо не відповідав вимогам отримання кредитної картки. Борг погашений, але запис про це залишився, тож він не може отримати кредитну картку.

Лі Хьон навіть мобільного телефону немає.

– Хейон.

Він поглянув на сестру, але та похитала головою – з нею та сама ситуація.

Старшокласниця без мобільного чи картки.

Лі Хейон схопила Лі Хьона за руку, що привернути увагу.

– Братику, це просто фільм, ми можемо і не дивитися.

У цю мить Лі Хьон упевнився, що хоче подивитися фільм. Якщо подумати, він не пригадує, щоб їхня сім'я хоч колись разом дивилася фільм.

«Як старший брат, я живу заради сестри, Лі Хейон».

Відчуваючи докори сумління щодо молодшої сестри, він без вагань передав 20 000 вон працівнику.

Такий великий жест!

– Кредитної картки нема, два квитки без знижки.

– Сподіваюся, ви добре проведете час, пане.

Працівнику кінотеатру було цікаво, куди підуть брат і сестра на той час, що залишився до сеансу. Фільм почнеться о 15:30, вони мали ще годину і двадцять хвилин. Лі Хьон супроводжував сестру, коли вони блукали по залі очікування кінотеатру. Тут була ігрова кімната з купою всього та місце, де можна купити попкорн і колу.

«Кола коштує майже як половина квитка на фільм. А попкорн такий дорогий».

Це місце, туди немає сенсу йти.

Ціна попкорну та коли в кінотеатрі дорожча за вартість квитка!

Лі Хьон озирнувся і, помітивши ігрову кімнату, повів сестру туди.

– Поки не настав наш сеанс, побродимо тут.

– Ага-ага.

Вони зайшли до ігрової кімнати. Лі Хьон знову був вражений.

«Ціна за один раунд будь-якої гри перевищує 1 000 вон...»

Королівська Дорога є ідеалом гри у світі. У віртуальній реальності можна досягнути чого завгодно. А заради розваги зі старими автоматами – простий екран і джойстик – потрібно викласти 1 000 вон за один раунд. Платиш готівкою, і не отримуєш нічого натомість. Це середовище, де ти марно витрачаєш гроші за лічені секунди.

«Ці шахраї!»

Лі Хьон сумно зітхнув.

Світ розваг анітрохи його не заспокоював. Це надмірне роздування цін! Гроші, зароблені потом і кров'ю, даремно витрачені за кілька хвилин на розваги.

– Братику, яка гра підійде?

– Ну, спробуємо цю.

Наразі найкращою розвагою для Лі Хьона буде так, яка виглядає найдешевшою. Типу гри в теніс, де двоє людей змагають одне проти одного заради перемоги. Під час гри рука Лі Хьона тремтіла. Грати, витрачаючи на це гроші. Абсолютний страх. Біль, страшний біль, коли гроші витікали з його кишені!

Мабуть, навіть якби він подивився найжахливіший трилер, то не злякався б. Вони з сестрою заплатили за гру. Найдешевша коштувала 500 вон. Доведеться бути сильним, щоб протриматися годину у грі, яка зазвичай займає дві хвилини. Якщо це змагальна гра, ще дві перемоги і все пропало! Гроші викинуті на вітер.

Обличчя Лі Хьон зробилося жорстким, поки він посміхався.

– Нудно, пошукаймо іншу гру.

– Так, братику.

Лі Хьон знайшов гру, що не була змагальною.

«Ця краща, поки ти можеш продовжувати... то все безплатно!»

Він знайшов гру з літачками.

Суть гри – керувати літаком і збивати літаки противника, стріляючи ракетами. Вона була популярною у 20 столітті, але навіть зараз люди досі насолоджуються класичними іграми з простими діями.

– Спробуймо її.

Лі Хейон була у захваті, сідаючи перед автоматом.

У цю гру можуть грати разом двоє людей, заплативши 1 000 вон.

«Я можу протриматися тут годину!»

Перша місія – атакувати літаки противника. Гордо летіти, збивати ворожі літаки і не атакувати союзника. Перемога була нескладна. Але прибульці, що з'явилися у другій місії, були несподіванкою. Надзвичайно швидке НЛО, що вкриває променями весь екран! Ракети, ракети «земля-повітря», та попри всі складнощі, перемога за ними.

– Хехехе!

– Хаха! Це весело!

Лі Хьон терпів, а його сестра насолоджувалася.

«Раз це подобається Хейон».

Вони пограли в літачки, а потім пішли шукати іншу гру.

[Знайди, що не так з цим зображенням!]

Гра, яка може тривати дуже довго. Для початку потрібно заплатити за двох осіб. Вони можуть одночасно дивитися на екран і шукати, що не так, поки один із них не знайде. Якщо успішно проти 10 раундів, можна виграти плюшевого ведмедика. Очі Лі Хьона налилися кров'ю від того, що він так ретельно шукав, що ж не так із зображенням, але Лі Хейон відчувала роздратування. Це як шукати перлину в океані!

Лі Хьон сприйняв це як дуже складний виклик. Через витрачені гроші – отримати цю іграшку! Але кожен наступний раунд був дедалі складнішим. Знайдіть на піску зниклу частину головоломки! Знайдіть інакші листки у лісовому візерунку! Якого острова немає на мапі світу! Знайдіть мураха з чотирма лапками!

Виявилось, що ця гра призначена для того, що повністю розчарувати його. Якщо ти не можеш знайти потрібне протягом визначеного часу, гроші втрачено. Це так, ніби він вмирав знову і знову. Щоразу, коли вони зазнавали невдачі, сума збільшувалася. Гра з картинками була налаштована на жадливо швидше поїдання грошей.

Але Лі Хьон терпів. Витратити гроші – це отрута молодості.

«Я знайду це, незважаючи ні на що».

На цей момент витрачені гроші перевищували вартість іграшки. Однак ще одна перешкода подолана. Нарешті, фінальний етап. Лі Хьон дивився, не кліпаючи, і чекав. Нарешті, на екрані з'явилося...

[Знайдіть особливу зірку Молочного Шляху!]

«Бляха!»

Лі Хьон був вимушений кинути гру. Навіть для нього це занадто. Принаймні десятки тисяч зірок, як ти дізнаєшся, якої серед них бракує?

«Як складно!»

Він почувався наївним, думаючи, що зможе отримати плюшевого ведмедика у грі «Знайди, що не так із зображенням». Лі Хьон, мабуть, був дурнем.

«Гадаю, Королівська Дорога – єдине, на що можна витратити час».

З цього моменту Лі Хьон вирішив знайти просту гру. Але подібних ігор небагато. Ігри для двох це зазвичай змагальні ігри, які не тривають довго.

«Я не можу більше витратити гроші, невже тут немає жодної гри, яка б тривала трохи довше?»

Тоді Лі Хейон побачила токійську танцювальну гру і відчула, що це воно. Спочатку потрібно зайти до маленької кімнати, щоб пограти. Ти виконуєш рухи відповідно до наведених інструкцій, а дії відображаються на екрані. Це танцювальний конкурс, ти отримуєш очки після гри.

«Це буде складно».

Лі Хьон побачив, що інструкції відображаються на екрані, а потік рухів настільки швидкий, що їх важко відстежити. Рухаєте руками і ногами, тіло підкорюється ритму, а яскраві танцювальні рухи відображаються на екрані.

Танцювальне протистояння!

Старшокласниці зібралися навколо гри, а учениці середніх класів спостерігали за протистоянням.

– О, тобі теж слід спробувати, братику.

– Упевнена?

Лі Хьон абсолютний нуль у танцях! Вони потроху просувалися вперед. Молодша сестра була рада бачити його реакцію, вона дуже хотіла її побачити.

«Там черга, з такою кількістю людей доведеться зачекати 15 хвилин».

Він також хотів заощадити час, Лі Хьон став у кінці черги, що зібралася танцювати. Схоже, що більшість у черзі – хлопці. Вони мали намиста, сережки і різноманітні популярні зачіски.

– Погляньте на цього придурка.

– Що з ним?

– Просто ігноруйте його.

– Ні. Йому має бути соромно.

Хлопці потайки презиралися і підморгували один одному. Але навіть так, їхня увага була зосереджена на Лі Хьоні та Лі Хейон. Всі були у захваті, коли в ігрову кімнату зайшла красуня Лі Хейон. Приваблива і мила старшокласниця. Потім вони побачили Лі Хьона і спостерігали, як дівчина грає у дешеві ігри та яскраво усміхалася. Їхній настрій погіршився.

– Є хороший спосіб присоромити його.

Хлопці, які стояли в черзі, навмисно пропускали Лі Хьона, тож його черга настала швидко.

– Братику, удачі!

– Так, зроблю все можливе.

Лі Хьон зайшов до маленької кімнати і в нього волосся стало дибки. Він уявлення не мав з чого тут починати і навіть який танець вибрати. Різноманітні танці розсортовані відповідно до регіону та часу, але йому бракувало фундаментальних знань. Нарешті Лі Хьон вибрав один.

Фристайл. Екстремальний танець.

За збігом обставин, це найвищий рівень складності для танців. Як тільки гра почала, він повинен швидко і точно натискати на стрілку відповідно до символу й танцювати. Вибраний танець, який під силу лише людям з найвищим рівнем.

– О Боже, який новачок.

– Хлопець без такту обрав екстремальний танець.

– Це буде абсолютний сором.

Вибір Лі Хьона відобразився на зовнішньому екрані, і хлопці відкрито сміялися з нього. Вони думали, що як тільки розпочнеться гра, Лі Хьон запанікує і буде рухатися, як скажений. Зазвичай люди доволі прискіпливо сприймали тих, хто стояв у черзі, бажаючи пограти.

«Ось так, тоді це не буде бентежно».

Його тіло викладалося на повну, слідуючи незнайомим танцювальним рухам, але коли ситуація доходила до рухів руками і ногами, в нього іноді виникали проблеми. Різні стрілочки та різна відстань змушували Лі Хьона докладати зусиль, щоб рухатися ще швидше. Натискати точно в потрібний момент – непросте завдання. Він виконував дії так, як розум відмічав їхню послідовність. Здоров'я персонажа Лі Хьона стрімко знижувалося. На задньому плані танцювальний майданчик клубу заповнював натовп. Суперник Лі Хьона приголомшував, демонструючи неймовірні танцювальні здібності. Затим в одну мить Лі Хьон трохи змінився.

Розділ 3. Перший раз у кіно. Частина 2

«Танець. Я не вмію танцювати».

Справа в тому, що неможливо несподівано зробити те, що ти раніше ніколи не робив. Він не мав жодного уявлення про ритм і відчуття музики. Лі Хьон думав, що танцювати можуть лише висококультурні люди. Але якщо справа доходить до того, як рухати власним тілом...

«Я володію мечем... хоча і так нормально, зараз мені не потрібне меч у руці. Коли суперник робить крок до мене, я віддзеркалюю його рух. Битися з ворогом голіруч. Він б'є першим, а я відповідаю долонею».

Раптом дії Лі Хьона змінилися.

Можна сказати, що його тіло раніше було надмірно напруженим. Він не знав куди подіти руки і ноги. Стрілочки, що з'являлися на екрані, змушували його слідувати за діями опонента, ніж діяти прямо. Він знайшов мету для руху кінцівками і звільнився. Тепер він штовхав ногами і крутив талією, повертаючи тіло. Використовував кулаки та лікті, щоб натискати на стрілки в точний час.

Невдовзі на зовнішньому екрані відобразилися рухи Лі Хьона.

– Що відбувається?

– Дивовижно.

Його рухи поєдналися з танцем. Вони зв'язалися з музикою. Очима він стежив за інструкціями і діяв. Рухи відрізнялися від того, що було раніше. Попри те, що у персонажа Лі Хьона здоров'я було майже на нулі, він піднявся і здолав суперника. Як і в Королівській Дорозі, він переміг. Терпів, щоб зрозуміти ситуацію та протистояти їй.

– Оце чувак!

Обличчя хлопців з черги були смішними від шоку. Повний новачок, який нещодавно не знав, як рухатися, так швидко набрався досвіду.

Танцювати, як показують, і натискати на стрілочки. Екстремальний танець дуже швидкий, тому неможливо поєднатися з танцем, що вже говорити про правильні рухи. Але дії Лі Хьона

показали, що він може зробити новий танець у відповідь. Тіло перетікало з позиції в позицію з приголомшливою швидкістю, роблячи всі дії нескінченно красивими.

– Ого, ти неймовірний!

– Справжній чоловік.

Учениці старших і середніх класів радісно вигукували. Незабаром з'явився інший хлопець, що кивнув йому виклик. Спробував покінчити з популярністю Лі Хьона! Але Лі Хьон звикнув до таких боїв. Він потроху зрозумів, як потрібно виконувати кожну дію. Гнучке тіло має слідувати за плином музики й одночасно займати позицію відповідно до стрілочок.

У Лі Хьона була колосальна серія з десяти перемог. По правді, могло бути і більше, але майже настав час сеансу. Коли він вийшов з кімнати, інші учасники розлютились на нього. Вони критикували його. Що це ще таке? Ти тільки зайшов. Як правило, він нічого особливого не робив. Коли він рухався, його погляд змушував їх задихатися і відступати. Так само, як він швидко рухався відповідно до стрілок, Лі Хьон негайно знайшов сестру і заговорив:

– Ходімо на фільм.

– Так.

Настав час сеансу.

Лі Хьон і Лі Хейон сіли на м'які сидіння, щоб подивитися фільм. Насправді він не був таким вже цікавим. Корейський фільм мав просту історію та типовий розвиток подій. Чоловіки з нетрів. Їхня дружба та любов до бійок. Проте вони опинилися в різних організаціях і розійшлися через протилежні інтереси. Але потім з'явилася симпатична героїня – і виник любовний трикутник. Друзі дитинства страждали.

Дружба і влада. Зрештою, героя зрадив друг, якому він довіряв найбільше. Щоб отримати владу і гроші, жінка здійснила останню зраду, встроївши ніж у спину. Герой постраждав.

– Ми також з ним резонували. Але якби сильно я його не любила, це не могло стати реальністю. – Говорила трагічна красуня, поки герой стікав кров'ю на підлозі.

Посеред цього хаосу втрутився детектив, і вони впали удвох. Якось так воно і закінчилося. Абсолютно нестерпна історія.

– Що це сюжет?

– Тобі не здається, що цей фільм надто розкручений?

– Сценарист, мабуть, писав ногами.

– Але така проста історія зайняла дві години?

– Дійсно це не було аж так добре.

Глядачі в один голос кидали критичні коментарі. Більшість захоплених рецензій на кіносайтах викликали таку реакцію, знижуючи добру репутацію кіностудії, яка створила фільм. Але для Лі Хейон, що хотіла подивитися фільм разом з братом, все було нормально. Зекономити гроші – це важливо, але вони змогли створити спогади, яких раніше не мали. Їхнє щоденне життя було важким, і вони не мали часу на ігри. Тому прийти до кінотеатру на

перегляд фільму було приємним саме по собі. Не потрібно обурювати і втрачати цю радість лише тому, що фільм був ніяким.

– Братику, що думаєш? Фільм був трохи дивним, еге?

Коли Лі Хьон поглянула на сусіднє сидіння, то збентежилася. Лі Хьон плакав!

Дружба і зрада. Така гідна історія. Коли на екрані показували бійку, тіло Лі Хьон тремтіло у відповідь. Він повністю занурений у фільм протягом двох годин. Навіть коли в кінці з'явилися титри, Лі Хьон не відійшов од виру емоцій.

– Герой цього фільму був дуже крутим. Неймовірна історія. Цей фільм був справді цікавим.

– ...

Коли Лі Хьон і Лі Хейон вийшли на вулицю після перегляду фільму, було майже шість вечора.

– Братику, я вмираю з голоду, ходімо додому.

Лі Хьон похитав головою на слова сестри.

– Ні, ти не будеш сьогодні їсти рис.

Навіть більше, вони їстимуть не вдома!

Як правило, вони поверталися додому, зголоднівши від тренування з мечем чи малювання, та їли рис у поєднанні з соусом із червоного перцю. Сьогодні був вільний від звичайної роботи день, і вони не мали жодних планів щодо тренувань з мечем чи малювання. Ясна річ, вдома вони можуть вирішити цю проблему, не купуючи ніяких страв! Однак скупий Лі Хьон щойно згадав про те, що вони можуть поїсти поза домом. Це було дуже незвично. Співбесіда Лі Хейон в університеті Корея була розцінена так важливо.

– То де ми будемо їсти?

Лі Хейон була у захваті. Насправді її вже шокувала можливість сходити в кіно. А тут не тільки перегляд фільму, а і можливість насолодитися їжею не вдома, вона щиро чекала на це.

– Але де нам поїсти?

Лі Хьон і Лі Хейон пішли вулицею. Зазвичай вони не їли поза домом, тому не знали куди йти. Під час прогулянки, Лі Хейон вказала на будівлю.

– Там смачні рисові пиріжки зі спеціями. Всі мої друзі розповідали, що це хороше місце. Говорили, що кімбап, темпура і оден смачні.

– Справді?

Лі Хейон вказала на невелику групку крамничок. Для Лі Хьона вони здалися занадто нормальними. Адже він хотів пригостити її чимось особливим сьогодні. Тож він набрався мужності. Вони посеред міста, відповідно, їм потрібно іти до центру.

– Ходімо в ресторан, це найкраще місце. – Лі Хьон вказав на готель.

«Ресторан у готелі абсолютно інший».

Дивлячись на якість дорогого інтер'єру, усміхнені лица працівників, сповнених доброзичливості, на відчуття гостинності та людей, які їдять смачні страви, атмосфера розкоші в ресторані приголомшувала. Крісло для гостей, на якому він сидів, чекаючи коли до них підійдуть, було зручним. Плюс весь навколишній декор здавався дорогим.

«Другий раз я сюди не прийду, але час від часу приємно поїсти в таких місцях, особливо в такий день, як сьогодні».

Лі Хьон перевірів свій гаманець.

«У мене було 200 000 вон, проїхалися на таксі, сходили в кіно і пограли в ігри. Залишилося 130 000 вон».

На крайній випадок, рис підійде на вечерю.

Однак Лі Хьон продовжував вивчати, що навколо. Він помітив стіл, де подали страву з омарів. У цю мить Лі Хьон негайно подумав про суму, в яку це обійдеться.

«Гадаю, вартість продуктів десь 40 000 вон. Хоча це готель, враховуючи вартість праці та прибуток, 70 000 вон?»

З якого боку на це не подивися, то 70 000 вон за одну страву – це трохи занадто, тож щось подібне він не може дозволити собі замовити. Лі Хьон подумав про Королівську Дорогу і заговорив, щоб заспокоїти знервовану сестру.

– Нічого страшного, поїмо тут. Хоча б один раз побудемо в такому місці.

– Але тут все виглядає так дорого... Братику, ходімо поїмо кімбап.

Щиро кажучи, опинитися в такому елітному ресторані вперше виявилось страшно, але він прийшов сюди розслабитися, тож викинув все зайве з голови.

«Тільки погляньте на ці дорогі витвори мистецтва, навіть члени королівської родини Розенхайм не можуть їх собі дозволити».

Офіціанта підійшла через кілька хвилин і запропонувала їм меню.

– Що бажаєте скуштувати? Сьогоднішня фірмова страву від шеф-кухаря – Лангустини з устричним соусом...

– Дайте нам хвилинку, щоб вирішити.

– Так. Зрозуміла, пане.

Лі Хьон розслаблено поглянув на меню.

Затим він глянув на ціни!

Страва з омарів коштує 120 000 вон.

З продуктами за 40 000 вон, вони деруть таку суму, та це просто грабунок!

«Чому так дорого!?»

Від цієї ціни в Лі Хьона перехопило подих. Страви категорії А відносно недорогі. Але далі меню заповнено дорогими стравами. Їжа коштувала 200 000 вон, з вином – 300 000, а якщо ти

обереш іноземне вино, ціна перевищить 500 000 вон. На свої гроші Лі Хьон не міг дозволити собі ні пляшку вина, ні ті страви.

Ціни в цьому готельному ресторані вбивчі!

Використання найрізноманітніших послуг та найкращих продуктів, шеф-кухар також найвищого рівня. Разом з витратами на інтер'єр і атмосферу, ціни на страви повинні бути великими. Однак вони значно перевищили діапазон того, що очікував Лі Хьон.

«Я точно не можу дозволити собі такі страви».

Тих дорогоцінних грошей, що залишилося, надто мало, щоб дозволити розкішні страви, він сильно нахмурився. Інстинктивно Лі Хьон із сестрою одночасно переглянулися. Їхні погляди зустрілися. Лі Хейон дуже нервувала.

«Ні, я привів нас сюди, навіть якщо тут дорого, піти це не вихід».

Хай там як у нього мало грошей, він не хотів вказувати на цю ваду і виглядати злиднем. Маючи поряд з собою вразливу старшокласницю, Лі Хьон вирішив, що не хоче, аби його викинули з ресторану. На щастя, страв категорії А коштує 120 000 вон, залишаючи 10 000 в його кишені.

– Хейон, як щодо омарів?

– Добре, але ти впевнений...

– Ми замовляємо цю страву.

– Для двох?

– Так.

– Бажаю вам насолодитися стравною.

Однак Лі Хьон дечого не знав.

Ціна, вказана в меню готельного ресторану, не включала державного податку і плати за обслуговування в розмірі 10%. Страва коштувала понад 130 000 вон. Але це дрібниця. Хоча це і дорога, але вони могли впоратися з цим, проте замовлення зробили на двох. Вартість однієї страви становила 120 000 вон, таким чином вони мали заплатити більше ніж 250 000 вон.

– Страва буде смачною. Їж досхочу.

– Братику, ти впевнений, що не переборщив?

– Все добре. У мене достатньо грошей.

Лі Хьон постукав по кишені.

Незабаром принесли їжу. Страви, приготовані шеф-кухарем найвищого рівня зі свіжих продуктів.

– Ого! Це справді добре.

– Так, смак чудовий.

Лі Хьон насолоджувався смаком їжі. Подібно до Королівської Дороги, вже тільки від приготування може змінитися смак. Він розумів, які вміння потрібні, особливо з морепродуктами. Вони легко пошкоджуються і потребують особливого зберігання. До того ж ціна висока, такі страви їдять нечасто. Ефекти від приготованої їжі мають величезний вплив на ведення бою.

У тому ж самому ресторані за сусіднім столиком їли дві старшокласниці.

– Вау! Це м'ясо таке смачне!

– Соус теж непоганий.

– Шеф-кухар приїхав із Франції, він часто з'являється в кулінарних журналах.

– То он воно як.

– Прийдемо і наступного тижня.

Ці дівчата із заможних родин, і також були гурманами, час від часу вони збирали гроші, щоб поїсти в подібних ресторанах.

Щастя найкраще відчувається, коли ти можеш смачно поїсти!

Дві дівчини поділяли цей девіз. Вони відвідували ресторани, коли навчальні дні закінчувалися рано, і вважали це одним зі своїх захоплень. Але коли вони поглянули на інший столик, то помітили радісну Лі Хейон, що насолоджувалася стравною.

– А? Це ж Хейон, чи не так?

– Ага.

– О! Це має бути її брат.

Лі Хейон була найближчою подругою цих дівчат.

Річ у тому, що у школі ніхто не відчував ненависті до Лі Хейон. Сильна воля, добре навчається, хороша у спорті. Завдяки її вродженим лідерським якостям інші старшокласниці завжди об'єднувалися навколо неї. Також Лі Хейон скнара, вона ніколи не брала участі в покупках і не їла поза домом, тому це було абсолютно неймовірна подія.

Одна з дівчат подумала: «Бляха-муха, вона прийшла сюди зі своїм братом, це просто несправедливо».

В очах Лі Сане з'явився пустотливий блиск.

Лі Хейон завжди пишалася своїм братом, але її подружки не знали чому. До певної події вони не розуміли чому.

Ця на вигляд ідеальна дівчина мала токсичну прив'язаність до власного брата. Але вони побачили його на фестивалі. Її друзі не зрозуміли, чому вона так вихвалялася цим на вигляд звичайним хлопцем. Спочатку вони подумали, що це жарт.

Пізніше друзі дізналися, що брат Лі Хейон кинув школу, щоб заробляти гроші. На фестивалі у їхній школі він врятував принцесу і зробив це так швидко, як вітер, що став головною знаменитістю. Він легко йшов по слизькому і вузькому дерев'яному мосту, лопаючи в повітрі

ударами ніг водяні кульки, які летіли в нього. В кінці він, як повітряний змій, злетів над стіною, за короткий час діставшись до замкненої принеси.

Коли брат Лі Хейон відкрив клітку, він виглядав таким привабливим чоловіком! Після цього старшокласниці зацікавилися тілом Лі Хьона. А тепер, коли Лі Хейон разом з братом, навіть диявол не посміє підійти і заважати їй.

Лі Сане прошепотіла подрузі:

– Приєднаймося до них.

– Знаючи вдачу Лі Хейон... чи це нормально?

– Все добре. Перед своїм братом вона поводитиметься ідеально.

Лі Сане підвелася, впевнено підійшла до Лі Хейон і несподівано обійняла її.

– Тільки подумати, що ми зустрілися в такому місці! Ми можемо сісти?

– ...

Раптова поява друзів приголомшила Лі Хейон.

– Ви двоє!

Навіть у найпохмуріших сценаріях Лі Хейон не очікувала такого неприємного сюрпризу.

Лі Сане поквапилася привітатися з Лі Хьоном.

– Привіт, ми однокласниці Хейон. Не проти, якщо ми приєднаємося до вас?

– Привіт. Не соромся, сідай.

Якщо разом з ними за одним столом будуть друзі сестри, це не матиме великого значення. Навпаки, у дечому це навіть добре.

– Ось і я!

Лі Хейон хмурилася, дивлячись через стіл на Лі Сане, яка сміялася.

– Не можу стриматися. Хейон. З тобою все добре?

– Тц!

Це було неминуче, Лі Хейон нічого не могла зробити, щоб зупинити це. Вона не любила, коли непрохані гості вривалися в її щасливі моменти із сім'єю. Однак їй довелося швидко виправити вираз обличчя. Вона на мить забула, що досі сидить перед братом. Злість можна відкласти на потім.

«Ми зустрінемося у школі! І вам двом кінець!»

Попри обставини, Лі Хьон зрадив зустрічі з друзями сестри. З різноманітними стравами, четверо людей спокійно насолоджувалися їжею.

«Хай там що, Лі Хейон добре навчається у школі».

Лі Хьон вирішив, що спокійне шкільне життя сестри доволі непогане. Щодня він був зайнятий полюванням у Королівській Дорозі, а тепер давав своїй стомленій душі відпочити.

– О! Це гарно.

Поки вони їли, то побачили, як біля вікна везуть крижану скульптуру.

– Погляньте на це.

Лі Хьон повернув голову і глянув на статую. Це була корейка, вбрана в елегантний одяг із заплетеною у волосся весільною стрічкою.

«Непогано».

Оскільки Лі Хьон мав невеликий досвід роботи із крижаними скульптурами, то міг побачити, що її зробили з великою майстерністю.

«Вона справляє яскраве і водночас досить ніжне враження. Робота майстра».

Поки Лі Хьон з сестрою думали про статую, підійшла офіціантка.

– Прошу вибачення, гості, але зараз буде трохи шумно, ми готуємося до святкування річниці весілля шановного пана. Сподіваємося на ваше розуміння.

– Все добре.

На задньому плані проводилася підготовка, незабаром Лі Хьон і Лі Хейон закінчили їсти. Останнім був десерт із фруктів і морозива, четверо людей негайно його з'їли.

– О, я наїлася.

– Це було справді смачно.

Вони попрямували до каси розрахуватися. Першими йшли Лі Сане і Сон Мійон. За ними – Лі Хьон, він дістав гаманець, щоб розплатитися.

Гуп! Бум! Трісь!

Розділ 4. Ресторан готелю V. Частина 1

З самого ранку в ресторані було гамірно, бо персонал готувався прийняти VIP-клієнта. Найбагатшу людину в Республіці Корея. Неймовірна людина, яка заробила свій статок, не маючи на початку нічого. Це шановний пан Кан, який забронював місце для вечері.

Завжди знайдуться страви, які критикуватимуть, але кухарі та персонал знали, що ця вечеря дуже особлива.

Говорили, що шановний пан Кан, відданий чоловік, за чутками вони з дружиною матимуть вечерю з нагоди 40 річниці шлюбу. Готель готувався до цього.

Відповідно до інтересів дружини пана Кана, на кожній стіні потрібно розвісити витвори мистецтва, а на підлозі розстелити новий килим. Гурт, відомий як у країні, так і у світі, мав виступити перед ними, після цього подадуть святковий торт, що буде прикрашений світлом 1000 свічок.

Щодо їжі, то її мали приготувати ідеально. Всі продукти, щоб зберегти їхню свіжість, доставляли літаком з гірського регіону іноземної країни. Вони виходили з кухні та отримували щойно доставлені продукти. Але найголовнішою була річ, що мала ознаменувати річницю одруження.

Щоб показати якою красивою в молодості була дружина пана Кана, іноземний скульптор, відомий на весь світ, створив спеціально для цього вечора крижану скульптуру.

Це була прекрасна жінка з льоду!

Цю статую зробили з арктичного льоду. Поверхня сяяла, як білий коштовний камінь. Знадобилося понад 20 днів, щоб витворити з льоду лице. На поверхні не було жодної нерівності. Світло вишуканих люстр лилося на скульптуру, відбивалося і заломлювалося так, що здавалося її омивало світлими хвилями.

– Така гарна.

– Ходять чутки, що такий чоловік, як шановний пан Кан, підготував подібний захід для коханої дружини.

Працівники старанно готувалися до цієї події. Пан Кан мав вечеряти за столом перед прекрасною крижаною жінкою. Але коли її вивантажили та поставили біля столу, віконне скло розбилося і статуя впала на підлогу. Упавши, крижана жінка розбилася.

Менеджер не міг у це повірити.

– Як ти це допустив?!

– Вибачте.

– Вибачте?! Це все, що ти можеш сказати?!

Через ситуацію з розбитою крижаною статуєю викликали навіть генерального директора готелю. Керівника готелю, який відповідав і за ресторан, прийшов, щоби на місці розібратися у справі. Генеральна директорка впала на підлогу, побачивши розтрошену крижану статую. Це безнадійно.

Шия статуї зламана. Ніс, рот та очі настільки сильно пошкоджені, що їх неможливо відновити. Крім цього було ще кілька зламаних частин. Тепер форму прекрасної крижаної жінки заледве можна впізнати.

– Як нам пережити гнів шановного пана Кана... пан Кан VIP-особа. Він не буде задоволений нашими послугами. Якщо судити тільки з чуток, доходи готелю різко зменшаться, і нам прийде кінець.

– Навіть зараз ми можемо спробувати відновити її...

– Відновити? Що можна зробити з цих шматків криги? Захід скасований. Нехай кухарі приготують найкращі страви, на які вони здатні. Будемо сподіватися, ми зможемо задовольнити пана Кана завдяки якості наших послуг і спробуємо подолати цю невдачу.

Генеральна директорка намагалася зробити все можливе, щоб якось подолати цю проблему. Але персонал не міг нічого зробити і продовжував нервувати.

– Ми готуємо цей вечір для пана Кана. Ми прикрасили готель, як він і просив, залишайтеся спокійними.

– Хіба ми можемо відмовитися?

– Справді, ми не маємо права самі скасовувати захід. Пан Кан має підтвердити це заздалегідь, генеральна директорко.

– Ух.

Генеральна директорка глибоко вдихнула. Вона була ввічливою з власниками інших готелів і приголомшувала клієнтів, зараз їй трохи за тридцять. Жінка пройшла через багато випробувань заради цього готелю, але це вперше, коли її спіткала подібна невдача. І це з людиною рівня пана Кана, не менше.

Тим, кого називали представником еліти, якщо він дізнається, що святкування сорокової річниці його весілля зірване, пан Кан не буде терпіти це мовчки, швидше, він палатиме, як вогонь.

Генеральна директорка думала: «Має бути спосіб виправити це. Гірше, ніж зараз, уже не буде, єдине, що ми можемо, це спробувати щось зробити».

– Знайдіть скульптора! Відновіть крижану статую настільки, наскільки можна до появи пана Кана. Залишилося близько години. Візьміть ці відламані шматки, відполіруйте і прикріпіть до льоду.

– Але у нас залишилося лише 30 хвилин.

Лі Хьон і Лі Хейон спостерігали за цим безладом. Спочатку, коли завезли крижану жінку, він подумав, що це дуже гарна скульптура. Потім ця скульптура впала і розбилася, і за цим потягнулася низка подій, що перетворила ресторан на хаотичний рій. Персонал ходив навколо директорки, вони стрибали туди-сюди, і шматки льоду ковзали по підлозі.

Співробітник, який і став причиною проблеми, не знав, що робити. Його обличчя зробилося блідим. З очей крапали сльози.

Лі Хейон, спостерігаючи за цим безладом, відчула жаль і необережно прокоментувала.

– Ох, братику, твоя ж професія скульптор. Ти не допоможеш цим людям?

Легендарний місячний скульптор. Така у нього професія в Королівській Дорозі, він колись про це сказав сестрі. А Лі Хейон цього не забула.

Працівник біля стійки почув її слова.

– Даруйте, гості, серед вас є скульптор? Тоді, будь ласка, допоможіть нам трохи.

– ... – Лі Хьон нічого не сказав.

Але інші співробітники почули ці слова і до них підбігла генеральна директорка.

Коли вона вперше побачила Лі Хьона, то відчула підозри через те, що він був занадто молодим. Однак у такій ситуації ти не можеш дозволити собі перебирати. Людину з професією скульптор, не так легко знайти в реальному житті. Дуже складно знайти когось за тридцять хвилин, то чому не скористатися тим, хто є?

Генеральна директорка благала:

– Будь ласка, допоможіть нам. Дуже прошу.

– Благаємо, допоможіть нам відновити крижану скульптуру. – Співробітники.

Це було неминуче. Лі Хьон не міг відмовити у проханні цим чоловікам і жінкам. Неприємна ситуація, яку спричинив хтось інший, як він міг бути відповідальним за неї? Проте зараз на нього дивилася сестра. Він не хотів виглядати жорстоким перед Лі Хейон.

Пан і пані Кан прибули рівно через 30 хвилин разом із секретарем і прислугою. Одразу відчувалося, що шановний пан Кан був упертим старим чоловіком. Вони з дружиною були вдягнуті у вишуканий традиційний корейський одяг.

Страви виставили згідно з бронюванням, а директорка зустріла їх з усміхненим обличчям.

– Бажаю добре провести час.

Біля столика запалили понад 100 свічок.

– Дякую. Гм, все зроблено відповідно до замовлення?

– Так. Скоро все буде.

Сьогодні пан Кан був у надзвичайно хорошому настрої. Все тому, що його дружина була задоволена. За 40 років подружнього життя у них було чимало перипетій. У цей день і в цьому місці, вони хотіли вшанувати весь той час, який провели разом.

Пан Кан сів на місце і сказав:

– Швидко, зробіть так, як я планував. Ми зараз будемо їсти, я хочу здивувати дружину.

– Так. Скоро все буде.

Вони почали їсти і пити, директорка не втратила привітної усмішки, хоча і дещо спітніла. Їжа смачна, персонал привітний, а гурт грав. Коли вони почали їсти, пан Кан дещо невиразно усміхнувся, питаючи дружину:

– Хіба це не весело?

– Так. Я рада. У цьому ресторані досить гарна атмосфера.

Пан Кан непристойно почухав голову на відповідь дружини. Яким би великим не був його бізнес, для пані Кан він залишався таким самим, як у часи їхньої молодості. Протягом 40 років, вірячи у свій щасливий шлюб, він витрачав силу та концентрацію на свою справу. Бліде обличчя пані Кан злегка почервоніло. На обличчі, повному зморшок, з'явилася усмішка.

– Однак у нашому віці трохи бентежно приходити в таке місце.

– Ти ще молода. Ми маємо частіше відвідувати подібні місця.

Поступово настрої визрівали.

«Але коли з'явиться те, що я підготував? Я хотів здивувати дружину...»

Пан Кан швидким поглядом дав сигнал секретарю. Він уже сказав їм поставити статую перед столом. Однак її не було.

«Чому так довго?»

Поступово час минав. Їжа змінилася на простий суп і корейські страви.

Саме в цей момент з'явилася статуя. Але це була здорова брила льоду заввишки з людину!

Їм довелося нахили її на бік, що пронести через двері. Персонал приніс лід і поставив його прямо перед столом, за яким їв пан Кан.

«Що це?!!» Пан Кан був незадоволений, обличчя насупилося. Він замовив роботу всевітньо відомому скульптору. Щось тут не так.

«Така помилка не могла статися зараз».

Тут він помітив килим під столом. Його швидко почистили, але килим був досі мокрим.

«Не можливо... статую розбили?»

Розгніваний пан Кан уже хотів підвестися, коли з'явився Лі Хьон.

Отримавши в руки інструменти для різьблення, зокрема молоток і зубило, він спочатку спробував відновити крижану скульптуру. Але падіння утворили тріщини, які розійшлися усюди. Статуя не могла стояти вертикально. Через відламану голову та пошкоджене обличчя, статуї неможливо було повернути первісний вигляд. Зрештою, ресторан витратив усі свої зусилля на підготовку додаткового льоду за доступні 30 хвилин, і це спрацювало.

Це не скульптура, а суцільна маса льоду.

Лі Хьон, тримаючи інструменти, став перед нею. Від брили льоду розходився холодок. Щоб скульптор зробив прекрасний витвір головним є матеріал.

Лі Хьон торкнувся криги голою рукою. Холодний. Гордий і непорушний шматок льоду!

«Це несильно відрізняється».

Цей шматок льоду мало відрізнявся від того, що він використовував у провінції Мората.

«Тоді я зможу це зробити».

Це уперше, коли він робитиме статую в реальному житті. Це складна ситуація. Він розпочав роботу, якої раніше ніколи не робив, але принаймні докладі всіх зусиль.

Тук! Тук! Тук!

Лі Хьон ретельно підбирав образ, ріжучи брилу льоду. Він не знав, якою красивою була дружина пана Кана в минулому. У нього не було жодної фотографії з того часу, також Лі Хьон не міг пригадати ніжне обличчя оригінальної статуї.

Відповідно до зросту, очей і форми носа, образ швидко змінився, тепер це буде обличчя зрілої жінки. Оскільки він нічого не міг підчерпнути з пам'яті, Лі Хьон почав обережно вирізати обличчя дружини пана Кана так, як вона виглядала зараз. Скульптор повинен мати певне розуміння людини, з якої творить скульптуру. Чи соромитиметься пані Кан свого зморшкуватого обличчя? Минає час, люди старіють. Дехто плакатиме через це або соромитиметься. Коли ти молода і красива, то хочеться, щоб це тривало вічно, але так не може бути, і результат – смуток. Вона жила з чоловіком, який любив її 40 років. Вона зовсім не відповідала тому типу людей, що плакатимуть через втрачену молодість.

Вона не соромитиметься зморшок на обличчі, які з'явилися з плином часу. Сорок років вона прожила з чоловіком у довірі та любові. Не завжди все було добре. Вони пройшли крізь труднощі. Виховувати дітей і готувати їх до майбутнього важко, у неї було складне життя.

Хоча були проблеми, але були і винагороди. Ці 40 років були найщасливішими у її житті, а не час перед цим. Їхня спільна вечеря у цьому місці – на обличчі цієї літньої пані можна побачити ніжну усмішку. Тому він потроху вирізав цей образ, доводячи до досконалості.

Делікатні рухи Лі Хьона, що вирізав крижану статую, привернули увагу багатьох людей. Персонал готелю і ресторану нервово спостерігав. Подумки вони довіряли скульптору. Але від цього їм не було легше. Також за ним спостерігала Лі Хейон з подругами.

Спочатку пан Кан був розлюченим і збирався піднятися, щоб розкритикувати погану підготовку готелю, але в мить, коли Лі Хьон почав вирізати статую, він вирішив зачекати. Хоча його гнів не зменшився, дружина з цікавістю спостерігала. Сорокова річниця їхнього весілля вже зіпсована, разом зі скульптурою, яку він хотів показати пані Кан. Він просто хотів піти.

«Що ж, подивимося, що буде. Але вам краще підготуватися до наслідків, якщо це буде жахливо».

Пан Кан почувався дуже некомфортно, але разом з тим, як поступово формувався образ статуї, це неприємне відчуття тихо зникало.

Це статуя його дружини, якою вона є зараз.

Статуя показувала щастя її серця.

Захоплення такою роботою було неминучим.

– Кохана. – Пан Кан взяв дружину за руки. Хоча вони зморшкуваті від віку, ці старі руки – знайомі, бо він завжди їх тримав.

«Якби не ці руки, що я зараз тримаю, моє життя було би безглуздом».

Пан Кан похитав головою. Він би не був таким щасливим, як зараз, із жодною іншою жінкою.

Її волосся стало світлим від віку, а її врода зробилася блідою у порівнянні з колишньою красою. Дивлячись на неї видно, як багато минуло часу, але зараз це нічого не означало.

Швидше, він відчував, що тепер вона прекрасніша, ніж будь-коли раніше.

Пан Кан із дружиною терпляче чекали завершення статуї.

Навіть закінчивши вечерю, деякі гості залишалися, щоб подивитися на завершення роботи.

– Ось трохи лимонного соку.

– Я приніс фруктів, сподіваюся, вам комфортно.

Персонал роздавав гостям закуски. Коли випадала вільна хвилина вони кидали погляди на статую.

– О, ця скульптура це щось.

– Робота здається такою чудовою, не можу повірити, що це всього лише крижана статуя...

По скульптурі видно, що він не любитель. Чоло Лі Хьона вкрилося потом за час роботи. Холодний лід, над яким він працював, також запітнів. Піт тік попри те, що температуру знизили, аби крига не танула. Лі Хьон відчував захват від створення такої скульптури. Коли він носив меч, то був повністю в нього занурений. Щоб створити витвір мистецтва, потрібно повністю віддатися роботі.

Відповідно до настрою, який він відчув, Лі Хьон вів руками по статуї. У його голові вже минув час використання технік та концепцій. Він висік статую, довірившись потоку емоцій, що зворушили його серце.

– Це дивовижно.

– Здається, я довірила цю роботу кращому скульптору.

Співробітники готелю відзначали, що розбита статуя була на вищому рівні, ніж та, яку робив Лі Хьон. Лі Хьон, без сумніву, був недостатньо вправним у техніці витонченішого створення скульптур. Проте різниця в рівнях всього лише у кілька кроків. Звичайно, цю статую не порівняти з попередньою. Насправді вона виглядала трохи грубішою і не здавалася завершеною. Однак Лі Хьон вкладав у це творіння своє серце, і це почало відчуватися.

Кажуть, що хороша статуя викликає особливі почуття. Наприклад, робота, що нагадує про молодого скульптора, який сяюче всміхається, створюючи свою найкращу роботу. Звичайно, він зробив усе можливе, що вдихнути в неї життя. Створити статую, що втілювала б чарівність пані Кан. Однак зроблена ним статуя не викликала цих особливих почуттів. Він не знав, як правильно створювати скульптуру людини. Результат був надто далеким від ідеалу, йому бракувало вміння.

З іншого боку, пан Кан зазирнув в очі літньої пані, яку висікав Лі Хьон, емоції пов'язанні з їхнім сорокарічним подружнім життям охопили його і щедро вилися на скульптуру.

Мистецька професія скульптора. Навіть якщо це не був витвір мистецтва найвищого рівня від відомого скульптора, він зачіпав серця.

Нарешті, коли скульптура була готова, у ресторані пролунали бурхливі оплески. Гості, персонал і навіть співаки – всі вони охоплені захватом і дружно аплодували.

У впертого пана Кана сльози потекли з очей. За ним спостерігала жінка, яка кохала його все життя і прожила з ним 40 років.

Зараз перед цією крижаною скульптурою вона була найщасливішою.

Лі Хьон був мокрий від поту і виснажений.

Пан Кан раптом схопив його за руку.

– Дякую, це справді чудово, найкрасивіша скульптура, яку я бачив у своєму житті. Сумніваюся, що в майбутньому я побачу грандіознішу скульптуру.

Пан Кан широко усміхнувся. Він був щирим у своїх словах. Однак Лі Хьон похитав головою.

– Хіба людина поряд з вами не набагато прекрасніша за скульптуру, яку я зробив?

Доречні лестощі!

Інстинкти Лі Хьона знову почали працювати. В мить, коли він закінчив статую, його розум повернувся.

«Що ще я можу зараз зробити?»

Він промучився кілька годин, роблячи статую. Його руки майже заніміли після того, як він торкнувся льоду. Принаймні у Королівській Дорозі його робота могла стати шедевром.

Характеристики і слава!

Це вперше, коли він створював статую в реальному житті, тому втратив можливість заробити очки досвіду для навички.

«Ні, це ще не кінець».

У цю ми Лі Хьон звернув увагу на дещо.

Якщо придивитися, то очевидно, що пан Кан бізнес-магнат у всіх аспектах. Його супроводжує секретар, а також, якщо приділити цьому увагу, то очевидно, що керівництво готелю намагається йому догодити. Чи вдалося Лі Хьону по закінченню скульптури потрапити на хвилю хорошого настрою пана Кана? Якщо це так, то він абсолютно точно не може упустити такої можливості!

Слова пана Кана та веселий настрій його дружини. Якщо говорити про по-справжньому щасливу пару, то це дійсно про них. Трохи лестощів од Лі Хьона, що працював над створенням скульптури, при такій хорошій атмосфері – все звучало добре.

Пан Кан був у хорошому гуморі. Зробити комплімент пані Кан, ліпший ніж його власний, це ще більше порадувало чоловіка. Лі Хьон міцно потиснув руку пана Кана.

– Дуже дякую. Все, що ви зробили на річницю мого весілля, є дуже важливим для мене.

Пан Кан був дуже вдячний за те, що зробив Лі Хьон. У таку мить вельми важливо, що Лі Хьон смиренно сказав:

– Ні, мушу заперечити, що я всього лише скульптор, який створив скульптуру дружини такого шановного пана. Я не зробив нічого особливого. Швидше я маю висловити вдячність готелю і вам, що мені випала така можливість.

Скромність – найвища чеснота, яку можна показати. Відсутність скромності може навіть викликати проблеми, головне – справжнє смирення! Обмінюючись словами, він підводив їх до приязної атмосфери.

Саме в цю мить вступила генеральна директорка готелю:

– Пане Кан, ця робота не була запланована від самого початку, а цей пан не має відношення до події. Правда в тому, що він один із гостей нашого ресторану.

– Пані, що ви маєте на увазі? Я думав, цей парубок запрошений на святкування річниці нашого весілля.

– Ну... справа в тому, що стався невеликий нещасний випадок, коли ми виставляли скульптуру.

Генеральна директорка відверто розповіла, що крижана скульптура розбилася об підлогу, коли вони готувалися до святкування.

– Я вдячний навіть більше... – у пана Кана подих перехопило.

Майже зірвана річниця весілля тепер мала для нього дуже важливі спогади. Тут Лі Хьон знову заговорив. Момент був ідеальним.

– Якщо все закінчилося, то чи зможете ви взяти скульптуру, пане?

– Про що ви?

– Для вас це може бути просто статуя, але для мене це потужний витвір мистецтва, який я створив. Це також робота, якою я дуже задоволений. Якщо в кінцевому результаті її викинуть на смітник, то це буде безглуздо. Я не можу винести факту, що вона зникне, тому б хотів, щоб ви її забрали.

– Це...

Доволі незрозуміло, про що мислять люди, коли визначають естетичну цінність скульптури. Їхні рішення необов'язково є прозорими. Однак після цього важливого зауваження подружжю Кан стало зрозуміло, що ця скульптура також стала скарбом, який не можна викинути.

Дружина пана Кана штовхнула його в бік. Зазвичай вона поводитися тихо, але цього разу все було інакше. Дружина пана Кана була незбагненою.

«Якщо я скажу це не так, як треба, на мене чекає суворе покарання».

Якщо він залишить статую і не принесе її додому, це було б нетактовно.

Пан Кан похитав головою:

– Це було б помилкою. Тепер ця скульптура дуже цінна для нас, і так буде й надалі, я хочу зберегти її. Тож я хочу купити цю крижану скульптуру.

Пан Кан дістав гаманець і дістав чек.

Звичайно, Лі Хьон відмовився.

– Я зробив скульптуру не заради грошей. Дуже добре, що просто погляд на неї викликав у вас обох таке щастя. Так приємно бачити, як ви ніжно дивитеся одне на одного. Щиро кажучи, я заздрю вам, шановний пане і шановна пані. Це буде справді виконання мрії, коли ця статуя прикрашатиме ваш дім.

Відповідні скромні слова лилися з його вуст.

До самого кінця, така дивовижна здатність до лестощів!

Настрій, створений лестощами, є найважливішим в отриманні бажаного.

Показати таку гідність перед його дружиною – це справді вражає.

Пан Кан дістав ще один чек.

– Принаймні прийміть це як мій прояв щирості.

– Це не те... Я наполягаю, статуя – це подарунок, але я радий, що зміг провести цей час з вами обома. Приємно знати, що ви вважаєте цей витвір цінним у ваш святковий час.

Друга відмова.

Це вже вище культурного рівня для збереження обличчя.

– Я не можу бути таким безсоромним. В обмін на гроші, переконайтеся, що вам добре платять. Якщо ви їх не приймете, то як цьому старому чоловіку висловити свою вдячність? Я не можу залишити борги не погашеними.

Пан Кан знову протягнув чеки Лі Хьону, але цього разу таким чином, що він не міг їх не взяти. Лі Хьон негайно визначив кількість нуликів, написаних на кожному чеці. Оцінюючи та підраховуючи кількість грошей одночасно.

Два чеки по 5 мільйонів кожен.

«Як завжди, гроші мають ніжний запах у моїй голові...»

Пан Кан недбало витягнув чеки з такою великою сумою, аж десять мільйонів вон.

Після цього чоловік пішов разом з дружиною. Здавалося, пара чудово провела час на вечері з нагоди річниці їхнього весілля.

Закінчивши справи, Лі Хьон попрямував до сестри, яка довго чекала.

– Мені шкода. Я забарився?

– Ні, братику. Те, що я бачила, було справді гарним.

Очі обох подруг Лі Хейон сяяли. Це була суміш захвату і здивування, очі сповнені поваги.

Лі Хьон планував відвести сестру додому. На вході зібрався персонал, коли Лі Хьон уже думав дістати гроші, генеральна директорка махнула рукою:

– Не треба. Навіщо нам брати гроші від благодійника готелю? Ваші навички чудові, і, щиро кажучи, цей захід для нас був дуже важливим. Також, якщо ви захочете зазирнути ще раз, то в будь-який момент можете безплатно скористатися послугами готелю або ресторану. Це буде безплатно і для людини, що вас супроводжуватиме.

– Але...

– Це вияв нашої щирості. Будь ласка, прийміть це.

Він не втратив нагоди, щоб отримати винагороду від багатого пана Кана, тож і цього шансу не упустив.

Директорка вважала, що ця пропозиція варта кожної копійки. Якби пан Кан розлюченим покинув готель, його люди більше б не користувалися послугами готелю і ресторану. По суті, готель би не зміг пережити цього удару.

Розділ 4. Ресторан готелю V. Частина 2

– Раз, два.

– Сила цього меча слабка. Проведи 100 тренувань для нижньої частини тіла!

Чун Ільхун займався справою, навчаючи володіння мечем у доджангу.

«Цей результат Королівської Дороги непоганий».

У наш час можливість битися на мечах зустрічається вкрай рідко. Особливо складно це для практикуючих у доджангу. Ясна річ, звичайні люди не будуть розмахувати дерев'яним мечем, якщо щось станеться.

Таке несправедливе становище, де нижчі за рангом заняття є більш придатними.

Вже з силами зібратися важко, щоб витримати це.

Для любителів меча, які застрягли посеред цього, тих, хто зазвичай думав подібним чином, єдиний варіант це приєднатися до таких організацій, як їхня.

«Королівська Дорога – наша віддушину».

Боротися з монстрами і ставати сильнішими – це найбільше подобалося простому практикуючому.

Щоденне задоволення, але не тільки це є очевидним фактом, є також помітні зміни в їхньому фехтуванні. Перехід од звичних поєдинків з людьми на мечах до битв з монстрами. Можливість добре опанувати основи, він ніколи не очікував, що такий прорив коли-небудь станеться.

Довгий час поєдинки між людьми не мали в собі ризику. Однак у Королівській Дорозі група практикуючих могла битися досхочу і в найкращих умовах, ні про що не турбуючись.

Дзельнь!

Задзвонив телефон.

Чун Ільхун спокійно підняв слухавку і заговорив низьким голосом:

– Це інструктор Чун Ільхун.

Він мріяв зустріти красиву і добру жінку, щоб одружитися. Його улюбленою ідеєю було продемонструвати свою силу та надійність перед безліччю дівчат.

Голос, який пролунав зі слухавки, був добре знайомим.

– Інструкторе, це Лі Хьон.

– О, привіт! Як справи?

– Є ідея піти поїсти.

Чун Ільхун був здивований.

Скупий Лі Хьон купує їжу в ресторанчику? Він навіть уявити собі цього не міг.

– Ти питаєш, що будемо ми? Береш їжу на винос із китайського ресторану? Було б непогано посмакувати смаженими варениками, навіть якщо небагато, я був би вдячний.

– Ні, ми всі йдемо поїсти.

– Справді? Куди?

– Ти знаєш, де готель V?

– Г-готель? – Чун Ільхун заїкався. – Я знаю де це, але чому нам туди йти?

– Приходьте до готелю V, я відведу вас поїсти.

– Т-так. Зрозумів!

Перш ніж Лі Хьон устиг передумати, Чун Ільхун квапливо погодився.

Хай там що, він довіряв слова Лі Хьона.

– Також візьми з собою усіх з доджангу. Бо це справді рідкісна можливість. Хо-хо-хо.

Чун Ільхун покликав усіх практикуючих та інструкторів і сказав їм прямувати до готелю. Наставник Ан Хьондо, який мовчки грав у бадук, вирішив приєднатися до них. Вони робили щось незвичне, здається, збиралися піти поїсти, тому Ан Хьондо вирішив змішатися з іншими, як привид.

– Отже, готель...

– Так, іти до готелю.

– Цікаво, чи буде смачно? Якщо це місце популярне, то воно має бути доволі хорошим.

– О, наставник також з нами.

– ...

Ан Хьондо, інструктори та практикуючі прямували до великого готелю. Звичайно, це не була спокійна прогулянка, витончена та лінива.

Вона була швидкою і жвавою!

Практикуючі пробігли майже весь шлях.

Вони прийшли до готелю – і ніхто не відстав.

– Ц-це...

Охорона намагалася їх зупинити, але вони промчали, як вітер. Вони підійшли до ліфта, однак ліфт був заповнений людьми.

Погляди практикуючих були суворими. Ан Хьондо невимушено сказав:

– Тут мають бути сходи, скористаємося ними.

– Така розумна думка.

Ан Хьондо повів учнів сходами і прийшов до ресторану, що знаходився на 20 поверсі.

Лі Хьон чекав на них.

– Вітаю, наставнику.

– Ага. Я зголоднів. Де їжа?

– Проходьте. Страви подадуть всередині.

– Ми можемо їсти безплатно?

– Так, все безплатно.

– Ти справді мій улюблений учень.

Керівник ресторану вже сказав персоналу, що погодився пригостити Лі Хьона та велику групу його знайомих. Потрібно надати їм найкраще обслуговування, шеф-кухар має приготувати найкращі страви, на які здатен, а персонал має бути готовим.

Однак коли відчинилися двері й усередину зайшов Ан Хьондо разом з інструкторами і практикуючими, обличчя персоналу посіріло.

Прийшло понад 500 людей!

Вони із задоволенням зайняли всі столики і робили замовлення.

– О-ось ваше вино. Бургундське, Вінтаж 99 року.

Цок-цок-цок! Клац-клац-клац!

Коли вони випили все рисове вино, нажаханому персоналу довелося наповнювати їхні келихи іншими напоями.

– Смачно, ще один келих!

– ...

– Швидко просмажене м'ясо, ще 50 порцій сюди!

– Їжа смачна, але потрібно надто довго чекати!

– Спробуємо наїстися мало до нестями. Все за кошт закладу. Все безплатно!

Після тренувань з мечем практикуючі й інструктори були на піку голоду, вони розпустили пояси та їли і пили без вагань.

Потім Ан Хьондо піднявся зі свого місця.

– Слухайте всі. Для людей, які навчаються бойових мистецтв, як ми, переїдати недобре. – Керівник і персонал з надією дивилися на Ан Хьондо. Однак коли він закінчив говорити, вони відчували велике розчарування. – Кожній людині по десять порцій.

– Шановний наставнику!

500 людей по десять порцій!

Порція для однієї людини коштувала 70000 вон. Вони їли скільки хотіли. Їжа для них була, як м'ясо в буфеті, через їхній апетит у ресторані закінчилися продукти.

– Бхах! Тепер я ситий.

– Смачно. Я добре поїв.

Персонал завершив подачу страв і мало не валився з ніг. Єдиним їхнім бажанням було, щоб ці люди нарешті пішли.

Проте всі сиділи на місцях, всі до одного.

«Якого біса?»

Чхве Чонбом запитав зі збентеженням на обличчі:

– Коли буде десерт?

Разом з ним заговорив Ма Санбом:

– Якби я міг їсти так щодня, це було б прекрасно.

– ...

Лі Хьон і Лі Хейон повернулися додому після перегляну фільму та походу в ресторан. Це був чи не перший їхній вихід.

Вони обоє були практично виснажені.

«Ліпше було б махати мечем протягом 5 годин поспіль».

Лі Хьон похитав головою.

Що ж, інші люди гуляють і розважаються так, але для нього це досить важко.

Йому було складно дивитися фільм, а від блукань містом він швидко втомлювався. Крім того, довелося висікати скульптуру в ресторані. Робити скульптуру з льоду реально важко. Також з першого погляду очевидно, що результат його роботи непридатний для продажу.

Однак цей день завершився і він повернувся додому.

– Добраніч, братику.

– Еге, і тобі. Гарного відпочинку.

Молодша сестра пішла спати, а Лі Хьон знову одягнувся на вихід. Зазвичай після душу він заходив у Королівську Дорогу. Але сьогодні в нього є інші плани.

Лі Хьон пішов на рейс нічного автобуса, щоб доїхати до лікарні. Там він зустрівся з медсестрою, що відповідала зі нічне чергування, і запитав:

– Як бабуся?

– Вона спить. Через рак вона приймає ліки для послаблення болю. Ви можете зайти, але знадобиться деякий час, що її розбудити.

– Неважливо, я зайду.

Лі Хьон відчинив двері та зайшов усередину.

Палата була маленькою. Бабуся лежала на ліжку та міцно спала. До її тіла приєднане різне медичне обладнання. Лі Хьон сів на стілець поряд з ліжком і взяв її за руку.

– Я прийшов з хорошими новинами.

– ...

Бабуся лише тихо дихала, продовжуючи спати.

Показники на пристрої, що перевіряв її пульс, залишалися стабільними. Ймовірно, вона не прокинеться протягом 7 годин через дію ліків.

– Сьогодні в Хейон була співбесіда в університеті Корея. Щиро кажучи, трапився невеличкий інцидент, тому я не знаю, чи вона пройшла, але вже це добре, так?

– ...

– Тепер їй уже 19. З того дня минуло 14 років. Дівчинка, яка питала, де наші батьки, та просила понести її на стіні перетворилася на справжню панночку.

Лі Хьон продовжував говорити до бабусі, поки вона спала.

– Так, багато чого сталося з того часу, я бажаю, щоб вона прожила своє життя щасливо. Тоді було багато складнощів. Колись у нас не було що їсти, бабусю, і в той час ти сказала, що потрібно зменшити кількість ротів, ти хотіла відмовитися від Хейон. Хотіла віддати її до сиротинця.

Це було давно, але молодшу сестру збиралися відправити до дитячого будинку. На знак протесту Лі Хьон три дні не їв, щоб не допустити відправки сестри до сиротинця.

– Бабусю, ти сказала мені, що я про це пошкодную. У нас дійсно були складні часи, я багато разів не міг нормально поїсти. Бабусю, маю визнати, що в такі моменти я справді ненавидів Хейон. Через неї ми заледве могли дозволити собі моє навчання у школі. Я говорив їй тоді образливі речі, наприклад, що був би щасливішим без неї.

Бабуся ненавиділа Хейон. Через молодшу сестру Лі Хьон страждав і його часто ляляли. Вони жорстоко нарікали на дрібниці. Це була одна з причин, чому Хейон колись мало не ступила на криву доріжку.

– Я ні про що не шкодую. Якби ми повернулися до того часу, мій вибір був би таким же. Бо ми – сім'я.

Оскільки бабуся спала, відповіді не було, але на серці Лі Хьона стало легше. Він тримав це все у собі більш ніж 10 років, і тепер цьому настав кінець.

Лі Хьон повернувся додому і заліз до капсули. Він увійшов у Королівську Дорогу.

Гори Юрокі та фортеця темних ельфів!

Зруйновані стіни – відремонтовані, а запаси орків – перевезені. Вони готувалися до війни з Немертвим легіоном на чолі з лічем Широм.

Від повернувся до гри в тому вигляді, в якому він був, коли вийшов – повернувся до фортеці темних ельфів. Повсюди йшло будівництво.

– Чвіт, чудово!

– Чві-чвіт. Орки працювали важко, орки хороші.

– Покладіть цей камінь ще вище!

– Наскільки високо? Чві!

– Вище, ще вище! Чві-чві-чві-чві, щоб він досягнув неба!

Один орк ніс дуже великий камінь. Багато валунів зібрали до купи, щоб зробити вежу.

Бууум!

– Чві-і-ік!

– Гхеее. Орки, врятуйте мене!

Нагромадження валунів для вежі загуркотіло і розсипалося від дотику, падаючи на орків під ними. Темні ельфи відрізнялися від орків. Вони мали більший інтелект, тому лише закотили на це очі.

– Орки важко працюють.

– Швидше, весело проводять час.

– Ми – ельфи. Сили нерівні.

– Звичайно, це так.

Темні ельфи охоче ледарювали і спостерігали за тим, що відбувалося.

Віда не було якийсь час і за цю недовгу відсутність все пішло шкереберть, і тепер перед ним постало завдання знову все налагодити.

Купи каміння були розкидані усюди без всякого порядку, це була справжня битва – зібрати недбало кинуті матеріали на території фортеці. Частина фортеці була зруйнована і підпалена орками.

Темні ельфи посипали сіллю страви, які готували на вогні. Ельфи не люблять забирати життя і не їдять м'яса, але темні ельфи не дотримувалися таких принципів. Враховуючи, що темні ельфи мають темну шкіру і вважаються грішними ельфами, їх вважали досить жорстокою расою.

– Це – сила солі. Ви, орки-дикуни.

– Справді... ми теж про це знаємо. Їсти страви з дрібною солі – це смачно.

Заради боротьби проти немертвих, орки та темні ельфи пішли на драматичне примирення. Вони разом розпивали алкоголь та їли смажене м'ясо. Отже, багато орків і темних ельфів зібралися на головному майдані фортеці, начхавши на план.

Взяти цих неотесаних і ледачих створінь та разом з ними битися проти Немертвого легіону...

Його голова запульсувала, Від почувався недобре.

– Командире! Ми виконали поставленні завдання.

Тут з'явився Бурен, а разом з ним Бекер, Хосрам і Дейл! А також королівські лицарі та священники.

«Але їх так мало, чи є надія? Навіть якщо квест буде проваленим, якщо я безпечно відправлю їх назад до королівства Розенхайм, то можу отримати винагороду від королівської родини. Можу отримати якийсь цінний предмет!»

Отримати гроші та зв'язки.

Заговорив Бурен:

– Як ви і просили, ми перемістили наші запаси сюди.

– Молодці.

Коли він поглянув на Бурена, то бачив надійність.

Уперше він зустрівся з ним і з іншими капітанами у Лігві Літвар, де вони разом взялися за небезпечне завдання.

Віра в Бурена і довіра Бурену!

Але справа з запасами трохи складна. Ні, у них є запаси. Зброя для війни: стріли, кинджали, булави, які носять воїни, та інші види зброї. Але найбільша втрата – найважливіше! – це пляшки з напоями, які він старанно робив!

Відтоді як Від прибув до гір Юрокі на Рівнинах Відчаю, він блукав досхочу. Збирав різноманітні ягоди! Змій і дорогоцінні лікарські трави!

Високоякісні матеріали, що використовуються для створення напоїв, якщо випити більше одної пляшки, то перед смертю людина відчула лише солодкий смак. Ні, можливо, людина не помре навіть коли вип'є більше.

Він збирав чисту росу на світанку, щоб варити різні напої. Тоді він використав усі пляшки, які мав, і зараз їх не бачив.

– Мої пляшки з напоями, де вони? Їх ще не перенесли? Так?

– Ну...

Бурен нерішуче вказав на орків.

– Вони випили все, я намагався їх зупинити, але...

У голові Віда промайнула думка. На Рівнинах Відчаю не було алкоголю. Щоб орки зварили щось подібне? Абсолютно неможливо. Отже, ці бісові орки п'ють алкоголь Віда!

– Смачно. Чвіік!

– Нюх! Що це за запах?

Прозорі та кришталево-чисті напої текли в ікласті пики орків.

– Кхо-ох!

Віду хотілося блювати кров'ю, він відчував сильні муки, ніби його тіло роздирало на шматки.

Напої, які він варив. Щоразу, роблячи плашку, Від мав надію.

«Будь ласка, принеси мені багато грошей».

Продаючи алкоголь, можна отримати чималі гроші.

Потрібно кілька місяців, щоб повністю визрів смак і додаткові ефекти. Він не думав довго і робив алкоголь. Його старанна праця принесла сотні пляшок з напоями. Отримуючи дорогі предмети, йому довелося звільнити місце та на час полювання передати запаси алкоголю солдатам.

І ось такий результат.

«Я не вірю в це...»

Від був спустошений.

Тим часом орки швидко пили алкоголь. Дно пляшок раз за разом піднімалися до гори, а порожні пляшки безладно котилися навколо. Його запаси алкоголю безслідно зникли. Гроші викинуті на вітер.

– Аарх! – Від застогнав у відчаї.

Навіть в'ялена яловичина, яку їли орки й темні ельфи, саме Від зробив цю закуску.

Повних пляшок майже не залишилося, а кошики, заповнені в'яленими закусками, спорожніли.

«Знову готувати напої та їжу».

І все ж у Відові тліла надія.

Зрештою, це його бійці.

Попри те, що запаси алкоголю та закусок втрачені, він не втратив вірних солдатів.

– Моя вина, прошу вибачення. Орки були такими сильними... гик!

Коли Бурен пояснював ситуацію, він кілька раз гикнув. Саме тоді Від як слід роздивився солдатів. Вони стояли на хитких ногах, з червоними обличчями. Явище викликане надмірним вживанням алкоголю.

– Це...!

У цю мить для нього все стало очевидним.

Бурен і Бекер, виконуючи його наказ перенести припаси, знайшли пляшки з алкоголем.

– Це випивка.

– Що робитимемо?

– Те і робитимемо, я зараз за командира.

– Ковть! Добре смакує.

– Гадаєш, випити трішки – нормально?

– Це було забагато, як ти міг...

– Та ну, зробимо це.

Це як довірити коту свіжу рибку. Довірити бійцям алкоголь і сказати не пити перед боєм.

Спочатку вони лише скуштували, але потім почали пити.

– Гарно пішло.

– Ого! Так смачно.

Один ковток з пляшки – і вони ніби підсідали.

Бійці Віда непогано посмакували алкоголем, але не могли не думати про наслідки, бо навіть у стані сп'яніння страх перед командиром залишався.

– Ось що зробимо, нехай і орки вип'ють.

– Віддамо решту оркам.

Отже, вони виявили його маленький скарб – цінні запаси алкоголю!

«І я маю битися проти Немертвого легіону, коли відбувається ось це...»

Від зітхнув.

В інтернеті здійнявся галас.

Люди заходили на сайт Королівської Дороги вранці та вдень.

Їм подобалося переглядати звіти із Зали Слави, вони завжди були зачаровані.

[Розкриймо справжню особу того орка.]

[Магічний предмет, що дозволяє змінювати тіло або щось подібне?]

[Можливо, це вид магії. Те, що пізніше можуть робити некроманти?]

[То люди вже можуть змінити клас і стати некромантами?]

Маги були доведені до нестями через цю ситуацію.

Коли відкривається новий клас, це означає, що скоро можна буде вивчити нову магію. Магія – дуже цінна для чарівників, тому вони жадали більшого за будь-яку ціну.

Маги робили безліч запитів до Юнікорну, що відповідав за Королівську Дорогу.

[Будь ласка, розкажіть нам хоч трохи про хід квесту? Які переваги ми можемо отримати від цього класу?]

[Розкрийте особливості класу некромант.]

Відповідь Юнікорну була простою:

– Завдання досі триває, і відкривати будь-які деталі буде недбалим ставленням до користувача. Ми не можемо сказати більше. Ви зможете дізнатися про характеристики класу Некромант, коли він буде відкритий. Якщо квест буде проваленим, клас не буде відкритим.

Дотримуючись конфіденційності, компанія Юнікорн не розкрила жодних деталей.

Ще більш стурбовані користувачі почали штурмувати різні ігрові сайти.

KMC Media, CTS Media, On-stations, Digital Media, LK game.

Коментарі глядачів заповнили трансляції медійних компаній, як внутрішніх, так і міжнародних.

Продюсери KMC Media зібралися на нараду.

Зазвичай на подібні зустрічі збиралися молоді помічники або постановники, щоб вільно висловити свою думку, обговорити сюжети або програми, або заради планування.

Проте сьогодні сталося дещо унікальне.

До наради приєдналися керівники всіх відділів компанії.

– На форумах ажіотаж. Режисере Кане, що відбувається?

Директор КМС Media зайшов на сайт, щоб вивчити коментарі глядачів. Він побачив десятки тисяч постів. Всі вони зводилися до прохання транслювати одне завдання.

– У Залі Слави з’явилося нове відео.

– І? Що, в біса, у цьому відео спричинило такий хаос?

Наразі їхня програма була першою за рейтингом аудиторії, вони раніше ніколи з цим не стикався.

Режисер Кан збентежено потер лисину, відповідаючи:

– Схоже, це через завдання.

– Яке завдання? Стільки людей так захопилися якимось квестом – це обурливо.

Режисер нахилив голову набік, коли з місця піднявся молодий продюсер.

– Прямо зараз ми спробуємо показати суть. Покажіть директору підготовлений ролик.

– Добре.

У конференц-залі встановлено найсучасніше обладнання для перегляду різноманітних відеоматеріалів. На стіні з’явилося відео у супроводі кінотеатрального звучання. Ясна річ, подібний конференц-зал просто створений для медійної компанії.

Під час перегляду, ні директор, ні режисер, ні продюсери, ні керівники відділів не відкривали рота. По закінченню пройшов якийсь час перш ніж директор заговорив.

– Ми маємо схопити цей шанс.

– Звичайно, директоре.

Режисер Кан і всі керівники відділів погодилися з цим.

Якщо не брати до уваги війну орків, то загадкове завдання, де хтось перетворився на орка, пригоди в невідомому регіоні, уже цього достатньо для трансляції.

Режисер Кан обережно заговорив:

– Проте інші компанії навряд чи дозволять нам відхопити кусочок. Можливо, вони узгодять свої пропозиції.

– Хочеш сказати, що це буде важко?

– Не зовсім. Просто коли у справі є інші медійні компанії, сума в контракті також зростає.

Проблемою завжди були гроші.

– Доволі складно витратити велику суму грошей.

Після слів режисера запанувала важка тиша.

Від самого початку компанія КМС Media не мала значного капіталу.

У них велика аудиторія, але вони з’явилися не так давно, тому не мали надлишку коштів, бо активно займалися інвестиціями, коли інші цього не робили. Режисер Кан обережно підступився до фортуни.

– Панове, наша фінансова ситуація завдяки трансляціям не така вже й погана, я знаю... але я думав отримувати стабільний дохід. Попри те, що у нас недостатньо коштів, щоб перебити контракти інших телерадіостанцій, ця ситуація підштовхує нас до рішучих дій.

Люди відчували депресію від його слів.

Навіть якщо ти будеш старанно працювати, то все одно побачиш, як реальність зловить тебе за щиколотку. Є багато варіантів для отримання грошей, але невеликі медійні компанії завжди прив'язанні до свого бюджету.

Девіз КМС Media: це весело лише тоді, коли ви витрачаєте менше грошей!

Вони відчайдушно прагнули вижити. Люди зітхнули.

«Але щоб розвиватися, потрібно вкладати більше...»

«Це завжди велика проблема, наприклад, як занепад CTS Media, що самі себе обдурили».

Однак директор усміхнувся.

– Попри всі домовленості, ми зробимо це.

– Справді?

– Контракт із заохоченням. Навіть якщо сума буде чималенька, ми не пропадемо. Цей продукт матиме приголомшливий успіх, а доходи від реклами будуть розподілятися.

Наразі популярність Королівської Дороги зростала з кожним днем. Кількість глядачів, що дивилися трансляції пов'язанні з Королівською Дорогою також зростали. Тому і ціни на рекламу знаходилися на піку.

– Аудиторія зросте більше як на 5%, певний відсоток з виторгу за рекламу буде переданий згідно з контрактом. І хто може сказати скільки це буде грошей, коли відео завантажать зі сторінки?

КМС Media невелика компанія, але це був прийнятний метод.

Режисер Кан витер піт з чола.

– Сформуємо контракт, панове.

Коли відео в Залі Слави набирає певну кількість унікальних переглядів, компанія Юнікорн починає платити невеличку суму тому, хто опублікував відео. Такий вид заробітку для Лі Хьона був незнайомий, до цього часу він отримував гроші за продаж предметів.

«Мені платитимуть гроші, якщо люди дивитимуться відео, але ситуація не зміниться, якщо я нічого не зроблю... Якщо я зможу відредагувати відео, то сума, яку я отримаю, зросте».

Було дещо пізно, але Лі Хьон вагався чи купувати програму для редагування відео, і це в час, коли у відділі зв'язків з громадськістю у штаб-квартирі Юнікорн відбувався хаос.

– Він точно б допустив інших гравців до завдання.

– О, це було б чудово.

Чан Юнсу, керівник відділу зв'язків з громадськістю, був у кімнаті разом з іншими людьми, що бачили фільм, вони всі думали над стратегією. Важливо ознайомитися з грою, щоб безперешкодно просувати Королівську Дорогу.

Стратегія непросте завдання для присутніх у цій кімнаті. Вони мали вивчити та розуміти передісторію кожного завдання. Знати історію кожного королівства! Знати, хто допоміг з розвитком міст, мати розуміння важливих діячів, усвідомлювати шлях, яким проходять користувачі. Ці речі допомагають спрогнозувати майбутній напрямок розвитку континенту Версаль, і саме так проходило планування стратегії.

– Ланцюжкове завдання просунуло вже так далеко, набагато швидше, ніж ми думали.

– То в чому проблема?

– Поява завдання, пов'язаного з Баркеном, було б добре, якби це було пов'язано з тим, що воно якимось чином з'явилося в ланцюжковому квесті. Якщо подивитися на загальну картину, то тепер ситуація...

– То тепер?

– Наразі ситуація мало вплине на гру, але якщо сили немертвих продовжать лютувати, то нинішній розклад сил у королівствах похитнеться і це з часом почне впливати на користувачів.

Володіння НПів, а також права власності на відомі замки і фортеці, і ще на шахти, села та торгові місця – зміняться. Гравці у гільдіях об'єднають сили, щоб зробити свій внесок в облоги та збільшити свої території. Міста можуть бути, а можуть і не бути поряд зі столицею, але вони все одно потраплять до рук користувачів. Фактично велика частина центру континенту вже належить гравцям.

– Але до чого тут завдання, пов'язане з Баркеном?

Запитав вельми зацікавлений лідер команди у Чан Юнсу, бо той добре знає передісторію гри. Чан Юнсу склав руки «будиночком» і широко усміхнувся всім присутнім, перераховуючи можливості:

– Це буде цікаво. Повне відновлення Баркена з його силою і міццю немертвих, у такому випадку ситуацію дуже зміниться.

– Ну, так.

– Села та замки опиняться під атакою немертвих. Немертві навіть зможуть влаштувати облоги. Ненависть немертвих допомагає як в атаці, так і в захисті, та здатна збільшити їхнє число. До того ж майте на увазі, що немертві можуть домінувати над контратакою ворога.

– З іншого боку, чи можуть немертві зайняти місто або замок?

– Досить говорити про ймовірності. Немертві – це лише одні з багатьох видів чудовиськ на континенті Версаль. Королівства, окуповані немертвими, зникнуть. Якщо гравці зможуть їх очистити, то зможуть отримати велику перевагу.

– Отже, це приведе до кризи і водночас до можливостей.

– Так, нагороди за цю сюжетну лінію ще невикористані, королівство у північній частині континенту знаходиться в руках немертвих, але... попри це, загальна складність зростає в майбутньому, ми часто бачитимемо немертвих.

Розділ 5. Біг Карічві! Частина 1

Паб у столиці об'єднаних королівств, провінція Арен.

Волк зайшов усередину весь перемазаний брудом. Співробітник, що стояв біля входу, брав гроші та ставив запитання:

– Справи?

– Відпочинок.

– П'ять мідяків. Комфортного відпочинку.

Атмосфера тут інша, ніж у звичайному пабі. Працівники інших місць ставили собі за пріоритет бути ввічливим та добре ставитися до клієнтів. Волк глянув на грубувате і майже пусте приміщення, а потім сів. Стандартним напоєм тут є фруктовий сік. Інші люди можуть подумати, що ті, хто п'ють напій за 5 мідяків, новачки. Але Волк мав 367 рівень, гравець дуже високого рівня.

Волк не один такий.

У середньому рівень гравців у цьому пабі вищий за 300. Є не так багато місць, де можна зустрітися з такою кількістю користувачів вище 300 рівня, цей паб справді унікальний.

Темні гравці уподобали це місце в об'єднаних королівствах. Місце, де темні геймери можуть відпочити.

Волк повільно пив фруктовий сік.

Солодкий смак. Часто говорять, що напій може змити втому з тіла. Якщо перед вами є їжа та напої, то їсти і пити треба помірно. Темні гравці – це люди, що зосереджені на накопиченні грошей, тому вони даремно не витратять і копійки.

Оскільки вони нічого не витрачають даремно, темні геймери постійно піднімали свої рівні. Проте це не означає, що вони завжди перебувають у хорошому стані.

– Кіннота Баранг приєдналася до армії повстанців.

– Село Роам шукає найманців, щоб розібратися з монстром.

У цьому пабі темні гравці часто обмінюються найновішою інформацією.

– Є пропозиція. Квест, щоб провести декого до 109-го вівтаря пролитої крові, оплата – 3000 золотих. Хочеш спробувати?

– Кількість?

– П'ятеро, нещодавно досягнули 190 рівня.

– Я дам тобі більше ніж 5000 золотих, подумай про це.

Паб узяв на себе функцію місця, де укладають договори.

Особливий спосіб для користувачів укласти контакт з темними гравцями. Залежно від вимог темний гравець прийме або відмовиться від пропозиції.

Це тіньова економіка, що поширюється по континенту Версаль!

Зараз піковий момент. Королівська Дорога – це гра, якою насолоджується весь світ. Кількість темних гравців як мінімум досягнула 20 мільйонів. Розкидані як піщинки, темні гравці з'являються лише там, де є гроші та предмети. Розділенні, але зі схожою поведінкою, як і в будь-яких інших ситуаціях пов'язаних з грошима і владою.

«Це місце не змінюється».

Волк насолоджувався відпочинком.

Він негайно пригадав прекрасне минуле. Все сталося через жінку, яку він кохає. Він почав грати в цю гру заради неї. Разом з нею він брав участь у численних битвах. Він не міг стримувати себе і далі від того, що вона не почула про його прихильність.

Нарешті настав день, коли він зізнався їй!

Він попросив скульптора, якого зустрів у королівстві Розенхайм, вирізати для неї букет квітів. Прекрасний дерев'яний букет мав неймовірний ефект, незабаром вони одружилися.

Життя було прекрасним.

Він був зачарований нею понад рік у Королівській Дорозі. Насправді це майже сталося в реальному житті, але цього не сталося через зайнятість. Стара плюс нова робота – це було нестерпно!

По факту, вони змогли стати парою тільки завдяки Королівській Дорозі.

– Кохана, я заробив багато грошей.

– Я збрала купу речей, поглянь!

– І ти теж!

Народилася прекрасна пара темних гравців.

Його дружина надто зайнята виконанням квестів для кліриків, а Волк полював сам-один.

– Перепрошую, який у вас клас і рівень?

Волк, як темний гравець, сидів один, до нього підійшло кілька людей.

Люди, які платять за те, що ти стаєш їхнім товаришем!

Полювати одному буває складно, тому в цьому пабі можна знайти товаришів. Звичайно потрібно ретельно підходити до розподілу ролей і здобичі. Як один із темних гравців, якщо ти не можеш виконати свою роль або поводишся надто жадібно, тебе можуть виштовхати з групи і внести до спеціального списку об'єднаних королівств. В особливо важких випадках гравців можуть вигнати та стратити, тому що темні геймери обернуться проти них.

Волк відповів з м'якою усмішкою:

– Я щойно повернувся здалеку, хотів би побути на самоті.

– О, гаразд.

Вони попросили вибачення та пішли.

Для темних гравців цей паб є єдиним прихистком. Єдине місце, де вони можуть спокійно відпочити. Тут встановлені правила, наприклад, не заважати іншим відпочивати.

Брязкіт.

Якийсь час Волк відпочивав, а потім двері пабу відчинилися навстіж. Зайшла людина. Це був темний гравець. Ніби неписане правило, їх досить просто відрізнити від решти вже за тим, у що вони вдягнені. У більшості випадків темні гравці вважали ефективність найважливішою, і водночас вони не хотіли привертати до себе увагу, носячи вишукане спорядження.

– Справи чи відпочинок?

– Секрет.

– ...

Деякі з них поводяться так.

І що це за такий чудернацький секрет, коли ти починаєш ходити і розмовляти з іншими? Це оживило атмосферу в пабі, тому що темні гравці пошепки перемовлялися між собою.

Деякі негайно хитали головами. Інші кивали, що готові послухати, але варто було тільки чоловікові сказати кілька слів, як вони хитали головами.

Не було ні краплі невдоволення через відмови. Насправді в очах людей була дециця поваги до парубка.

«Що він робить?»

Чоловік спокійно підійшов до Волка.

– За очікуваннями, квест рівня складності «А», не проти послухати?

– ...

Волк трохи помовчав.

Завдання такого рівня, він почав розуміти, чому інші темні гравці відмовили цьому хлопцю.

– Це буде доволі складне завдання.

– Я підготував людей зі своєї гільдії. Однак потрібно ще, мені бракує найманців.

– Гільдія?

– Багряні крила.

Ця гільдія займає 10 місце за кількістю власності серед інших гільдій континенту Версаль. Їй належить аж сім фортець у центрі континенту.

«Якщо це так, то шанси є».

Волк зацікавився.

По правді, йому обридло полювати самому.

– Вимоги до рівня?

– Десь 350 і вище.

– ...

– Підходиш, але хочеш послухати про умови заздалегідь?

– Так.

– Яке полегшення. Основна плата становить 20 000 золотих. У випадку, якщо ти помреш під час завдання, відшкодування становитиме 50 000 золотих. За дослідження руїн, якщо прогрес займе понад 20 днів, буде додано 2000 золотих за день.

– Це дуже хороші умови...

– Натомість будь-які предмети знайдені в руїнах будуть належати нам. Як бачиш, ми покриваємо усе потрібне для квесту, тому цей запит не є необґрунтованим. Також ми подбаємо про комфорт групи.

Отже, якщо підбити підсумок, здається, їх не особливо хвилює житимуть вони чи помруть, а також не тривожить скільки вони витратять.

– Це руїни Короля Скорпіонів...

Пригода чи нагорода, Волка захопила цікавість і він вирішив взяти в цьому участь.

Пейл і Мейлон!

Ця пара стала досконалою.

– Стріляй у життєво важливі точки!

Постріли, що одночасно націлені в голову й серце монстра!

Після об'єднаної атаки лучників в бій вступала священна магія Ірен.

– Божественне світло, покарай незчисленне зло цього світу. Праведна сліпота!

Променисте біле світло текло з рук Ірен, воно відбивалося в очах монстра. Насправді священна магія була несподіваним доповненням. Заблокувати зір монстра яскравим світлом. Природно, засліплене чудовисько не могло діяти належним чином.

– Куааа!

Чудовисько, що ходило на двох ногах, мучилося, ніби пуголовок на землі.

Праведна сліпота також завдає трохи шкоди. Ураження невелике, бо це додатковий ефект, але і споживання магії незначне, а проти монстра з протилежними атрибутами воно діє ще ефективніше.

Коли Ірен досягнула 200 рівня вона змінила клас на священницю та отримала цю навичку.

– Не вагаючись, гори яскраво і не залиш опісля нічого, крім попелу. Вогняне поле!

Ромуна діяла безжально. Удар по площі заклинанням вогню! У підземному озері були чудовиська, що мали спорідненість з водяною стихією. Раптом їх атакували магією вогню, що протилежна стихії, з якою вони споріднені. Випарування всієї вони з їхніх тіл завдало

монстрам великої шкоди. Для Ромуни, спеціаліста з вогняної магії, водяне озеро найкраще місце для полювання.

– Відчуйте смак моїх сталевих кулаків!

Нарешті Сурка вивчила навичку, про яку мріяла як монах.

Накопичувати ману, а потім молотити ворогів за допомогою навички!

Хоча вони не споживають багато мани, лучники не можуть завдати шкоди, якщо не перебувають на певній відстані. Всього десять кроків можуть вплинути на потужність атаки.

Зефір, Хварьон і Мапан!

Серед цих трьох особливо віталася у групі Хварьон.

Ірен, Ромуна, Сурка та Мейлон – вони всі дівчата, що мають вбивчий вигляд.

Коли вони полюють і їм нічого робити, поки вони чекають монстрів, не залишається нічого іншого, як відпочивати!

Жіночі розмови.

– Сюжет, який транслювали вчора?

Нещодавно сталися зміни.

Трансляція зайняла у Мейлон три години. Насправді сюжет займав усього лише одну годину, однак до цього додавався ще процес підготовки, домовленості та зустрічі для спілкування зірками.

І це ще був не кінець. Вони ще навіть не починали.

– Я виділяю частину свого часу для іншої діяльності.

– У нашому виші...

Ромуна й Ірен були студентками, кожна розповідала про свої ситуації, гуртки та інші теми. Вони навчалися десь близько року, перш ніж взяти перерву, але їхнім розмовам не було кінця. Сурка – старшокласниця, її захоплення були різноманітними: читання, колекціонування фігурок, мода тощо. Хварьон досить швидко адаптувалася до цих розмов. Вона негайно забила за собою тему про подорожі по всьому світу. Наприклад, Мілан, Венеція, Рим, Лондон і Нью-Йорк.

П'ятеро дівчат досягнули повної гармонії завдяки частому спілкуванню.

Танцюючи навколо, Хварьон зачаровувала ворогів. Тоді Зефір виступав уперед для боротьби з монстрами. Вони виявили, що велика живучість рибалки допомагає легше переносити ворожі атаки. Позицію, призначену для танка, що захищає групу, взяв на себе Зефір, оскільки він рибалка.

Зефір отримав важке завдання!

Йому та його неймовірній живучості доводилося брати на себе всю лють ворожих атак.

– Зефір надійний.

– Я навіть не підозрював, що рибалки можуть битися.

– Визнаю, спочатку я думав, що рибалки дуже слабкі, але це просто неймовірно!

Підлизуємося до товаришів!

Спочатку вони такого не робити, бо колись були чистими і наївними. Після зустрічі з Відом вони змінилися. Похвала і лестощі! Техніка, якої вони колись навчилися у Віда, спрацьовувала навіть зараз. Можна сказати, що вони навчилися жити у світі.

Навіть посеред усього цього присутність Мапана завжди здавалася слабкою. До такої міри, що під час бою складно зрозуміти є він поряд чи ні. Однак по закінченню битви він негайно з'являється і підраховує здобич. Дбаючи про здобич своїх товаришів і здобич Гомчі, Мапан переродився великим торговцем.

Фортеця темних ельфів.

Від відновив свій вплив на темних ельфів і орків.

Його лідерство!

Якщо залишити ситуацію поза увагою, закон і порядок в армії з часом поступово знижуватимуться. Хоча це і тимчасово, Від має командувати орками і темними ельфами, щоби боротися з Немертвим легіоном. Крім того, лідерство Віда було до того високим, що важко знайти йому рівних.

– Жодних! Розваг! Замість! Роботи!

[Ви використали навичку Левовий рев.

Моральний дух ваших підрозділів збільшено на 200%.

Плутанина усунута.

Протягом наступних п'яти хвилин лідерство зростає на 205%.]

– Чвііік! До робота.

– Потрібно зробити. Чві-чвіт.

Деякі повернулися до розваг, хоча понад 100 000 орків зашилися. Всі як один встали зі своїх місць, щоб добудувати стіни та знову нести припаси.

Крім характеристики лідерство, наскільки добре його слухаються також у загальному залежить і від інших характеристик. У випадку з орками – їм подобається видатна рішучість. Вроджена войовничість, вони ідуть за ним, бо він не тікає від битв. Тож тут також відіграє роль бойовий дух Віда, він не обов'язково має бути захмарним, але для орків це важлива характеристика. У випадку темних ельфів все складніше, їм потрібно більше знань, мудрості, спорідненості з природою, шарм і мистецтво. Про що вони власне і говорили.

– Він керує нами, хоча недостатньо розумний, щоб знати чи мати розуміння природи. Він просто людина.

– Тобі знайома розповідь про опале листя? Я бачу, що ти митець, тому виконуватиму твої накази.

Він досягнув певних результатів у отриманих навичках, таких як кулінарія, лікарські трави та інших, пов'язаних з природою. Завдяки високому показнику характеристики мистецтво, ця спорідненість дозволила йому керувати темними ельфами. Вони створювали магичні пастки і за допомогою магії швидко виростили навколо фортеці дерева, змушуючи їх рости до неймовірно великих розмірів. Розкішні гілки розповзалися усюди, а стовбури мали неймовірну товщину. Серед дерев ховалися колючки. Завдяки своїм особливостям дерева стали природним захистом. Пишні фруктові дерева скупчилися разом. З огляду на велику кількість орків, вони зіграють роль джерела їжі для них.

Вампір Торі разом з лицарем смерті Ван Гоуком збирати собі свити. Все-таки вони були монстрами-босами. Його підлеглі можуть керувати собі подібними. Торі відродив сім'ю вампірів, яка зникла після його поразки. Лицар смерті Ван Гоук зібрав більше людей, щоб створити власний підрозділ лицаря смерті.

Зуб за зуб!

Тут він керуватиме власним Немертвим легіоном.

Старанно готуючись до війни з Немертвим легіоном, Від підійшов до кам'яної вежі, яку склали орки. І почав обробляти каміння.

Темний ельф!

Він творив втілення темних ельфів і на льоту образ почав змінюватися. Раптом йому спала на думку приголомшлива поява темного ельфа, охопленого вогняною стихією, в якій згорали орки.

Сміливі та швидкі рухи Віда.

Скульптура була закінчена, і темні ельфи одне за одним зібралися навколо неї.

– Людина створила скульптуру.

– Я думав, що ми не подобаємося людям, але через свою прихильність він створив для нас скульптуру.

Розділ 5. Біг Карічві! Частина 2

Ділінь!

[Майстерна робота! Прекрасна робота для раси темних ельфів!]

Назвати це роботою майстерного скульптора недостатньо!

Темні ельфи, любителі диких битв, іноді показують свою присутність зовнішньому світу. Порівняйте душу цих агресивних шибеників зі звичайними ельфами.

Художня цінність: 120.

Ефекти:

Відновлення здоров'я і мани темних ельфів зростає на 3% протягом дня;

Швидкість пересування зростає на 25%;

Крім того, вони на 5% швидші, коли біжать;

Сила зменшується на 10%;

Спритність збільшується на 20%;

Інтелект зростає на 10%;

Мудрість зростає на 10%;

Ельфи розвідники мають у 1,5 разу ліпший огляд земель навколо, а їхні навички піднімаються на рівень вище.

Ці ефекти не поєднуються з ефектами інших скульптур.

Кількість майстерних робіт: 7.

Навичка скульптурне мистецтво зростає.

Слава зросла на 41.

Витривалість зросла на 1.

Інтелект зріс на 1.

Наполегливість зросла на 3.]

Тепер він може легко створювати майстерні роботи, але його слава та характеристики більше не зростали так швидко, як раніше. Нині зростання характеристик у першу чергу залежало від якості статуї. Отримана зараз слава була меншою за попередньо створені майстерні роботи, будь-яке значне зростання зникло. Коли ти створюєш статую з недостатньою майстерністю, прихильність і турбота під час її створення можуть підняти твої характеристики. Характеристики наполегливість і витривалість продовжують зростати при створенні гігантської статуї, над якою потрібні дні й ночі роботи. Однак щоденні страждання, пов'язані зі створенням статуй, не означають підвищення характеристик. Та попри це, для скульптора підвищення наполегливості та витривалості можна розглядати як привілей.

– Перевірка навички скульптурне мистецтво!

[Скульптурне мистецтво середній ранг 9 рівень (28%).

Ви можете створювати витонченіші роботи.

Красиві скульптури можна продати дорожче. Є ймовірність привабити жінок.]

Минулого багато часу відтоді як скульптурне мистецтво досягнуло 9 рівня. Останнім часом він був зайнятий, зосередившись на битвах і завданнях. Коли він бився пліч-о-пліч з орками, то не міг приділити часу, щоб підвищити навичку скульптурне мистецтво.

– Гарзд. Гадаю, мені потрібно зробити ще кілька скульптур.

Він також зробив скульптуру орка. Дикий на вигляд орк із глефою у руках. Завдяки високому рівню навички вона збільшила бойовий дух і стійкість. Що ж і цього було достатньо, бо ця робота вийшла невдалою і заледве прийнятною.

Режисер КМС Media Кан був неймовірно розчарований.

Минуло три дні з моменту публікації того відео в Залі Слави!

– Ми мусимо отримати цей контракт, він нам потрібен, щоб...

Лише сьогодні режисер надіслав п'ять пропозицій щодо контракту на електронну пошту того, хто опублікував відео.

Ясна річ, що він надіслав пропозиції як представник КМС Media. Прохання про ексклюзивні права на показ квесту та кадрів з бою. Але відповіді досі не було.

– Ти не отримав електронні листи? Якщо не хочеш приймати нашу пропозицію, то принаймні напиши відповідь «ні». Бляха!

Режисер Кан розлютився.

Умови конфіденційності Юнікорн Корпорейшн дуже суворі, тому на запити вони ніколи не повідомляли ні телефон, ні адресу. Тому єдиним доступним варіантом зв'язку є електронна пошта, і невідомо, чи їхні листи переглянули.

– Якщо взяти час у Королівській Дорозі, урахувати час початку квесту, то через чотири дні він має закінчитися...

Через невблаганне часове обмеження режисер Кан, безсумнівно, був неспокійним.

На сайті КМС Media запити від глядачів уже досягнули позначки у 10 мільйонів.

На фінальний день завдання це стане найбільшою новиною у Південній Кореї. Хоча у них немає прямих трансляцій, але якщо вони не зможуть зв'язатися з гравцем, можливо, їм доведеться шахраювати, щоб якось вийти з цієї ситуації.

Молодша сестра пішла до школи рано, у нього залишилося кілька хвилин вільного часу. Лі Хьон увімкнув комп'ютер і зайшов в інтернет. Спочатку він зазирнув на сайт-аукціон.

«Темні гравці запрошують вас до об'єднаних королівств»

Темні геймери – непохитні, надсилають йому запрошення, хоча знають, що він уже приєднався. Лі Хьон негайно відхилив запрошення і звернув увагу на ціни предметів.

– Чому... ціни зросли?

Перебуваючи на Рівнинах Відчаю, він потроху збирав предмети у зачарований рюкзак, що може зменшувати вагу та вмещувати у 7, а то і в 8 разів більше речей. Більшість з цієї здобичі не вдалося продати. Предмети із села Вигнанців не досягали високої ціни, доходило до того, що ставку не робив жоден покупець. Він відкрив аукціони для продажу речей, щоб заробити гроші; конкуренція у ставках мала тут допомогти. Також важливим аргументом було те, що ніхто не може прийти на Рівнини Відчаю, щоб купити предмети. Однак деякі темні гравці зазвичай полюють біля великих замків. Якщо вони отримують предмети на полювання, то можуть продати їх клієнтам поблизу. Однак таким чином важко знайти хороші предмети.

«Я вважаю, що темний геймер неминуче піде далі».

Підземелля біля великих замків вже переповнені користувачами, тому монстрі не вистачало. Щоб полювати потрібно йти далі. Тому біля міст з великою кількістю людей для темного гравця менше шансів знайти щось цінне. Отже, вони могли пишатися вже тим, що знайшли щось на продаж!

Деякі предмети можуть стати звичним явищем, а тому не придатними для продажу, бо велика кількість гравців уже матимуть їх. Зазвичай речі, якими активно торгують, не надто дорогі. Найчастіше продавалося спорядження для початківців або для гравців середнього рівня, оскільки дорожче спорядження зазвичай складніше продати. Власне кажучи, це та складність, з якою стикаються темні гравці.

Справжнього темного гравця рідко побачиш поміж скупчення великої кількості людей.

В Королівській Дорозі при виконанні завдання першим або першим відкрити мисливські угіддя – за це можна отримати додатковий досвід і нагороди.

Невідкриті території та завдання. Ризикуючи власним життям, проникати в лігва супротивників заради досвіду і предметів. Темні гравці це ті, хто дійсно гнався за грошима та пригодами. Тому вони ризикували, щоб зібрати достойні предмети для продажу, однак це справді приносило немалі гроші. Лі Хьон провів кілька ігрових місяців на Рівнинах Відчаю і зібрав досить багато предметів. Однак з наближенням ключового моменту завдання, він надто зайнятий, щоб дати їм раду.

– Якби продати їх пізніше вийшло б дорожче...

Опубліковані аукціони не потребували додаткових дій, бо початкові ціни вже були встановлені.

Глефа – 150 000 вон.

Обладунок орка – від 50 до 100 тисяч вон.

Ельфійське вбрання коштувало понад 400 тисяч вон.

А також багато іншого, тож можна без перебільшення сказати, що ціни на ці товари майже фіксовані. Для речей, що мали певну репутацію, він поставив вищу ціну. Минулого разу сума за подібний товар становила близько 3 мільйонів вон, тому меч Агати потрібно продати за 3,5 мільйони.

«500 вон, 501 вон, 502 вон...»

Ставки на аукціоні зростали на одну вону за раз, але все-таки ціна перевищила 3 мільйони вон. Ставки постійно зростали і наблизилися до 3,5 мільйонів. Але він не може щоразу очікувати на таку удачу.

– Отже, загальна сума становитиме 6,5 мільйонів вон.

Вираз обличчя Лі Хьона був гірким.

Три місяці полювання на Рівнинах Відчаю, поки завдання не буде завершено, він не зможе скористатися воротами телепортації й так-сяк розпродати свою колекцію предметів. Якщо загальна сума за предмети становитиме 6,5 мільйонів вон, це буде незадовільний результат.

«Дохід трохи перевищує 2 мільйони вон на місяць. Цього недостатньо. Наступного року Хейон піде в університет...»

Вступ до університету означає, що потрібна плата за навчання, потрібно купувати підручники, одяг. Складно навіть уявити, скільки на це піде грошей.

«Та їх нелегко отримати, цінні предмети не розкидані під ногами в горах Юроки».

Хоча він підняв рівень та різноманітними шляхами збільшив славу, однак з предметами не все так просто. Щоб заробити гроші, він продає зібрані речі за відповідну ціну, але суть була в тому, що більшість спорядження орків і темних ельфів з його здобичі зараз не має високої ціни.

– Квест потрібно завершити якнайшвидше. Мені потрібно вибратися з Рівнин Відчаю.

Лі Хьон зазирнув у коментарі під опублікованими аукціонами. Щойно факт про те, що це той самий Від з Континенту магії, впливла на зовні, під кожним його аукціонним постом з'являлися тисячі коментарів.

[Це розчаровує. Куди ти зник? Будь ласка, розкажи нам.]

[Ти приєднався до експедиції паладинів Фреї чи мандруєш сам? Я чув, що є багато нових квестів, які проходять на північних територіях.]

[Розкажи про паладинів. Як нам приєднатися?]

Відколи він востаннє продав меч Агати люди помилково вважають, що він увійшов до храму Фреї.

– Я повернув корону Фарго та чашу. Всі питання відпадуть, коли я опублікую записи завдань у Залі Слави. – Мимрив Лі Хьон, переглядаючи коментарі до аукціонів.

Схоже, недостатньо людей знають про завдання повернути святі предмети Фреї, розповідь про які переходила від одного НІПа до іншого. А раз так, то запис квесту справить враження та збільшить кількість переглядів у Залі Слави.

– Гроші. Гроші – це найкраще. Ху-ху-ху.

Лі Хьон зловісно посміхнувся.

Коли він був орком Карічві, то повнився жакливого сміху і добре знався з егоїзмом, але навіть зараз це нікуди не зникло.

– Хехехехехе.

Жагу до грошей в ньому не приховати, він посміхався, дивлячись на те, що відображалось на моніторі. Через якийсь час Лі Хьон зайшов на вебсайт Королівської Дороги та перейшов до Зали Слави.

Вже понад 15 мільйонів переглядів. Кількість коментарів сягала кількох тисяч. Вони варіювалися від запитань щодо завдання до запитань про клас і рівень персонажа.

Це було більше, ніж він очікував. Лі Хьон мав би невеликий заробіток, навіть якби кількість переглядів була меншою. Він би був задоволений і в такому випадку. Але бачити таку кількість переглядів незвично.

– От і добре.

Однак він не мав великих сподівань. Тривалість запису перевищує 19 годин, за раз його не можливо переглянути повністю, можливо, така велика кількість переглядів через це.

Поглянувши на коментарі, Лі Хьон закрив вікно. Йому б слід було відкрити свою пошту, але він вирішив цього не робити. На пошті накопичилося більше ніж 10 тисяч листів. В основному із запитаннями про завдання або з проханнями повідомити більше фактів. Яюсь

він отримав пропозицію вступити в гільдію, з переліком можливих місць для полювань і навіть з номером телефону. Щойно він відкрив поштову скриньку, то перед очима з'явиться накопичена кількість листів, а сил, щоб читати їх, не вистачить.

Лі Хьон навіть не намагався відкрити електронну пошту і встав з місця.

Бум! Гун! Бем!

Підготовка до битви у фортеці темних ельфів була в розпалі. День за днем відбувався ремонт і додаткове розширення фортеці. Орки зводили п'ять стін, протягнувши чотири рівні бар'єрів на горі. Перед ними стояло завдання перетворити всю гору на поле битви. Деякі з орків, що пішли, повернулися, привівши свої племена. Це було суцільним морем орків.

Швидкість розмноження лякає!

Хоча близько 400 тисяч орків загинуло в битві, десь 60 тисяч залишилося, а коли вони повернулися, то кількість зросла до 500 тисяч. По дорозі старійшина орків сказав Віду.

– Чвік. Чвік! Серед орків говорять: удар нас – і ми не помремо. Чві-чвіт! Щоб воювати, ми приводимо більше наших. Ми – орки!

До дня вирішальної битви кількість орків досягнула майже одного мільйона. Темні ельфи також скликали свої племена. Це раса, що живе в горах Юрокі розсіяними групами. Темні ельфи потаємні, бо багато з них є чудовими вбивцями. Вбивці, що можуть влаштувати засідку на тих, у кого низька живучість, будуть корисними.

Якщо не брати до уваги солдатів королівства Розенхайм, некромантів і вампірів під керівництвом Торі, вже тільки військо з орків і темних ельфів величезне. Та все ж Від не був упевнений.

Сила Немертвого легіону!

Вбивати їх? Але немертвих це не зупинить. Очищення або повне знищення за допомогою божественної магії, щоб вони не могли відродитися з попелу та були повністю розвіяні. В іншому випадку, їхні загиблі союзники в якийсь момент поповнять лави Немертвого легіону та стануть ворогами. Якщо темні ельфи та мільйон орків стане немертвими, завдання перетвориться на абсолютний провал.

По суті, якщо ситуація раптово погіршиться, буде важко стримати зростання Немертвого легіону. Щиро кажучи, буде важко вбити їх більше за певну межу.

– Священники, ідіть за мною.

Від вирішив спуститися разом зі священниками з гори. Коли він покинув фортецю, за ним кинулися некроманти.

– Слуга богині, ти забув свою обіцянку? Ми хочемо, щоб ти дотримався своїх слів.

Вони були стурбовані та думали, що він намагається втекти.

Яка тут може бути довіра, коли вони такі знервовані? Хоча, по правді, у Віда було бажання здатися. Проте воно виникло через бажання ні про що не шкодувати.

– Потрібно багато чого зробити, щоб підготуватися до бою.

– Розумію. І я обов'язково повернуся.

– Я знаю, що ти повернешся.

Послухавши некроманта крає вуха, Від пішов од нього і разом з групою попрямував до печери на Рівнинах Відчаю. До воріт телепортації всередині печери!

– Священники, відкрийте ворота телепортації.

– Так.

Щірі у своїй вірі, священники зібрали ману та відкрили ворота телепортації. Невдовзі Від зник у спалаху світла.

– Бард 170 рівня шукає групу.

– Ходімо разом у ліс полювати на мавп!

– Продам недорогий набір крижаної броні. Носіть її коли жарко – і вам буде прохолодно.

– Скульптор шукає групу. Дозвольте мені приєднатися. Будь ласка, будь ласка, будь ласка, виявіть трохи милосердя. Я ніколи цього не забуду.

Вууш!

Вільне місто Сомрен.

Від з'явився прямо посеред місця, де люди займалися справами.

«Досі кишить людьми».

Однак дещо відрізнялося від того, що було раніше. Коли-не-коли він помічав скульпторів, художників, гончарів та інших представників ремісничих і творчих класів. Про піраміду, яку створив Від, почали пліткувати. Люди були у захваті, побачивши, як хтось робить щось настільки грандіозне. Мистецькі професії набули популярності. Проте зіткнувшись з презирством він інших, більшість здалася вже на початках.

Зі скульпторами ситуація не краща. На ранній стадії полювати дуже важко. Для Віда все було трохи простіше завдяки його суворим тренуванням, що привело до зростання характеристик і навичок для полювання, але інші ремісники були слабкими. Крім того, на відміну від його початкових думок, клас місячного скульптора дуже сильний.

Він скаржився, що характеристики не мають прямого відношення до бою, але потроху стійкість та витривалість почали сяяти на повну. Також значно розвинулася спритність, а разом з нею розвивалися й інші пов'язанні характеристики і навички. Навичка кулінарія середнього рангу досягнула 5 рівня, риболовля – середній ранг, рівень 1, ковальство та шиття також середній ранг, рівень 2.

Не можна мати рівень скульптора без готовності невпинно працювати, і це якщо не брати до уваги інші завдання. Навіть якщо ти хочеш створити щось конкретне, ти не знаєш який буде результат, оскільки це залежить від удачі. З цих причин гільдії дбають про них з огляду на стратегію, але для більшості скульпторів це дорога, сповнена страждань. Гравцям, що мають клас скульптор, як Від, складно знайти групу.

Той хлопчина ще юний.

Його відчай зростав, із нещасним обличчям він шукав групу. В мить, коли Від побачив хлопця, на очі навернулися сльози від спогадів про труднощі в минулому.

– Це важка робота.

На ці слова хлопчина підняв очі.

– Колега-скульптор?

Від кивнув.

– Робити скульптури – важка робота, але настане день, коли ти побачиш світло.

– За десять днів я зробив уже десять тисяч скульптур. Я відчуваю втому вже тільки від погляду на гілку дерева чи скульптуру. Лисиці та кролики, скільки тисяч ще мені потрібно зробити?

Як і з Відом, інформації про скульптурне мистецтво не так багато, хлопчина проходив важкий шлях проб і помилок. Для скульптора, хлопчина працював надзвичайно багато. Як досвідчений скульптор, Від щедро поділився знаннями про те, як рости.

– Якщо в тебе щось вдалося, за можливості, не роби цього часто. Тих десяти днів не достатньо для зростання характеристик. Ти не зробив помилок. Розвивай мистецтво. Коли до роботи додається мистецтво, ти зможеш зрости. Все буде добре.

– Ува-а-а-а!

Хлопчина сумно заплакав.

– Я більше не хочу бути скульптором.

– Розумію, що ти відчуваєш.

Раніше у Віда були тут різні справи, він не знав, хто міг би його впізнати, тому сховав обличчя і тихо попрямував до храму Фреї.

Перед храмом вишикувалася черга, щоб зробити пожертвування та отримати благословення.

– Не порушуйте чергу!

– Дотримуйтеся черги.

Користувачі стікали до храму величезним потоком людей. Від мовчки йшов за чергою, щоб зайти. Однак двоє охоронців зі списками, що охороняють храм, підійшли до нього.

– Га?

– Він зробив великий гріх?

Це був незвичайний випадок, зазвичай стримана охорона ніколи не сходила з місця. Охоронці квапливо підійшли до Віда і заговорили:

– Ви прийшли. Будь ласка, сюди.

Через те, що він зробив чималий внесок у посилення позиції храму Фреї, його репутація у храмі зростає до такого рівня, що навіть охоронці почали впізнавати. У супроводі охорони Від вирушив до первосвященника.

Розділ 6. Обладунок Таллока. Частина 1

Від опустився на коліно перед первосвященником, навколо якого зібралися паладини та старші священники.

– Я прийшов доповісти про місію.

– Невже важливе завдання, яке ми дали щодо вигнанців на Рівнинах Відчаю, виконане? Ти покінчив з тими колючками в нашому боці? – первосвященник поставив йому кілька запитань.

Від розповів їм історію про некромантів у фортеці темних ельфів.

– О! То ось що сталося. Твої дії були правильними, я б вчинив так само.

Первосвященник проявив розуміння до вибору Віда: не вбивати некромантів.

– Ти прийняв наше прохання і відправився у таке далеке місце, де страждав заради нас, я не можу висловити всю нашу вдячність. Нехай тобі буде дарована милість богині Фреї.

Первосвященник легенько торкнувся до голови Віда.

[Ви завершили завдання: Вигнанці, що живуть на Рівнинах Відчаю]

Некроманти не відмовилися своєї гордості та самоповаги. Сили темряви посилюються, але Барекен і ліч Шир більше не є їхніми ідолами. Вони битимуться з Немертвим легіоном і робитимуть це з відвагою, щоб спокутувати гріхи. Навіть священники храму дивуються їхній хоробрості.

Слава зростає на 1800.

Дружні стосунки з храмом Фреї зросли на 42.

Суспільна цінність храму Фреї зростає на 1900. Ви можете побачити суспільну цінність храму в наступному вікні.]

[Суспільна цінність храму Фреї: 7202.

Релігійна організація, що викорінює сили зла. Її суспільна цінність зростає від виконання відповідних завдань.

Віра зростає на 60.

Рівень зріс.

Рівень зріс.

Рівень зріс.]

Три рівні та значне зростання суспільної цінності!

Від майже досягнув 300 рівня, навіть коли він отримує значну кількість досвіду це відчуття не йде в порівняння відчуттям негайного зростання на кілька рівнів.

Від сильно схилив голову. Досвід це, звісно, важлива річ, але найголовніше – отриманні речі. Первосвященник знову заговорив:

– Боляче говорити, але нашому храму бракує багатства. По правді, наша скарбниця порожня. Він витримав це, заледве зміг утримати посмішку на губах, але це максимум того, що він міг зробити.

«Проте я зробив усе можливе, щоб негайно потрапити на Рівнини Відчаю для вас!»

Первосвященник ще не закінчив говорити.

– Наш храм бідний і не має багато скарбів. Я кажу тобі це для того, щоб ти не очікував чогось надзвичайно хорошого.

Багатство храму Фреї перевищували уяву.

По всьому континенту Версаль є багато храмів. Кожен з них має просторі сільськогосподарські угіддя, шахти, а також вірян, що жертвують гроші. Храми продають зілля й отримують величезну кількість пожертв за свої благословення. Певну кількість золота отримують паладини та священники, коли йдуть на полювання.

Храм Фреї, який сидить на такій горі золота, але не має жодного скарбу, та це просто якась нісенітниця.

«Має бути щось, що я можу отримати, навіть якщо це буде один предмет!»

Від зараз перебував у складній ситуації.

Для полювання найголовніше – меч з винятковою атакою. Королівство Розенхайм мало багато мечів. Однак зброя з храму зазвичай має менші показники пошкодження. Меч Агати, який він раніше отримав од храму, мав ефект божественної навички, але сам меч мав досить низьку атаку.

«Також потрібна броня з хорошим захистом».

Обладунок з храму.

На обладунки можна накласти різні види благословення, завдяки цьому ними можна хвалитися, як чимось винятковим. Від значно підняв стійкість і витривалість, перемагаючи могутніх монстрів, але інші люди, які цим не займаються, роблять все інакше. Вони не хочуть без захисту битися із сильнішими монстрами, тому шукають хорошу броню.

Мечі й обладунки – речі, які цінуються найбільше.

Розібравшись з думками, Від заговорив:

– Щоб захистити тіло від ворожих атак, я б хотів отримати обладунки.

– Ти отримаєш бажане.

Первосвященник наказав паладину принести обладунки Таллока.

«Обладунок Таллока?»

Від напружено сушив голову.

В його пам'яті містилася інформація про численні предмети. Майже все різноманіття речей, які коштували грошей. Він запам'ятовував назви предметів, які мали таку-сяку цінність.

Назва броня Таллока абсолютно незнайома Віду.

Через мить повернувся паладин з обладунками, що лежали на червоній тканині.

Біла броня витончено сяяла, від чого здавалася абсолютно новою. На ній був вигравіюваний червоний візерунок, що говорив про належність цього предмета храму Фреї. У мить, коли Від побачив обладунок, його очі засвітилися! Він був дуже заінтригований.

«Виглядає дорого!»

Він ще не переглянув інформацію про предмет, але такий лискучий вигляд точно незвичайний. Носіння такого обладунку на площі, безумовно, негайно приверне увагу людей. Традиційно вигляд і рідкість предмета сильно впливає на ціну. Якщо існує ринок предметів розкоші, то ця річ точно відповідатиме вимогам. Тому ціна може бути високою. Вже тільки ідеальний вигляд є ознакою проходження потрібних вимог.

– Твій внесок має для нас велике значення. Я передаю тобі обладунок Таллока. Сподіваюся, ти цінуватимеш цей подарунок.

– Це те, що потрібно мені для боротьби з монстрами. Цей обладунок передав мені храм Фреї, я ніколи не забуду цієї милості та берегтиму його, як зіницю ока.

Він аж тремтів, промовляючи відповідні лестощі!

Від одразу взяв броню до рук.

– Розпізнати!

[Обладунок віри Таллока

Міцність: 150/150

Захист: 85

Броня виготовлена з мітрилу, добутого у шахті Рагоман. Коваль гномів Таллок, відомий на всьому континенті, виготовив цей обладунок, щоб відплатити за послугу храму Фреї. Броня може похвалитися дивовижними характеристиками захисту та невеликою вагою. Обладунок надає власнику непохитний бойовий дух і благородну стійкість.

Дар первосвященника.

Ця річ єдина у своєму роді.

Вимоги:

Рівень – 350;

Сила – 600.

Ефекти:

Віра +100;

Слава +300;

Сила +40;

Спритність +30;

Шарм +25;

Бойовий дух +40;

Максимальний обсяг мани зростає на 15%;

Пошкодження від магії зменшаться на 10%;

Ви отримуєте імунітет до чар плутанини та страху;

Здобуваєте прихильність гномів;

Завдяки властивостям мітрилу, отриманого з шахти Рагоман, під землею обладунок стає чорним.]

Коли він переглядав інформацію про предмет, то у нього відразу ж відвисла щелепа. Якийсь час Від залишався з розкритим ротом.

Унікальний предмет!

З різноманітними атрибутами захист був чи не найвищого рівня.

Якщо використати на броні навичку коваля полірування, що додає до захисту 20%, то це буде більше, ніж 100.

«Джекпот!»

Предмет дуже хороший, за винятком того, що рівень Віда надто низький, щоб носити обладунок. Він швидко засунув обладунок Таллока до рюкзака та знову заговорив. Його справи у храмі Фреї ще не закінчені.

– Первосвященнику! Ліч Шир і його Немертвий легіон – дуже могутні, а нашої з темними ельфами сили все ще бракує, попри всі мої зусилля посилити їх. З цієї причини я звертаюся до вас з проханням надіслати на допомогу паладинів і священників храму.

[Прохання про підкріплення!]

Храм Фреї навіть не сподівався, що сили надані для підтримки зможуть повернутися до королівства Розенхайм. Якщо оцінити війська ліча Шира, то вони справді могутні. Навіть ослаблений, Барекен досі може залучити силу понад 5000 лицарів смерті приблизно 300 рівня. Розвідників смерті, слуг смерті, магів смерті!

Немертві лучники, гупі, зомбі, а також залишки різноманітних скелетів, яких очолюють могутні монстри.

Первосвященник сказав із сумним обличчям:

– Для цього тобі знадобиться багато сил. Однак храм Фреї немає таких сил. Ми відправили більшу частину наших людей у провінцію Мората, щоб стабілізувати регіон. Хай наскільки важливо виступити проти Немертвого легіону в цей час, ми не можемо відмовитися від уже зробленого вибору.

У такій ситуації його прохання про підкріплення відхилили. Це було неминуче, паладинів і священників було б недостатньо. Однак первосвященник поки що не відсилав Віда.

– Ти зупиниш Немертвий легіон на Рівнинах Відчаю за всяку ціну?

– Я зроблю все від мене залежне.

– Щоб допомогти, храм позичить тобі святий предмет – чашу Гелайн.

Чаша Гелайн.

Скарб, який Від повернув на початку, створюючи цей зв'язок із храмом Фреї. Реліквія перетворює налиту в неї воду на святу воду.

– Від самого початку нею могли скористатися лише священнослужителі, оскільки тільки вони могли тримати чашу Гелайн, однак з благословенням богині Фреї й наш благодійник може використати святий предмет. З чашею ти повинен продовжувати творити великі справи. Оскільки ти зараз зайнятий виконанням місії, можеш іти. Коли закінчиш, ти знаєш, де нас знайти.

Від прийняв чашу Гелайн і пішов до воріт телепортації, щоб відправитися на Рівнини Відчаю.

Вільне місто Сомрен, люди досі стояли в черзі, щоб отримати благословення храму Фреї.

– Як думаєте, хто була та людина, яку зовсім недавно охоронці забрали з собою?

– Щоб охоронці біля входу супроводжували того хлопця, він має бути кимось важливим або зробити великий внесок.

– Пожертуйте храму кругленьку суму і самі стане великим цабе.

– О, цього не може бути. Коли я дивився на нього, він був у якомусь пошарпаному одязі, більше схожий на жебрака.

– Еге.

Знудьговані люди в черзі стояли і балакали. Раптом до них підійшли охоронці, гравці напружилися. Дуже рідко траплялося таке, щоб охорона сходила зі своїх місць, особливо так часто. Мало того, охоронці ще і заговорили з людьми.

– Чи вам відомого про шукача пригод на ім'я Від? Якщо ні, то тепер вам слід про нього дещо дізнатися. Цього разу він попрямував до некромантів на Рівнини Відчаю, не маючи провідника, який би вказав йому правильний шлях.

– Пройшовши через жадібних і брудних орків та егоїстичних темних ельфів, він зустрівся з некромантами.

– Він зробив те, що не зробив би ніхто інший, своїм милостивим серцем вислухав некромантів і залишив їх жити, тож після цього він дізнався про важливу справу.

– Від – великий благодійник нашого храму.

Розділ 6. Обладунок Таллока. Частина 2

Люди з подивом слухали слова охоронців. Обдумавши сказане, дехто дійшов до висновків.

– Зала Слави. Завдання, відео про яке нещодавно з'явилося у Залі Слави!

– Це був квест од храму Фреї.

– Тоді той чувак, який був прямо перед нами, це та людина, що...

– Це він, той, хто пройшов квест.

– Але його звать Від.

– Не може бути. Може однакові імена?

– Точно ні. Битва з Немертвим легіоном. І це після перемоги над кланом вампірів Істинної крові – ланцюжок квестів!

– Від! З Континенту Магії! Це той Від!

Люди почали галасувати.

Досить багато людей знали ім'я Від, навіть у цій грі він став легендою. Вони запам'ятали той випадок, коли Від боровся з кланом вампірів Істинної крові заради храму Фреї.

– Хтось запам'ятав його обличчя?

– Не знаю.

– Невже ніхто не бачив обличчя того хлопця?

– Він так швидко пішов...

– Це тому, що він обрав такий непримітний одяг.

– Хвилинку. Ми можемо залишитися тут і почекати, поки він вийде!

У вільному місті Сомрен жителі, солдати, священники говорили про Віда. Коли чутки поширилися, величезний натовп вишикувався у черзі перед храмом Фреї.

Але Від уже відправився через ворота телепортації на Рівнини Відчаю.

Схоже, свята вода має летальний ефект для немертвих.

Чаша Гелайн може давати нескінченну кількість святої води, цей предмет позичили йому, але він не був упевнений, що тільки з цим зможе зупинити Немертвий легіон.

«Це послабить ворога, але не переможе його за нас». Від зробив тверезий висновок.

Найкращий клас для вбивства немертвих – паладин. Віду також не вистачало священників, їхнє число заледве досягало ста. Їм бракувало мани, щоб благословити всіх орків, що вже говорити про щось інше.

Без священників або паладинів практично неможливо буде перемогти немертвих.

«Потрібна зброя. Оркам і темним ельфам треба озброїтися».

Квест рівня складності «А» не буде легким.

Орки з глефами у руках, а темні ельфи з луками і стрілами – ця зброя малоефективна проти немертвих.

Однак те, що він має зробити, заборонено і нічим не відрізняється від помилки. Від розумів, що ситуація ніяк не зміниться, якщо не використає абсурду суму грошей.

«Срібло! Хай там що, нам потрібна срібна зброя!»

Срібло перемагає зло!

Якщо орки і темні ельфи будуть озброєні срібною зброєю, то їхня об'єднана сила зросте практично більше ніж у два рази. Але якщо він купить зброю і все одно провалить завдання, то зрештою розориться.

«Ось чому я хотів відмовитися від квесту...»

Зі сльозами на очах Від вирішив: інвестиція. Потрібно ризикнути, інакше він не отримає більшого прибутку.

Від послав шепіт Мапану.

/– Мапане, ти зараз онлайн?/

Торговець має бути доступним у будь-який час!

Щойно він послав шепіт Мапану, як той негайно відповів.

/– Так! Обирайте! Обирайте! Купуйте товари за низькими цінами. Якщо вам потрібні дозволені товари, ми можемо купити їх від вашого імені. Ми також скуповуємо здобич! Чи не могли б ви залишити свою контактну інформацію? Дякуємо, що звернулися до фірми Мапана. Ми з радістю виконаємо ваше прохання./

– ...

До сліз аскетичний шлях купця!

Мапан досі скуповує здобич, і має намір продавати товари. Фактично, до певного моменту, коли ти досягаєш вершини, ти все ще жадаєш грошей. Більшість торговців сходять з цього шляху. Але Мапан наполегливо віддавався своїм купецьким навичкам. Він слідував за Відом і Гомчі, використовуючи лестощі, щоб слідувати шляху торговця.

«Навіть якщо гроші можуть залишити мене, мої навички ніколи мене не зрадять!»

Удосконалюючи навички, Мапан вірив, що зусилля спрямованні на поліпшення вмінь купця, дозволять йому жити комфортним життям. Однак, здається, Мапану ще потрібно багато чого поліпшити. Наприклад, інтонація, коли він говорить, або звичку наспівувати.

/– О! Це ти, Віде?/

Мапан послав шепіт у відповідь. Він знав, що відправником був Від, але був здивований, коли той відповів з певною затримкою.

/– Так, це я, Від./

/— Ти ще живий. Ридання./

/— .../

Мапана несподівано пробило на сльози.

Товариші Віда цього разу припустили, що він мертвий.

Досі ніхто не чув, щоб хтось повернувся живим з Рівнин Відчаю. Крім того, завдання у нього рівня складності В, тож відправитися туди одному означало вірну смерть.

Мапан поставив 200 золотих, що Від помре. Пейл та інші зробили ставку на те, що він виживе. Вони твердо вірили, що завдяки своїй живучості Від якось впорається. Отже, Мапан втратив гроші, але швидко усміхнувся і послав шепіт у відповідь.

/— Хай там як, я радий, що ти живий. Пейл також дуже хвилювався. Зефір, Хварьон, Ірен, Сурка та Ромуна – всі говорять про тебе, Віде./

/— Де зараз усі інші?/

/— А, так. Крім мене, вони полюють на Озері Елементалів, це приносить непогану здобич і дає чимало досвіду./

Група Віда полювала без нього.

/— Як справи у Гомчі?/

/— О! Вони залишили королівство Розенхайм, говорячи щось про тренування воїнів. Заради становлення великими шукачами пригод, вони зрештою розділилися і розійшлися поодиноці./

/— Тренування воїнів... досить весело./

Мандрівні порушники спокою!

Гомчі, що розійшлися усюди, інші можливо навіть не здогадувалися, що вони будуть робити, але для Віда це не важко уявити.

Мапан не втримався від сміху, розповідаючи.

/— Ти, здається, непогано тримаєшся на Рівнинах Відчаю, я радий. Твоє завдання, як там з ним справи?/

/— Як розумієш, я справляюся. До речі, я б хотів придбати трохи зброї для проходження квесту. Високопробне срібло, мені знадобиться чимала кількість для виплавки./

/— О, я можу сходити до кузні та купити срібло й інші матеріали. Купити саме срібло не так вже і складно»./

Велике королівство, як Розенхайм, що межує з небезпечними територіями, зазвичай накопичує зброю та матеріали.

/— Тоді, будь ласка, знайти і купи./

/— Звичайно. Хоча тобі потрібно це срібло для битви з зомбі, ти будеш платити через Пейла чи заплатиш прямо під час битви з немертвими? Яка кількість потрібна? Від, раз це потрібно для полювання, то потрібно 5000 чи можливо навіть 10 000?/

Все залежало від якості матеріалу, але кількість також мала значення, на одну стрілу зазвичай ішло дві срібні монети.

Важко навіть уявити, яка велика кількість срібної зброї потрібна Віда, тому необізнаний Мапан упевнено припустив, що це для полювання. Зі своїх розрахунків він припустив, що загальна сума становитиме щедрі 200 золотих. Однак те, що Від надіслав далі, перевершило його очікування.

/– Два мільйони стріл. Спочатку придбай якомога більше матеріалів для плавлення за низькими цінами. Щоб хоча б 50 тисяч зброї можна було зробити./

/– .../

Кілька секунд від Мапана не було відповіді.

Він займався підрахунками.

100 срібних це один золотий. Якщо одна стріла це 2 срібних, то 2 мільйони стріл це 40 тисяч золотих!

Як би дешево він не купував матеріали, відлити одну одиницю зброї коштуватиме щонайменше 60 срібних. І навіть якщо використовувати найдешевший варіант, нанісши легке покриття сріблом на 50 тисяч одиниць зброї, це потягне на неймовірних 30 тисяч золотих.

/– Т-так багато.../

/– Ти зможеш купити таку кількість?/

/– Два мільйони стріл. Достатню кількість високопробного срібла, щоб відлити 50 тисяч одиниць зброї. Що там у біса відбувається... Добре. Я почну скуповувати все необхідне прямо зараз!/

Довіривши Мапану закупівлю матеріалів і зброї від його імені, Віду про це більше не потрібно турбуватися.

Існує обмеження на кількість матеріалів, які може продати один магазин, але на цей час Мапан уже засвоїв важливі уроки Віда.

Нема нічого, чого б не можна було зробити.

Якщо немає способу, то створи його.

Подумайте, як отримати бажане. Гроші ніколи не приходять до тебе просто так.

Вставай вранці раніше за інших, щоб заробити на мідяк більше.

У майбутньому заробляйте більше грошей, ніж зараз.

Щоб зібрати таку велику кількість матеріалів, йому б довелося щоранку скуповуватися в багатьох кузнях у королівстві Розенхайм, а також купувати срібло у користувачів, які отримували його як здобич під час полювання. Високопробне срібло, як і срібні стріли мають летальний ефект на немертвих. Але ті, хто не полює і не шукає немертвих, не зберігають речі, які їм не потрібні. На всьому Центральному континенті небагато людей, які займаються полюваннями на цвинтарях, тож про королівство Розенхайм можна і не згадувати. Купувати таку кількість матеріалу, що більше підходить для якоїсь індустрії, дивно, але не неможливо.

«Мій статок зник, зменшившись на 75 тисяч золотих».

Ці гроші витрачені, він більше ніколи їх не побачить. Від подумки оплакував свою лиху долю.

Замовляючи таку кількість зброї та матеріалів, він має заплатити більше ніж 70 тисяч золотих.

Справді, найсумніший момент!

Від мав якнайшвидше відновити мотивацію.

«Так, гроші! Коли ти починаєш, грошей немає, але так не триватиме вічно!»

Він ще ніколи не витрачав гроші так швидко і ще ніколи не страждав так сильно. Це був дійсно великий шок. Обливаючись слізьми, він намагався забути про гроші. У мить, коли його друг упав і розбив коліно, він не зронив і сльози. Але коли купував землю, то сльози лилися з нього водоспадом.

«Але навіть цього недостатньо!»

Навіть цього мало для Віда. Його горло пересохло.

На Рівнинах Відчаю була ще одна сила, яка могла слідувати за ним. Село Вигнанців. Поселення розкидані по Рівнинах Відчаю, але одних темних ельфів і орків недостатньо. Якщо люди також доєднаються, битва, яка чекає попереду, буде трохи легшою.

«Я отримаю срібну зброю з королівства Розенхайм, але мені потрібно мандрувати туди-сюди».

Від витягнув гравіювальний ніж Захаба.

Після цього Від вибрав хороший камінь без тріщин і сів перед ним, задумавшись на мить.

«Хтось швидкий, можливо підійде гепард?»

Витончений гепард!

Розділ 6. Обладунок Таллока. Частина 3

Якщо він прийме форму гепарда, то зможе швидко перетнути Рівнини Відчаю. До того ж у нього вже є мапа.

Чик-чик-чик!

Завдяки навичці він дуже вправно різав камінь і вирізав гепарда. Від подовжив тулуб, і головне – подовжив ноги, роблячи їх такими довгими, як у коня.

«З довшими ногами я маю бігти швидше».

Так, він має бігати швидше, бо діти не будуть бігти так швидко, як високий дорослий!

Ділень!

[Витончена робота!]

Нагорода за створення чотирилапої тварини!

Скульпторе, ви наближаєтеся до величі! Вашої слави достатньо, щоб звістка про вас розійшлася по всьому континенту. Мистецтву не обов'язково мати фіксовану форму! Це час, коли ви, безумовно, можете випробувати всі види мистецтва. Однак відповідно до розвитку мистецтва були різні спроби. Оскільки цей витвір мистецтва створена з абстрактними враженнями, люди з хорошим оком будуть вважати його хорошим витвором мистецтва, проте не всі сприйматимуть цю статую за витвір мистецтва.

Художня цінність: 3100

Особливі ефекти:

Споглядання цього звіра збільшує показник здоров'я та відновлення магії на 25% протягом дня;

Швидкість пересування зростає на 20%;

Основні характеристики зростають на 10;

Також буде застосовано 9 випадкових ефектів;

Можна активувати Рев Звіра.

Ці ефекти не поєднуються з ефектами інших скульптур.

Наразі кількість створених витончених робіт: 4 (також їх можна вважати класичними).

+ Скульптурні навички поліпилися.

+ Слава зросла на 320.

+ Усі характеристики зросли на 6.

+ Наполегливість зросла на 3.

+ Витривалість зросла на 2.

+ Скульптор Від є власником цього звіра. Якщо в майбутньому ви дасте життя звіру, він буде вірний вам.

+ З огляду на створення скульптурного шедевра, всі характеристики додатково зростуть на 1.]

Абстракція! Відповідно до розвитку мистецтва!

Створена Відом робота вийшла дещо незграбною. Статуя мала довгастий торс та довгі, як у коня, ноги, однак він намагався створити гепарда. А нагороду отримав за невідомого звіра. Волосяний покрив гепарда більше нагадував верблюжий. Він був у позі корови, що відступила і роздавила жабу.

Статуя виглядала доволі специфічно, але навмисно створити шедевр не так просто. Однак через це творіння навичка скульптурне мистецтво зросла на 12%, тож він був на 9 рівні та мав 43%.

«Хай там що, це шедевр, тому все нормально».

Від був дуже задоволений.

Видатний скульптор був впевнений у собі та міг би бути одержимий роботою. Однак Віда більше цікавило те, до чого привела ця робота.

Традиційне мистецтво таке. Ти не знаєш, якою була б історія, якби не жив у той час. Як у випадку з абстрактним мистецтвом Пікассо, як ти дізнаєшся, що він хотів сказати своїми картинами?

Великий музикант може помилитися і ця музика може стати шедевром століття. Залежно від власної точки зору тлумачення мистецтва різне.

«Хоча зараз це так, але як його сприйматимуть через 100 років? Можливо, що робота жебрака буде визнана вищим витвором мистецтва. Можливо, не через 100 років, а через 300 або навіть приблизно через 10 000».

Грубо підсумував Від виправдання свого творіння, роздивляючись звіра.

– Скульптурне перевтілення!

[Ви використали Скульптурне перевтілення.]

Безмежна прихильність скульптора до свого творіння, скульптура і він сам змінюють, щоби бути схожими одне на одного! Тіло Віда вкрилося хутром, а кінцівки стали тонкими і довгими. Людина з двома руками і двома ногами незабаром повністю перетворилася на тварину, схожу на верблюда, що бігає на чотирьох лапах.

[Велика кількість змін у формі тіла призвели до того, що одягнуте спорядження більше не можна носити. Можна пошити спеціальний шкіряний одяг для носіння. Залежно від виду або форми може знадобитися купівля нового спорядження.]

Вплив скульптурного перевтілення збільшив вашу спритність і витривалість. Харизма та лідерство опустилися до найнижчого рівня. Показник мистецтва зменшено вдвічі. Стійкість зростає. Ці зміни триватимуть поки діє навичка скульптурне перевтілення.]

[Стійкість чотирилапого звіра також зростає.]

– Добре, я побіжу в Село Вигнанців.

Від припав до землі та приготувався мчати вперед.

– Біг навкарачки!

Біг навкарачки. Одна з навичок руху.

Використовуючи витривалість і ману, можна збільшити швидкість руху майже на 60%, ніж якщо бігти на двох ногах. Крім того, якщо бігти проти вітру витрата витривалості зростає на 30%. Під час руху за вітром швидкість зростає на 20%. Навичку не можна використовувати на горбистій і гористій місцевостях, а на луках і рівнинах можна отримати додаткові 80% до швидкості руху.

У минулому він отримав цю навичку, коли намагався вивчити ще одне вміння пов'язане зі скульптурним мистецтвом. Спочатку здавалося, що від цієї навички жодної користі.

Лапа Віда ступила вперед. Далі піднялася задня лапа.

Туп-туп-туп-туп-туп-туп!

Від рухався, використовуючи біг навкарачки!

Кожен крок був швидким, коли він мчав уперед по рівнині. Звичайній людині такий вид бігу зовсім незнайомий. Передня лапа і задня лапа рухаються вперед і назад одночасно до такої міри, що ти просто забуваєш, якою лапою потрібно рухати.

Ліва передня лапа, права задня лапа і навпаки. Крім того його передні та задні кінцівки видавали смішне нерівномірне клацання. Ходити на чотирьох лапах напрочуд складно. Спочатку в рух ішли ліва передня лапа та права задня лапа, а потім рухалися права передня лапа та ліва задня лапа. За винятком відповідних часових проміжків, балансу та сили, все інше проходило не так гладко.

Це було важко, але Від стежив за цими рухами в оленів та коней і набув навички біг навкарачки.

Туп-туп-туп-туп-туп.

Від перейшов на галоп. Спочатку здавалося, що все йде добре, але незабаром виникла велика проблема.

– Неймовірно...

Він не взяв до уваги, що тут знадобиться метод проб і помилок. Від велика людина. Але, щоб навчитися бігати на чотирьох, він опинився в ролі малюка! Ця навичка дозволяє бігти у швидкому темпі, але якщо подумати про біг у такому стані протягом кількох днів, то це неможливо.

– Не може бути, це так важко!

Спочатку він думав, що зможе зробити це. Але помилився, Від не міг бігти!

Горло боліло. Пейзаж рухався так швидко, що він не міг нічого побачити перед собою, а також не міг вловити по чому ж біжить. Од тривалого бігу, боліли лапи.

[Ви наступили на гострий камінь, здоров'я зменшилося на 3.]

[Ви наступили на шматок металу, здоров'я зменшилося на 10.]

Поки що йому вдавалося терпіти побічні ефекти. З ковальськими навичками можна трохи зменшити біль завдяки підковам. Проблема була у витривалості.

У таких тварин, як гепард або кінь, витривалість не була видатною. Вони можуть бігти дуже і дуже швидко, але це триває недовго. Більшість часу вони або повільно йшли, пили воду або стояли.

[Ваша витривалість вичерпана, ви не можете бігти далі.]

Минуло лише 10 хвилин!

Ось стільки він міг мчати на повній швидкості. Йому довелося повільно пересуватися на чотирьох лапах, поки Від брів, то думав про відпочинок. Од кожного кроку лапи тремтіли, а він задихався. Навряд він може зробити ще щось, тому Від нарешті зупинився.

– Хуф-хуф! Це не те, чого я очікував.

Бігти Рівнинами Відчаю складно і неприємно. Хоча ти можеш пересуватися швидко, коли витривалість вичерпується, то ситуація стає ось такою.

– Відміна Скульптурного перевтілення!

Від зробив ще одну скульптуру, щоб використати знову скульптурне перевтілення.

Тварина, що бігає на двох ногах, як страус!

Однак цього разу він не намагався створити звіра. Настав час обрати щось скромніше, наприклад, форму орка.

Для тіла Карічві він обрав образ простого орка з розвинутою мускулатурою, використовуючи ту саму форму, він зробив скульптуру стрункішого орка. Він не морочив собі голову з додатковими хитрощами щодо зовнішності, зосередившись на створенні худорлявої постаті, залишаючи лише необхідні м'язи. Знизити вагу, наскільки це можливо.

У результаті творіння виглядало як маленький червоний перець. Безсумнівно, ця скульптура, як і Карічві, справляли схоже враження. Лише від погляду на його обличчя видно, що він засмучений кожного божого дня, а зіткнувшись з ним очима, виникало враження, наче творіння хоче все переламати.

У Віда талант створювати найпотворніших орків.

Тілінь!

[Майстерна робота! Ви отримали винагороду за створення маленького монстра-орка.

Робота молодого талановитого зажуреного скульптора! Шедевр століття, створений із тони розчарувань і агонії! Це творіння не може бути потворнішим, але щось у цій похмурій аурі ніби приховує таємниці.

Художня цінність: 1.

Особливі ефекти:

Споглядаючи цю статую здоров'я та відновлення мани в орків збільшується на 5% протягом дня;

Швидкість пересування зростає на 18%;

Інтелект зменшується на 20%;

Привабливість зменшується на 100.

Сила зростає на 10%;

Спритність зростає на 5%;

Один погляд на цю статую зупиняє плач дитини;

Люди зі слабкими нервами, коли бачать цю скульптуру, слабнуть.

Ефекти цієї скульптури не поєднуються з ефектами інших скульптур.

Наразі кількість майстерних робіт: 9

+ Слава зросла на 80.

+ *Витривалість зросла на 2.*

+ *Інтелект збільшився на 1.*

+ *Бойовий дух зріс на 1.]*

Коли скульптура була завершена, Від негайно застосував навичку:

– Скульптурне перевтілення!

Його зріст і обличчя зменшилися, коли він перетворився на маленького орка Карічві. Його волосся стало довшим, а тіло худішим і сухішим, ніж раніше.

[Велика кількість змін у формі тіла призвели до того, що одягнуте спорядження більше не можна носити. Ви можете використовувати пластинчасті обладунки. Залежно від виду та форми тіла може знадобитися купівля нового спорядження.

Вплив скульптурного перевтілення збільшив спритність та витривалість. Інтелект і мудрість опустять до найнижчого показника. Характеристика мистецтва зменшиться вдвічі. Стійкість зростає. Ці зміни триватимуть доки діє навичка скульптурне перевтілення.]

– Чвік!

Маленький орк Карічві.

Як і очікувалося – найкраще обирати просте.

Не залежати від мистецтва чи будь-яких інших цінностей, невігластво зручне.

Похитуючись, Від помчав Рівнинами Відчаю.

Розділ 7. Давні зв'язки. Частина 1

Король Зет, третій король династії Белсос ла Деус, зник з усіх книг континенту Версаль.

Але потім, випадково, учасники Багряних Крил знайшли коротку згадку про нього в одній із приватних бібліотек.

– Схоже, з ним пов'язана якась таємниця.

– Може бути. Дізнаймося більше.

І відтоді члени гільдії почали розшукувати інформацію. Вони розпитували НІПів про історію та шукали будь-які згадки про цього короля чи про час, коли він жив.

Хоча вони не мали великих очікувань, все вказувало на якесь завдання високого рівня.

Під час своїх пошуків один із членів гільдії потрапив у далеке королівство Мерсель, де отримав аудієнцію у графа Крессе, скупого і дуже розумного махінатора, який доручив гостю місію:

– Король Белсос мав багато скарбів. А найціннішим серед них була зроблена з рогу Чорна Флейта. Якщо ти знайдеш її та принесеш мені, я щедро тебе винагороджу. Але переконайся, що про цю угоду знають лише надійні люди.

Дінь!

[Нове завдання: Тінь короля, що повернувся

Великий король, який колись правив багатьма країнами, зараз спочиває у темряві під землею. Колись були часи, коли його влада була абсолютною, а нині його гробниця заповнена золотом, сріблом і рідкісними магічними предметами. Але навіть тепер не знайшлося нікого достатньо сміливого, щоб наблизитися до неї.

Якщо ви знайдете у гробниці короля флейту з рога та принесете її графу Крессу, то отримаєте щедру винагороду.

Складність: А

Нагорода: скарби з гробниці короля.

Обмеження: в руїнах не можна використовувати магію.]

Зазвичай гравці отримували завдання, знайшовши щось незвичайне під час полювання або розмовляючи з певними НІПами. Більшість прохань – це знайти якісь інгредієнти, захистити щось, або очистити територію, заповнену монстрами.

Однак завдяки удачі та тривалому розслідуванню гільдії Багрянні Крила вдалося знайти прихований квест рівня складності «А».

– Так! Це руїни королівської гробниці!

Вони знайшли розташування руїн і навіть внутрішню мапу гробниці. Гільдія святкувала свій тріумф, не забуваючи ретельно оберігати таємницю.

– Ну і що, що в гільдії Гермес є Бед Рей? Якщо ми завершимо цей квест, то зможемо все змінити!

Терос, лідер гільдії Багрянні Крила, виступав з промовою перед членами гільдії.

На початку гри всюди, як гриби після дощу, з'являлися гільдії. Однак зараз ситуація стабілізувалася, тому основна конкуренція точилася між кількома десятками найбільших і найсильніших гільдій.

Проте незабаром усе має змінитися. Гільдії стали достатньо великими, щоб претендувати на контроль над цілими королівствами, а це означає, що часи тихого суперництва добігали кінця.

Тому важливо зібрати якомога більше сил до початку нового протистояння. Сила базувалася на рідкісних предметах, високих рівнях і впливових союзниках, і все це забезпечували складні завдання.

Гільдія Багрянні Крила зібрала всіх своїх гравців високого рівня, 200 гравців понад 330 рівня та найняла 50 гравців з рівнем вище 350 з Об'єднання темних гравців.

У результаті вийшов надзвичайно потужний загін у 250 осіб. І якщо вони зазнають невдачі, Багрянні Крила втратять 60% своїх сил на цілих чотири ігрові дні Королівської Дороги. У такому випадку інші гільдії можуть скористатися їхньою слабкістю, щоб спробувати захопити замки гільдії.

Саме тому члени Багряних Крил вживали всіх можливих заходів, щоб не допустити витоку інформації. Вони найняли гравців за межами гільдії, але ніхто з них не знав, куди і, що важливіше, коли вони йтимуть.

У призначений день вони зібралися біля покинутих руїн, що сховалися в центрі континенту Версаль.

– Ми розкопаємо вхід до руїн. Як ви знаєте, цей квест має рівень складності «А». Будьте обережні, постарайтеся не загинути, кожна смерть буде величезною втратою для нашої гільдії. Гейле.

– Так, гільдмайстре.

– Ти очолиш команду розвідників.

– Так. Довірте це мені.

Гейл дуже пишався тим, що йому довірили виконувати таке важливе завдання, як розвідка.

Команда розвідників складалася з кількох десятків злодіїв, завданням яких було виявлення пасток і монстрів на шляху основних сил, які очолював сам голова гільдії.

Вони почали повільно досліджувати територію. Крок за кроком гравці прочісували одну частину руїн за іншою. Попереду йшли злодії, за ними воїни, а в задньому ряду – жерці. Хоча останні не могли використовувати лікувальні заклинання через обмеження завдання, вони все одно могли допомогти у критичній ситуації або могли витягнути поранених бійців із небезпеки.

– Будьте обережними!

– Нічого не пропускайте!

Руїни населені небезпечними монстрами з гострими пазурами та заповнені численними майстерно прихованими пастками. Пастки розмістили за кілька метрів одна від одної та з'єднали таким чином, що навіть гравець 300 рівня, що випадково одну з них активував, через кілька хвилин лежав мертвим.

Якби такі пастки встановлювали у звичайних підземеллях, то охочих відвідувати їх було б дуже мало. До того ж монстри в руїнах мали досить високий рівень, і боротися з ними нелегко.

Велика частина найнятих темних гравців, що йшли попереду та розвідували шлях, загинула на пастках. Гільдія на цей час втратила лише 30 осіб.

– Ми не можемо здатися! Наші втрати дійсно великі, але якщо ми відступимо зараз, усе, чого ми сьогодні досягнули, буде втрачено, а смерть наших товаришів буде марною.

Терос підбадьорював гравців, що залишилися, і вони продовжували неухильно просуватися руїнами, попри втрати. Деякі з темних геймерів воліли б покинути це місце, але вони зв'язані контрактом. Крім того, їм обіцяли підвищену виплату в разі смерті.

Коли гравці досягнули внутрішньої частини руїн, то не змогли стримати подиву. Вхід до королівської гробниці закривали на вигляд нові, а тому явно зачаровані двері з зображенням червоного скорпіона та якимись написами невідомою мовою.

Перед дверима знаходився невеликий кам'яний вівтар.

– Хтось може прочитати напис на дверях?

Щоб відповісти на запитання Тероса, до дверей підійшли маги та жерці. Перші знали різні стародавні мови, другі – священні символи. Проте символи на дверях, здається, не належали до жодного з цих варіантів.

На щастя, один із найкращих магів Багряних Крил, Шаврон, упізнав їх.

– Це символи Варона.

– І чим вони відрізняються від інших магічних мов?

– Вони походять від рунічного алфавіту. Але використовували їх шамани, а не маги.

– Саме так. Тому, щоб нанести їх, деякі символи були трохи деформовані. Я вивчив їх про всяк випадок і не думав, що колись це стане в пригоді.

– Давай, прочитай їх.

Шаврон з усією уважністю передав суть символів на дверях:

– Вхід до Королівської Гробниці відкриється тому, хто виявить щиру повагу. Все своє життя король любив і поважав скорпіонів, тільки той, хто принесе сім фігурок скорпіонів, зможе відчинити двері та зайти всередину.

Певно тому, вівтар перед дверима мав сім маленьких постаментів із сімома червоними самоцвітами.

– Фігурки?

Всі члени загону розгубилися.

Як і всі інші, Терос був приголомшений якийсь час, але швидко оговтався і надіслав повідомлення усій гільдії, воно призначене не тільки для тих, хто бере участь в місії, а також і для інших членів гільдії, тобто розійшлося по всьому континенту та по всіх королівствах.

– *Скульптор. Знайдіть скульптора, який зможе створити фігурки скорпіонів!*

Теплого та сонячного рангу група гравців покинула Серабург через східні ворота.

– Ого! Круто!

– Дивіться, з ними Плутон і навіть Гайсин...

– А лідер – Оберон!

– Чудово! Вони, мабуть, знову ідуть на Рівнини Відчаю.

Гравці, що полювали навколо Серабурга, не могли стримати захоплення. Участь у такій небезпечній пригоді зараз була за межами їхніх мрій.

– Я заздрю! Коли ми зможемо вирушити на такі пригоди?

– Точно не найближчим часом. Ходімо, нам потрібно багато полювати, якщо ми хочемо підвищити свої рівні та мати можливість приєднатися до них. Вони приймають лише гравців з 250 рівнем.

– Е, справді?! Можливо, таких людей багато у центральних королівствах, але у нас їх менше сотні.

– Ось чому вони еліта.

Група, що викликала такий ажіотаж, прямувала дорогою. Вони дружно крокували, гордо киваючи зустрінчим гравцям, які дивилися на них із захватом і благоговінням.

Невдовзі вони досягнули східного кордону королівства і їхній лідер віддав наказ зупинитися.

– Ви вже робили це в місті, але я попрошу вас ще раз перевірити зброю та спорядження.

Виконуючи власне прохання, Оберон сів на землю і почав перевіряти своє спорядження.

Зазвичай позицію лідера групи займав воїн з високим показником лідерства. Вступаючи в бій під керівництвом такого гравця, кожен отримував трохи більше досвіду та невелике підвищення характеристик.

Оскільки полювання на Рівнинах Відчаю дуже важке, на позицію голови групи обрали найдосвідченішого та найвідомішого воїна – Оберона.

– Все на місці.

– Я закінчив перевірку.

Дочекавшись відповіді від кожного члена групи, Оберон схвально кивнув і наказав вирушати.

На східному кордоні королівства Розенхайм побудована висока стіна, яка перекриває шлях монстрам, що живуть по той бік. І, щоб потрапити на Рівнини Відчаю, потрібно піднятися сходами на верхню частину стіни й звідти обережно спуститися невеликою прихованою драбиною з іншого боку.

– Ого! Це місце таке...

– Ага, приголомшливий краєвид.

Гравці, що вперше приєдналися до цієї групи, світилися від захвату.

Однак Оберон, Плутон і Гайсин лише легенько посміхалися.

– Ходімо. Почекайте трохи і ви побачите щось ще більш захопливе...

Ці троє були найдосвідченішими у групі, вони покидали королівство більше п'яти разів і вже знали, що чекає попереду.

Щойно група спустилася і трохи відійшла від стіни, як на них напала зграя вовків. Бездушні вовки з рівнями трохи нижче двохсотого і числом трохи більше сотні швидко наближалися до них.

Спокійно дивлячись на вовків, Оберон віддавав накази:

– Чого стоїмо? Це лише початок! Маги, атакуйте!

– Вогняна куля!

– Вітряні леза!

– Благословення!

Дехто з 30 членів групи негайно почав використовувати заклинання. Численні стихійні чари були спрямовані на вовків, палячи, ріжучи та підриваючи одночасно багато монстрів.

– Грааааа!

Лідер закричав на все горло. Цей крик нагадував Левовий рев, але замість бойового духу підвищував живучість та витривалість гравців поблизу.

– Маги, цільтеся в бічних і в тих, хто знаходиться на відстані! Воїни, в атаку!

Воїни та паладини стиснули свої мечі та булави, кидаючись в бій у слід за Обероном.

– Вони отруйні. Будьте обережними, не дайте їм укусити вас! Кожен стежить за власним здоров'ям і манною, за потреби відступаєте до магів і жерців. Якщо помрете, то це ваша провина.

Оберон продовжував віддавати накази.

Почався небезпечний бій. Чудовиська насувалися з усіх боїв. Воїни намагалися не допустити їх до магів і не загинути від раптових атак. Булави і мечі зі смертоносною силою врзалися в тіла вовків, жерці вигукували цілющі молитви, а маги знову і знову чаклували.

Кілька хвилин група відбивала одну атаку за іншою.

Нарешті, коли кількість вовків зменшилася більш ніж уполовину, монстри, немов за якимось наказом, відступили так само раптово, як раніше атакували.

– Ура! Перемога! – радів хтось із новачків.

– Що буде далі, якщо ми тільки зайшли на Рівнини Відчаю, а вже зустріли таких монстрів? – питали інші.

Проте відповіді не було. Оберон лише спокійно поглянув на них і сказав:

– Дякую за хорошу роботу. Зробимо тут невелику перерву, щоб маги відновили ману.

Після запеклої битви група влаштувалася на відпочинок біля недавнього поля бою. Деякі гравці пішли збирати здобич, що залишилася після вбитих вовків.

– Що робити зі шкурами?

– Так, що з м'ясом і зубами?

Гравці, що прийшли сюди вперше, дивилися на більш досвідчених товаришів, що сиділи на землі та неквапливо розмовляли.

– Якщо візьмете їх, пізніше вони стануть тягарем, – сказав Плутон.

– Правда. Шкури, зуби та все інше коштують небагато. Беріть усе, якщо хочете. – Підтакнув Оберон.

Розділ 7. Давні зв'язки. Частина 2

Проте охочих збирати здобич після його слів не знайшлося, а ті, хто вже зібрав, викинули її під схвальними поглядами досвідченіших гравців.

– Попереду на нас має чекати щось цінніше, а цей мотлох лише займатиме місце.

Після невеликого відпочинку група збрала речі та попрямувала у глиб Рівнин Відчаю.

– Будьте пильні, ви вже мали зрозуміти, що чекає на нас попереду. Прикривайте одне одного, тоді ніхто не загине.

Група відійшла лише на 100 метрів од свого місця відпочинку, як удалині з'явилася чорна точка. Вона поступово збільшувалася, на величезній швидкості наближаючись до групи!

Першими точку помітили стрільці, у них гостріший зір.

– Монстри!

– Зайняти позиції. Монстри наближаються!

Як і минулого разу, гравці швидко зайняли бойові позиції, сховавши магів і жерців за спинами воїнів. Маги підготували заклинання, жерці оновили благословення, злодії оголили кинджали та стали по боках групи. Всі підготувалися до засідки.

Нарешті точка, що поступово зростала, наблизилася достатньо, щоб її можна було роздивитися.

– Що?.. Це орк!

– Дуже худий орк...

Маленький, худий і кістлявий орк, одягнутий в якесь порване та заповишене лахміття, швидко наближався до групи.

– Чвіік!

Топ-топ-топ...

– Чвіік!

Через кожні три кроки він видавав різкі гучні звуки, перекриваючи постійний брязкіт трьох величезних рюкзаків на своїй спині.

– Раніше у цій місцевості не було орків...

– Тоді звідки взявся цей?

– І що він несе?

Здавалося, що цей худий орк раптом вирішив відправитися у подорож або переїхати на нове місце з усім майном.

Ніхто з їхньої групи навіть не чув про таке. Поки вони збентежено стояли, думаючи, що відбувається, орк наблизився настільки, що вони побачили його обличчя.

Він виглядав дуже втомленим, але водночас у його очах була надзвичайна рішучість.

– Чвіііік!

Він закричав удвічі голосніше, а потім широкою дугою пройшов мимо групи, не сповільнившись ні на секунду. І хоча ніхто не знав навіщо він це робить, але всі співчували йому, бачачи, як важко дається орку кожен крок, наче в нього гора на плечах.

І тут раптом очі орка проясніли, він кинувся до місця, де група якийсь час тому залишила здобич! Він підбіг до того місця і почав метушитися там.

– Що він робить?

– Побий мене грім, що за дивак...

– Схоже, він збожеволів.

Члени групи стояли на місці та витріщалися на дивного орка. А той все метушився на колишньому полі бою, і де він проходив, усе зникало. Правою рукою він хапав зуби та шкури, лівою – вовче м'ясо.

Раптом його очі заблищали ще яскравіше, ніби у шакала, який уперше за 10 днів знайшов їжу.

Він відшукав 3 срібні монети!

– Чві-і-ік!

Схопивши несподівано знайдені гроші, орк продовжував бігти до королівства Розенхайм, задоволено сміючись.

– Майже на місці, – тихо буркнув Від.

Звичайно, це він той орк.

Перетворившись на маленького Карічві, він помчав через Рівнини Відчаю. Але спочатку він відвідав найближчі до гір села вигнанців.

Після нетривалих умовлять абсолютно всі вони погодилися взяти участь у битві проти армії мертвих.

– Ми не любимо орків, але якщо мертві переможуть, ніхто не виживе. Ми приєднаємося до битви, щоб захистити нашу нову батьківщину. – Сказав коваль у першому селі перед тим, як зібрати якнайбільше воїнів і вирушити до гір Юорокі.

Подібним чином все повторилося в інших селах.

Взагалі вмовити їх битися з мертвими було досить просто, основою проблемою була дорога від однієї точки до іншої. Села розкидані по всіх Рівнинах Відчаю, і він мусив відвідати кожне.

«Втомився, як собака...»

Від, який весь цей час біг на максимальній швидкості, перебував у сильному стресі. Навіть для тренованої важкою фізичною працею людини, це важке випробування, а Від перетворився на маленького орка. Крім того, в нього на спині була величезна вага, що складалася з рюкзаків з його речами та маленької, проте все ж важкої фігурки орка.

Через усе це він уже не відчував ніг.

Однак перші кілька днів пройшли відносно добре. Він був тоді сповнений сил і бігти було досить цікаво. Йому за будь-яку ціну потрібно було уникати небезпечних монстрів! Такі перегони зі смертю дуже бадьорили Віда.

Рівнини Відчаю були серед 10 найнебезпечніших регіонів у грі, про них майже не було інформації. Ніхто не знав, які монстри їх населяють, скільки їх і де їхні лігва.

Але у Віда була карта цих земель.

На карті ретельно позначені села та небезпечні зони, які потрібно уникати. А ще – на ній вказана інформація про кожне місце!

Від просто проходив по краю небезпечних зон і продовжував мчати далі. Тому, хоча це довга подорож, вона була абсолютно безпечною.

З іншого боку ті, хто не володів такою інформацією, рано чи пізно заходили не туди та гинули в бою. Тому і говорять, що ці землі дуже небезпечні.

Проте хоча він і знав дорогу, але в нього мало часу. Битва з немертвими почнеться через 20 днів, за цей час він має завершити всі приготування і повернутися.

Коли Від був сповнений сил, то біг навкарачки. Худорлявий орк Карічві мчав небезпечними Рівнинами Відчаю, мов вітер.

Двадцять чотири години на добу Від був у постійній напрузі, бо йому доводилося стежити за випадкового блукаючими монстрами. Він навіть їв на бігу. В результаті Від вибився із сил і захворів.

[Ви виснажені.

Сили покинули вас, бо ви давно не відпочивали.

Показники характеристик витривалість, сила та спритність – зменшені.

Пропонуємо вам відпочити. Якщо ви цього не зробите, то можете втратити свідомість через виснаження.]

Впасти від виснаження та чекати на смерть від пазурів якось монстра. Що може бути смішнішим? Ймовірно, він стане першим гравцем у Королівській Дорозі, що помре від виснаження.

Прочитавши це повідомлення, Від розлютився.

«То до цього часу я викладався не на повну?!»

Весь цей час він думав, що працює на межі своїх можливостей. А тепер отримав таке повідомлення! І тут він згадав увесь час, проведений у Королівській Дорозі, та пожалкував про всі втрачені можливості, тому закричав:

– А-а-а-а-а!

А потім пішов дощ.

Він був таким сильним, ніби бог зробив дірку в небі – і вся вода лилася крізь неї. Сильний дощ ішов по всім Рівнинам Відчаю. Сухий ґрунт жадібно вбирав воду. Зів'яла трава почала наповнюватися життям.

А Від продовжував бігти.

Спочатку дощ йому зовсім не заважав, навпаки, холодна вода охолодила розпашіле тіло!

Але скільки б він не біг, дощ не припинявся.

І тоді у нього стався другий нервовий зрив:

– А-а-а! А-а-а-а! А-а-а-а-а!

Дощ ішов 3 дні та 3 ночі. Земля вкрилася грязьовими калюжами та водяними потоками, що, як маленькі ріки, перекривали дорогу.

Віду довелося докласти чимало зусиль, щоб уникнути їх. На жаль, він був одним у своїй подорожі й не було нікого, хто допоміг би йому в цій подорожі, якби він припустився критичної помилки.

Рівнини перетворилися на одне велике багнисте болото, через яке дуже важко пройти коротконогому орку.

А найнеприємніше те, що він не міг зупинитися, щоб відпочити, через постійний сильний дощ.

Відомо, що погода у Королівській Дорозі дуже швидко і різко змінювалася. На багатьох сайтах Королівської Дороги навіть були групи, де намагалися з'ясувати погодні умови та зробити прогноз погоди.

Однак Від проходив через мало досліджену область. І, звичайно, мапа тут не допомагала.

– Зима... ненавиджу зиму! Чвіік! Літо теж... Ненавиджу літо. Весна й осінь – найкращі, – бурмотів він на ходу.

Від уже багато разів падав, але щоразу піднімався на ноги та продовжував рухатися вперед.

Дощ лив і лив, а Від поступово втрачав сили. У нього також піднялася температура.

«Звичайне виснаження. У цьому немає нічого особливого». – Намагався переконати він себе.

Час ішов, а він мусив поспішати. Проте таке нехтування власним тілом не пройшло без наслідків. Його швидкість знизилася ще більше, а рюкзаки ніби стали ще важчими. У нього під очима з'явилися темні кола, а обличчя зробилося блідо-блакитним замість зеленого.

[Ви сильно виснажені.

Відновлення витривалості зупинилося.

Здоров'я поступово знижується.

Щоб не впасти від виснаження, наполегливо рекомендується відпочити.]

Від не міг дозволити собі впасти посеред затоплених рівнин. Він понишпорив у своїх речах і почав жувати одні цілющі трави за іншими. Він робив усе можливо, щоб підтримувати своє втомлене тіло у працездатному стані.

У такий спосіб, виснажений до межі, він досягнув королівства Розенхай за 6 днів. А точніше, на сьомий день він побачив стіни Серабурга.

– Скасувати скульптурне перевтілення!

Після вигуку він упав на коліна, але вже у людському тілі.

Це диво, що йому вдалося дістатися до Серабурга та не загинути. Перетин Рівнин Відчаю найнебезпечніший учинок, який він коли-небудь робив відтоді, як почав грати у Королівську Дорогу. Не тому, що ці землі наповнені небезпечними монстрами, а тому, що він мало не помер від виснаження.

Знову перетворившись на людину, Від деякий час сидів на землі, дивлячись у порожнечу. Його тіло нарешті розслабилося, і він більше не міг змусити себе рухатися.

Тим часом мимо нього проходили гравці, що прямували до міста і назад. Більшість з них, особливо дівчата, не могли просто так його проігнорувати!

– Все буде добре...

– Живіть, дядечку. Не втрачайте надії.

– ...

Монетка за монеткою падали на землю перед Відом. Почувши таке солодке дзеленчання грошей, він ніколи не зізнається, що не є жебраком. Тож він тихенько збирав монетки у купку.

«Три срібних і чотирнадцять мідних».

Колись, коли він навчався, йому не було що їсти. Майже всю невелику щомісячну допомогу, що виплачував уряд, він витрачав на молодшу сестру. Тому йому часто доводилося їсти прострочену їжу. Для того, хто пережив подібні речі, кожна монета, як ціле багатство.

– Оох...

Від нарешті примусив себе підвестися. Він досі виснажений, ноги тремтіли.

Це був один із тих моментів, коли Від відчув, що Королівська Дорога надто добре зроблена. Він втомився не тільки фізично, а й морально. Бігти сім днів поспіль – це не те, що може зробити кожен.

І якби він не використовував біг навкарачки, то подорож зайняла б ще більше часу.

Від похитав головою та повільно попрямував до міської стіни. Він домовився зустрітися з Мапаном біля водограю на центральній площі.

Останнім часом у королівстві Розенхайм стало набагато більше гравців, ніж раніше. Зараз їхня кількість не поступалася кількості користувачів у центральних королівствах.

Інші прикордонні королівства також помітили, що кількість людей у королівстві Розенхайм зростає. І, звичайно, причиною стала гігантська статуя Сфінкса. Статуя має не тільки ефект відновлення, але і підвищувала різні характеристики. Крім того, на монстрів навколо Серабурга стало набагато легше полювати.

Ясна річ, така ситуація триватиме недовго.

«Щойно в інших королівствах з'являться власні скульптори, художники та інші митці, гравці знову розійдуться».

Через статую Сфінкса багато гравців почали обирати клас скульптор. З часом і в інших королівствах почнуть з'являтися витончені роботи та шедеври, і тоді Розенхайм утратить свою перевагу.

– Віде! Я тут.

Занурений у думки, Від не помітив, що вийшов на головний майдан, де його вже чекав Мапан. Той махав рукою, намагаючись привернути увагу друга.

– Ого! Давно не бачилися. Ось, я дістав усе, що ти просив.

Як справжній купець, Мапан уже все підготував.

– Два мільйони срібних стріл, трохи зброї та достатня кількість срібла, щоб виготовити решту необхідних 60 тисяч одиниць зброї.

Це 10 фургонів з добром.

Розділ 7. Давні зв'язки. Частина 3

– Я намагався купити все якнайдешевше. У підсумку я заплатив за все 65 тисяч золотих. Я знаю, що ми домовлялися на 70 тисяч, але ти можеш заплатити нижчу ціну. Хочеш, щоб я записав це на твій рахунок? – обережно запропонував Мапан.

Щиро кажучи, він був удячний Від за те, що той познайомив його з групою Пейла та Гомчі, це справді допомогло йому підзаробити. Крім того, це замовлення допомогло йому трохи підвищити торгові навички.

Тож він очікував, що доведеться зробити знижку на таку велику угоду або принаймні відкласти платіж. Проте Від похитав головою.

– 70 тисяч. Я заплачу готівкою.

– Вау! Справді?

Мапан знав, що Від насправді є мішком із грошима, але не очікував, що той аж *настільки* багатий! Але тут раптом до нього дещо дійшло і він почав нервувати. Це ж його давній друг Від, який навіть пальцем не поворухне без поважної причини.

І, як і очікувалося, Від продовжив:

– Але тільки після того, як ти доставиш товари на потрібне місце. Там я заплачу тобі всю суму.

– ...

Мапан полегшено зітхнув.

Він досі вважав себе щасливчиком. Мапан відповідатиме за доставку, бо Від не зможе перемістити стільки добра, що займає аж 10 фургонів.

– Отже, куди потрібно доставити речі?

– На Рівнини Відчаю.

– ...

– А якщо точніше, гори Юрокі.

– ...

– І це потрібно зробити за десять днів.

– Чорт!

Сказати, що Мапан розгнівався, це нічого не сказати! Він уже збирався вмазати Віду по пиці, коли той передав Мапану козирну карту. Мапу Рівнин Відчаю! З нею будь-хто з може уникнути небезпечних ділянок і дістатися до пункту призначення безпечним шляхом.

Тож у Мапана не залишалося іншого вибору, як погодитися. Крім того...

Села вигнанців... Це його шанс підвищити навички торгівлі!

Уклавши вигідні угоди в поселеннях, які ще не відвідували інші купці, Мапан може отримати багато досвіду і заробити купу грошей.

Слава і багатство заволоділи його уявою.

– Що ж, вибачай, тоді потрібно поспішати.

Попрощавшись із Відом, Мапан хуленько перевірів фургони і негайно поїхав у бік Рівнин Відчаю.

Від вирішив відправитися іншим шляхом. Подорож через портали мала певні обмеження щодо максимального вантажу, який можна пронести, тому цей варіант не підходив його потребам. Крім того, йому ще потрібно відвідати села вигнанців, де він ще не був. Тому швидко обійшовши кілька крамниць і закінчивши приготування, він пішов до стайні, де купив коня, на якому поїхав до воріт міста.

Головний майдан Серабруга раптом освітвся яскравим спалахом порталу, через який прийшло двоє гравців: красуня, одягнена в червоне, і лисий монах.

– То ти кажеш, що тут є скульптор? – тихим і стриманим голосом запитав монах у супутниці.

– Так. Невже ти форумів не читасш? Через зведення тієї скульптури здійнявся великий галас...

– Хмф! Наче мені нема чого робити. Достатньо вже того факту, щоб довелося відправитися в це лайнове королівство! Якби не цей клятий квест...

– Ха-ха. Заспокойся. Скоро ми покінчимо з цим, зайдемо всередину і ти отримаєш те, що хочеш.

Психея і Мако йшли містом і говорили одне з одним. Психея – дівчина у розкішному червоному оксамитовому вбранні, а Мако – монах, закутаний у церемоніальний яскраво-жовтий одяг.

– Гм... Ці люди...

– Відьма і святий.

– Що вони роблять у Розенхаймі?

Тут і там люди почали голосно обговорювати їх. Ці два гравці з Зали Слави Королівської Дороги широко відомі у грі.

Психея і Мако, які звикли до такої реакції, не звертали на це уваги. І хоча вони не демонстрували своїх сил, у кожного гравця, який дивився на них, складалося враження, що для цих двох не існує неможливого.

– Психеє, пам'ятаєш ту гру, в яку ми грали раніше?

– Га?

– Цікаво, чим зараз займається той хлопець.

– Мако, ти знову про нього, про Віда?

– Так. Про того виродка. Він був єдиним, хто мене випередив і принизив.

Багато кращих гравців Континенту Магії зараз грали у Королівську Дорогу. Більшість з них шукали Віда.

Не так давно старі й заповищені таємниці Континенту Магії були відкриті завдяки Віду. Він завжди полював сам у найнебезпечніших місцях гри, його слава була абсолютною.

Мако і Психея, як і багато інших, ревно йшли його слідами. Багато разів вони здалеку спостерігали за його полюванням і бачили, що, яким би смішним це не здавалося, він бився так, наче на кону стояло його життя.

Коли він заходив у підземелля, то вирізав усіх монстрів усередині. Він був надзвичайно жорстоким і ефективним, коли бився з найнебезпечнішими монстрами у грі. Гравці, що слідували за ним, тремтіли від захвату, бачачи, як кожен удар забирає у монстрів життя.

Тоді Віда вважали найнебезпечнішим і найуспішнішим гравцем, який ніколи не здається, він завжди іде вперед, бореться і перемагає. Тому всі прозвали його Темним Лицарем.

Психея і Мако дійшли до східних воріт.

– За нашою інформацією, скульптора востаннє бачили тут.

– Це він! – Психея вказала на Віда, що їхав верхи.

Переживши стільки неприємностей за останні 7 днів, Від вирішив, що назад повертатиметься комфортно.

На Рівнинах Відчаю були невеликі табуни диких коней, але лише гравці певних класів, як-от лицарі чи найманці могли їх приручити. Вони навіть могли зробити так, щоб коні бігли швидше.

Однак у скульпторів не було здібностей пов'язаних з кінями. Хоча друїди могли використовувати «вовчий дух», а барди – спів. А от скульптори...

«Клас, який процвітає лише завдяки наполегливій праці».

Тільки пройшовши Рівнини Відчаю, Від, здавалося, по-справжньому зрозумів клас скульптора.

«Ну! Погляньмо, як швидко ти можеш бігати!»

Тільки він збирався послати коня в галоп, як дорогу йому заступили двоє гравців. Дівчина в червоному та лисий монах. Не давши йому часу, щоб випустити гнів, дівчина запитала:

– Ви скульптор?

– Так... це мій клас, а що вам від мене треба? – насторожено запитав Від.

Він не любив непотрібних ускладнень і не мав на них часу.

Психея злегка усміхнулася і продовжила:

– Отже, я не помилилася, це ви побудували піраміду. Чи не могли б ви, дядечку, зробити нам фігурки скорпіонів?

– Боюся, ні. Здається, ви раніше купували в мене статуетки, але, на жаль, я більше не виробляю сувенірів.

У Віда не було часу, щоб витратити його на пару срібних монет, тому він вирішив збрехати. Додатковий дохід завжди вітався, але зараз на нього чекало важливе завдання з, як він сподівався, великою нагородою.

– Але у нас надзвичайна ситуація. Ці фігурки потрібні нам прямо зараз. Чи не могли б ви нам допомогти?

– Вибачте, але це не можливо. Зверніться до іншого скульптора.

Від негайно відмовився, показуючи, що не збирається продовжувати цю розмову.

Але Психея, побачивши, що ситуація розгортається в неправильному напрямку, протягнула йому коштовний камінь.

– Ми вже зверталися до інших скульпторів. Нам сказали, що потрібен скульптор із рівнем навички середнього рангу. Тільки такий скульптор може вирізати потрібні нам фігурки.

На жаль, ситуація для Віда робилася дедалі складнішою, стало очевидно, що вони його легко не відпустять.

– Мій рівень навичок не такий і високий, до того ж я поспішаю.

– Ми знаємо, що це складне прохання. Тому, якщо погодитеся нам допомогти, ви отримаєте цей самоцвіт як нагороду.

Блискучий червоний рубін повністю заволодів увагою Віда. Він уже мав досвід роботи з коштовним камінням і міг визначити його вартість.

«Я можу продати його за 400 золотих. Або навіть за 500, якщо докладу достатньо зусиль».

Жаль через витрати у 70 тисяч золотих лише посилив його звичну жадібність.

Він швидко спустився з коня, радісно усміхнувся:

– Якщо ви дасте мені трохи часу, я зроблю їх прямо зараз. Можете розраховувати на мене!

Психея і Мако розгублено презирнулися.

Щойно вони сказали про коштовне каміння, як ставлення скульптора повністю змінилося! Він навіть почав виглядати молодшим! Вони ніколи не бачили подібної поведінки у грі.

– Нам потрібно сім фігурок. Чи можете ви почати прямо зараз?

– Гмм... сім?

– Це забагато?

Психея поглянула на нього трохи стурбовано. Від відповів їй сумним поглядом:

– Як ви знаєте, я митець. Я захоплююся мистецтвом, тому став скульптором. Вже тільки робота над подібними статуєтками потребує багато зусиль, а щоб зробити їх такими, як потрібно, доведеться використати спеціальні техніки.

Від сказав це з кристально чистими очима найчеснішої людини у світі. З боку він виглядав як найморальніший гравець, що присвятив усього себе мистецтву. Від, який мав чималенький досвід у таких справа, став неймовірним актором.

– О! Я не продумала все до кінця. У такому випадку, якщо ви зробите нам фігурки, ми додамо ще один коштовний камінь до вашої нагороди. Чи можете ви зробити їх з цього матеріалу?

Психея дістала сім червоних каменів. У цей момент вона насторожено оглядала все довкола.

Монах поклав руку на руків'я меча. Якщо вони помітять якісь підозрілі рухи, то негайно позбудуться від скульптора.

Але Від просто глянув на каміння.

«Щоб обробити їх справді потрібна навичка середнього рангу. З ножем Захаба я легко з ними впораюся».

Не дивно, що інші скульптори відмовилися, з початковим рівнем навички наробити біди з коштовними каменями з цих двох мало б дуже негативні наслідки.

– Звичайно, можу. Почекайте трохи. Я зроблю для вас найкращих скорпіонів у світі.

Від розслабився, але підтримував вигляд максимальної зосередженості та почав працювати. Зазвичай навколо нього збиралося багато гравців, щоб подивитися на його роботу, але цього разу Психея і Мако відвернули небажану увагу.

– Хей, Мако...

– Що, Психеє?

– Як думаєш, він теж грає у цю гру? Я маю на увазі Віда.

Вправні руки скульптора на мить завмерли, перш ніж знову продовжити роботу, як ні в чому не бувало. Навряд чи в цьому величезному світі хтось говорив про нього! Мабуть, вони говорять про когось з таким самим іменем.

– Гмм. Швидше за все. Я чув, що він продав свій обліковий запис на Континенті Магії та перебрався сюди. Ходять чутки, що він не тільки грає в цю гру, але і став паладином ордену Фреї. Звичайно, не варто дуже довіряти цим пліткам, але...

– Що, він усвідомив свої помилки і вирішив піти шляхом світла? Той самий Темний Лицар, який руйнував усе на своєму шляху, як машина смерті?!

Руки Віда злегка затремтіли. Він нишком поглянув на їхні обличчя.

Мако додав тихим голосом:

– Я дуже хочу з ним зустрітися...

– Знаю, Мако. Коли ти почав грати в цю гру два роки тому, ти шкодував лише про те, що не вбив Віда у Континенті Магії.

– Так... я хотів перемогти того, кого всі вважали найсильнішим.

– Розумію. Кожен, хто досягнув чогось значного в Континенті Магії, мабуть, мав таке бажання.

– Закладаюся, так! Побити того, хто на вершині, зайняти найвищу позицію і примусити його страждати. Якщо він тут, я хотів би зустрітися з ним. Ні, я точно зустрінуся з ним! Континент великий, але наші шляхи точно колись перетнуться.

– І що ти зробиш, коли його зустрінеш?

– О, радісно привітаю його. Це буде така щаслива зустріч. Хо-хо-хо!

Психея кинула йому криву посмішку.

– Читаєш мої думки. Коли я зустріню його, то радісно привітаю.

– Правильно. Ми повинні вбити його принаймні тисячу разів.

Руки Віда рухалися так швидко, що їх майже не було видно. Тільки час від часу виблискував ніж Захаба.

– Скульпторе, не потрібно так поспішати...

– Ні...

Він зробив фігурки так швидко, як тільки міг, і показав їх Психеї.

– Ви чудово попрацювали. – Вона задоволено кивнула, протягнула йому обіцяну винагороду і повернулася до свого супутника.

– Тепер ми можемо повернутися.

– Еге, поквапмося.

Мако і Психея попрощалися зі скульптором, розвернулися і пішли геть.

Коли вони відійшли досить далеко, Від полегшено зітхнув.

«Хух! Мені точно не слід нікому говорити, що я грав у Континент Магії».

Наскільки великою була його слава, настільки ж велику ненависть відчували до нього інші. Зрештою він нещадно розправлявся з кожним, хто коли-небудь нападав на нього.

Він раніше вже чув про Психею та Мако. Однак завдяки віртуальній реальності йому вдалося побачити людей, які в майбутньому можуть стати його найлютішими ворогами.

Розділ 8. Дивний супутник. Частина 1

Коли Від закінчив зі своїми справами у королівстві Розенхайм, він знову попрямував до Рівнин Відчаю.

Щоправда, цього разу він їхав верхи. Кінь був з поширеної дешевої породи, яка відома своїм низьким зростом, короткими м'язистими ногами і хорошою витривалістю.

Люди, які хотіли справити враження, зазвичай вибирали коней чистої чорної або білої масті. Однак Від точно не був з таких, тому обрав гнідого коня.

– Добре. Поїхали. Ну ж бо, біжи!

Голосно постукуючи копитами об землю, кінь перейшов у галоп.

Їхати верхи на коні по скелястій чи болотистій місцевості не найкраща ідея, але на рівнинах, якими мандрував Від, це чудовий варіант.

– Так, він вартий своїх грошей.

Від насолоджувався швидкою і комфортною поїздкою.

Тепер він розумів, чому люди купують коней. Але все одно було шкода витрачених грошей! Тому він постійно утішав себе з цього приводу.

«Правильні інвестиції – єдиний шлях до успіху».

Хоча він витратив усього лише три золотих, йому постійно доводилося хвалити нову покупку, щоб не відчувати жалю. Від робив усе, щоб придушити свою жадібність.

Але якими б не були причини для його похвали, кінь був вартий вкладених грошей, бо дозволяв Віду подорожувати набагато швидше навіть у порівнянні з тими моментами, коли він використовував навичку Біг навкарачки.

За один день він досягнув кордону та перейшов до Рівнин Відчаю, після чого змінив напрямок і почав рухатися за дивною схемою. По рівнині можна спокійно їхати, а видимість чудова у всіх напрямках, але Від годину їхав на південний схід, потім різко повернув і ще годину їхав на північний схід.

Рухаючись зигзагами, він поступово просувався на схід, до фортеці темних ельфів, однак марнував дорогоцінний час на безглузді блукання.

Через кілька годин Від знову побачив групу, яка полювала на Рівнинах. Оберон і його супутники щойно закінчили черговий бій і відпочивали. Звичайно, вони були насторожі й першими помітили вершника, що наближався.

– Що за...

– Є навіть сольні гравці, що приходять сюди!

Всі у групі Оберона обернулися і здивовано подивилися на Віда.

Коли вони ступили на Рівнини Відчаю, їм майже без перерв довелося битися з монстрами. Якщо у королівстві Розенхайм вони могли похвалитися, що можуть впоратися з будь-яким монстром, то тут усе було інакше. Вони відчули, що справжня битва це нелегка справа.

Лицарі безодні, Заклиначі блискавок, Володарі отрути, Темні танцюристи, Володарі ночі! І багато інших монстрів 350 рівня, які розставляли пастки, влаштовували засідки, чаклували смертоносні заклинання і викликали слуг собі на допомогу в бою.

Ці землі стали справжнім викликом для їхньої групи. Кілька разів вони стикалися з монстрами понад 400 рівня, лише завдяки їхнім величезним зусиллям полювання не закінчувалося в такі моменти. З кожним днем настрої у групі ставав дедалі похмурішим.

Тому не дивно, що коли Оберон побачив Віда, його очі зробилися абсолютно круглими.

– Тут небезпечно. Це Рівнини Відчаю... Хутко, розвертайся і тікай звідки якомога швидше! Або ні, краще ми супроводимо тебе назад.

Оберон справді шляхетна людина. Він готовий захищати інших навіть тоді, коли на нього самого насадили вороги. Клас воїна часто обирали такі відкриті, добре виховані та щирі люди.

Але Від був зовсім не таким. Можна навіть сказати, що він повна протилежність.

Від просто проїхав мимо них. Він повністю проігнорував гравців, але не предмети, які група залишила на землі, як і за першої їхньої зустрічі!

Від навіть не зліз із коня, щоб забрати їх, а лише нахилився, щоб зібрати предмети до бокових сумок, тримаючись на коні лише ногами.

«Я мушу зібрати все».

Підібравши речі, Від продовжив їхати на схід.

– Га? Він просто поїхав?

– Він не цінує власне життя?

Гравці з мисливської групи спостерігали, які він від'їжджав.

– Кожен вільний вибирати, як померти.

– І то правда, всюди є люди, що люблять подорожувати одні.

Однак Плутон, Оберон, Гайсин і пара інших ветеранів не квапилися з висновками. Поведінка Віда не нагадувала поведінку людини, яка помре найближчим часом.

У голові Оберона промайнуло кілька думок. Він згадав, що коли вони зіткнулися з Бездушними вовками відразу ж після того, як перетнули кордон, то побачили дивного орка, який зібрав усі предмети, які залишили лежати після бою.

– Невже...

Плутон поглянув на Оберона.

– Той орк!

– То це був гравець?

– Якщо це був гравець, то...

Вони кивнули один одному.

– Гравець, який може перетворюватися на орка... Лише одна людина спадає на думку.

Тепер інші зрозуміли до чого вів Оберон. Зрештою ця мисливська група складалася з високорівневих гравців, що обожнюють Королівську Дорогу.

– Зала Слави!

– Орк з того відео!

– Цього разу він виглядав інакше, але це точно той орк! Те саме потворне обличчя.

– Точно. У цій грі немає таких потворних орків, як цей!

– То та подія станеться на Рівнинах Відчаю!

Хоча цього разу Від їхав верхи на коні, його настрої був не таким хорошим, яким би мав бути. По дорозі він помічав сліди мисливців, точніше речі, залишені ними.

Від міг чітко їх бачити, але не міг підійти достатньо близько, щоб підняти. У тих зонах живуть сильні монстри, з якими важко впоратися одному. Крім того, мисливська група проходила через середину тих зон, а там жило найбільше чудовиськ.

На перший погляд, рівнини видавалися порожніми, але це враження оманливе. Кожен вид монстрів мав власну територію, заходячи на яку гравці провокували на атаку всіх навколишніх монстрів. Ці території розкидані по рівнинах, утворюючи складний лабіринт.

Від мав копію мапи, тому уникав цих небезпечних зон. Але навіть з мапою і конем йому доводиться рухатися звивистою дорогою, що насправді сповільнювало його.

Після дня суцільного галопу в коня пішла піна з кутиків рота. Він почав виснажуватися. Особливо через те, що Від віз в одній зі своїх сумок досить важку статую орка.

Зазвичай власники доглядали за своїми кінями: гладили, заспокоювали, згодовували шматок-два моркви і, ясна річ, давали відпочити, коли тварина втомлювалася.

Від же замість цього коня підганяв.

– Ну ж бо, біжи. Ти можеш це зробити. Ти ж все-таки належиш до виду бігунів, хіба ти не розчарований, що ніколи не досягав своєї межі?

Після цих слів він раптом почав відбивати темп на спині коня. І той справді почав бігти трохи швидше, витрачаючи ті невеликі сили, які ще мав. Але через якийсь час швидкість знову почала падати.

– Це важко, так? Протримайся ще трохи. Коли ми приїдемо, ти зможеш відпочивати скільки захочеш.

Кінь повірив цим словам, перестав гальмувати і доклав ще трохи зусиль.

Добрий голос Віда, висока харизма і лідерство допомагали переконувати бідолашного коня бігти далі в надії досягнути місця призначення.

Але якби довго він не біг, не було жодних ознак, що вони наближаються до потрібного місця, а Від не дозволяв йому сповільнитися.

– Ну ж бо, ще трохи.

Кінь біг.

– Майже на місці.

Кінь ще вірив.

– Залишилося небагато.

Ставлення Віда до свого скакуна вийшло за рамки жахливого. Він вичавлював з нещасної тварини все до останньої краплі.

Зрештою кінь не витримав такого поводження, зробив кілька останніх кроків і впав на землю, повністю знесилений.

Оглянувши коня, що важко дихав, і зрозумівши, що далі він на ньому їхати не зможе, Від зняв сумки і сказав:

– Тепер ти вільний. Іди куди хочеш. Удачі.

Він дістав скульптуру маленького орка. У нього немає часу чекати, поки кінь відновиться, тому Від вирішив повернутися до першого варіанту подорожі.

– Скульптурне перевтілення!

Подорож до королівства Розенхайм зайняла у нього сім днів. Але тепер, коли він подолав значну частину шляху верхи і зберіг сили, цей час мав скоротитися вдвічі.

– Чвіік! Чвіік!

Маленький орк попрямував на схід.

Йому все ще страшенно бракувало часу. Минулого разу він відвідував села вигнанців у центрі рівнин, тепер же потрібно дійти до найвіддаленіших.

З урахуванням зворотного шляху до фортеці темних ельфів, подорож має зайняти близько 12 днів.

«У мене є ще 15 днів до початку бою».

Визначивши, що часу якраз достатньо, Від продовжив бігти, як раптом помітив, що хтось стоїть на пагорбі. Людина стояла спиною до Віда й дивилася на щось поза полем зору Віда.

– Гравець? Як... сюди не просто потрапити. Це, мабуть, якийсь селянин. Чвііт!

По всіх рівнинах розкидані села вигнанців. І, попри велику кількість монстрів, вони повні життя, селяни полювали та виходили з сіл у різних справах. Нема нічого дивного в тому, щоб зустріти когось із них.

– Чвіік, поблизу є село?

Наблизившись, він помітив більше деталей щодо людини на пагорбі. Витончена постава, волосся до пояса.

«Це має бути жінка».

Хоча він бачив лише її спину, його відчуття скульптора підказували йому, що вона дуже гарна. Жінка дивилася на захід сонця. Ні, молода дівчина.

Вирішивши, що це не його справа, Від продовжив бігти. Дівчина явно його чула, але не звертала уваги, тому він вирішив просто пробігти мимо неї.

Поки Від піднімався пагорбом, то помітив щось на краю поля зору. У тому ж напрямку бігло величезне чудовисько, схоже на бика.

«Мисливець Рівнин!»

Це один із небагатьох видів монстрів, які не жили на певній території. Мисливці Рівнин мандрували по Рівнинах Відчаю, полюючи на людей або на випадкових монстрів.

Селяни казали, що вони могутні створіння приблизно 320 рівня. Мисливці отримали прокляття і перетворилися на величезних монстрів із гігантським запасом здоров'я і неприємною здібністю зменшувати витривалість гравців з кожним ударом. Через це з ними досить складно боротися.

Від приготувався до важкої битви.

«Бляха. Я навіть не нагострив меч і не відполірував обладунок...»

Він зосередився на бігові, тому зовсім не готувався до бою. А різниця між битвою після підготовки і битвою без підготовки – величезна.

Якби він помітив монстра на рівній місцевості, то міг би обійти. Але на схилах Від помітив його надто пізно, тому бою не уникнути.

Однак Мисливець Рівнин націлився не на Віда, а на дівчину, що стояла на вершині пагорба!

Він полював на неї.

«Чудово. Я тим часом втечу... О, ні, я не зможу втекти!»

Спочатку Від відчув полегшення і збирався скористатися можливістю втекти, але потім згадав про ще одну особливість цих чудовиськ. Мисливці Рівнин завжди ганяються за здобиччю до самого кінця.

Щойно монстр прикінчить дівчину, то поженеться за Відом і не зупиниться поки не наздожене. І швидше за все це станеться, коли Від втомиться, отже, боротися буде ще важче.

Тому найкращим рішенням буде розібратися з ним зараз. До того ж у цього монстра є певна слабка точка.

«Поки він розбиратиметься з дівчиною, я підкрадуся ззаду і прикінчу його».

Мисливець націлив на дівчину списа.

Від міцніше взявся за глефу. Він розраховував завдати один потужний удар, який, швидше за все, буде смертельним.

Він думав, що спланував усе до найменших дрібниць. Але в останню мить дівчина розвернулася з неймовірною швидкістю і оголила меч! Лезо спалахнуло і, здалося, розділилося на три окремі леза, що ударили по Мисливцю, який планував кинути спис.

Наступної миті монстр був мертвим.

Дівчина подивилася на Віда.

Коли їхні погляди зустрілися, він був приголомшений.

Від знав її.

Дуже добре знав!

Це Союн.

– Чві-чвік...

Він завмер із піднятою глефою так, ніби збирався завдати удару. З боку здавалося, що маленький потворний орк збирається напасти на самотню дівчину.

Покинувши королівство Розенхайм Союн вирушила у довгу подорож, яка привела її на Рівнини Відчаю.

У грі вона берсерк, що дозволяє володіти всіма видами зброї. Однак її справжня сила проявляється, коли битви затягуються на якийсь час. Гравці з таким класом ніколи не втомлюються, натомість вони стають сильнішими, коли бачать, як стікають кров'ю їхні супротивники.

Союн билася як машина, як і належить справжньому берсерку. Незалежно день це чи ні, вона нестримно полювала та вбивала монстрів одне за одним, залишаючи після себе тільки мертві тіла.

Іноді за час своєї подорожі вона потрапляла в центр якось підземелля і в результаті гинула. Навіть такий гравець, як вона, що б'ється без перерв з моменту запуску Королівської Дороги, не може перемогти, коли противники значно переважають числом.

Але це не тривожило її. Втрата рівнів і зниження рівнів навичок були незначними. Тим паче, що вона віддавала перевагу битися з монстрами, а не займатися навичками.

Однак після загибелі вона не могла грати протягом 24 годин, тому Союн намагалася перемагати у всіх битвах.

Хоча і це не було головним. Битви потрібні їй лише для того, щоб виплеснути накопичений гнів! Щоб помститися!

І монстри не знайдуть і краплини співчуття в її крижаних очах.

«Ворог».

Союн помітила ворога, який наблизився до неї з глефою в руках, і подивилася прямо на нього.

Вона не розслаблялася ні на мить, адже нова битва могла початися в будь-який момент. Вона повернула меч у своїй руці до нової цілі.

Розділ 8. Дивний супутник. Частина 2

Союн.

Упізнавши її, Від завмер на місці.

Прекрасна. Він уже бачив її раніше, але зараз, коли вони знову зустрілися, Від не міг відвести від неї погляду, настільки приголомшує її краса.

«Людина не може бути такою красивою...»

Здавалося, її обличчя сяяло. Очі, рот, ніч – все перебувало у гармонії, наповнюючи її обличчя неймовірною чарівністю.

Побачивши Союн так близько, Від відчув відчай. Він створив так багато скульптур, але жодна з них не відобразила її краси належним чином.

Якби це було можливо, він би дивився на неї так цілий день. Йому ніколи це не набридне.

Але зараз був не найкращий час для цього. Йому потрібна втекти звідси, поки не сталося чогось жахливого.

Якщо з'ясується, що він гравець, який створив її скульптури без дозволу, він може закінчити як Мисливець Рівнин.

Яким би сильним не вважав себе Від, Союн мала досить високий рівень ще при першій їхній зустрічі. А речі, які вона носить, вище 300 рівня!

«Проблема».

До того ж ситуація дуже делікатна. Все виглядає так, ніби орк з глефою планує напасти на самотню дівчину.

Від ковтнув. Звичайно, він просто пояснить їй все і проблема вирішиться.

– Чві-чвіік!

Від був схвильований і квапився, але з його вуст зривалися лише безглузді орчі вигуки!

– Чвічвік...

– Чві-i-i-it!

Щоразу, коли він намагався щось сказати, то плювався у бік Союн!

І тоді Від відчув, як якась зловісна аура виходить з тіла Союн. Ніби вона подумки вже розрізала його на шматки. Його тіло заніміло від цього, а коліна затремтіли. Щось грізне і гнітюче.

Подих смерті!

Цей неподоланий тиск змусив Віда думати, що він помре, навіть якщо прояснить ситуацію. Але він має хоча б спробувати. Він мусить сказати їй, що він той хлопець, з яким вона колись ділила їжу в будинку інструктора.

Хоча навіть цей факт може її не зупинити. Навіть найкрасивіша троянда має шипи. Адже вона вже мала червону позначку вбивці гравців при їхній першій зустрічі.

Вона була першою вбивцею гравців, яку Від зустрів у Королівській Дорозі.

«Хто б міг подумати, що на Рівнинах Відчаю я зустріну людину, яку сподівався більше ніколи не зустріти знову».

З тої пам'ятної зустрічі за столом образ цієї вродливої, але холодної дівчини закарбувався в його голові. Щоразу коли Від створював нову скульптуру, у своїй уяві він намагався надати вродливому обличчю Союн різних виразів. Він намагався наповнити цього холодного ангела красою яскравих емоцій.

– Чвіік!

Від широко розплющив очі, уважно дивлячись на Союн.

Раз його противник – убивця, той факт, що він гравець може тільки спонукати її атакувати. Але також це може завадити їй атакувати.

«Чи можу я її перемогти?»

Навіть якщо він докладе усіх зусиль, Від все одно значно відстає від неї у рівнях і за якістю спорядження. На перший погляд, судячи з її предметів, вона випереджає його приблизно на 70 рівнів.

«Кілька місяців тому рівень Бед Рея був 370. Зараз його рівень має бути десь 390. Хоча її рівень трохи нижчий, вона все одно серед топових гравців!»

Від не боявся гравців з вищим рівнем. Він компенсував різницю між рівнями ремісничими навичками, підвищеними показниками характеристик і скульптурним мистецтвом!

Однак для нього, того, хто почав грати, щоб заробляти гроші, найлютішими ворогами були убивців гравців.

Вони бандити.

Поки звичайні гравці, як-от Від, беруть участь у важливих завданнях і битвах, щоб отримати предмети, ці убивці тренуються, щоб битися з користувачами. Зрештою, коли вони вбивали інших гравців, то забирали всі їхні предмети!

Хоча він уже мав досвід сутички з квартетом Двічігі, яка закінчилася його перемогою, той випадок був зовсім іншим.

Союн – складний суперник.

Вона пройшла у тренувальному залі те саме навчання, що і він, тому Від не міг покладатися на підвищенні характеристики. Також він не міг скористатися таємною перевагою: гостріння зброї та полірування броні. Крім того, у неї бойовий клас, а це означає, що вона може мати невідомі йому навички.

Він не бачив виходу!

Проте Від додав більше упевненості своєму поглядові. Він мусить показати, що ситуація прямо протилежна! Що він принаймні такий же сильний, як вона, якщо не сильніший! А потім скористатися будь-яким шансом, щоб втекти!

Від уже підготував 36 різних сценаріїв для втечі.

Але потім Союн просто опустила меч, розвернулася і продовжила свій шлях.

Від не міг зрозуміти, що сталося. Звідки йому знати, що Союн билася тільки з тими монстрами, що нападали на неї першими! Вона не побачила в його очах загрози, тому нічого не зробила.

Розгублений Від швидко схаменувся.

«Хай там що, у мене нема на це часу».

Він продовжував бігти до гір Юорокі.

Але Союн теж рухалася. І, на диво, вони ішли в одному напрямку. Тому через кілька днів їхні шляхи знову перетнулися.

Спочатку Від не розумів, як так сталося. Він біг так швидко, як тільки міг два дні поспіль, але Союн все одно трохи випередила його.

Але потім збагнув. Йому доводилося уникати монстрів і їхніх територій, а також відвідувати села вигнанців.

Звичайно, його шлях був довшим і складнішим. На відміну від нього, Союн ішла прямо, борючись з усіма монстрами на своєму шляху!

– Чві-чвіік!

Це зачепило його за живе.

Від докладав стільки зусиль, щоб бігти, але все одно рухався з нею на одній швидкості! І Союн одночасно з цим полювала на монстрів, отримувала досвід і предмети.

Утретє вони зустрілися в ущелині Юнопу. З цього моменту їм довелося подорожувати разом. Союн не звертала уваги на орка, який ішов за нею, вона продовжувала йти своєю дорогою.

Ущелина Юнопу розташувалася у північній частині Рівнини Відчаю. Дві гори-близнючки вабили мандрівників, вони нагадували величезні двері. Крім ущелини між ними, єдині способи потрапити на інший бік – це обійти гори або піднятися на них, а потім спуститися, обидва варіанти були набагато складнішими.

– У мене мало часу, чвіік!

Від вирішив пройти через ущелину Юнопу.

Він трохи хвилювався, що йому доведеться йти за Союн, тому вирішив триматися на певній відстані, щоб уникнути небезпеки. А якщо точніше, щоб уникнути монстрів.

Цю територію населяли гігантські еті. Вони мають густе біле хутро, що робить їх несприйнятливими до крижаної магії. До того ж вони мають 340 рівень!

Раніше вони жили у горах, але їх витіснили сильніші монстри, тому їм довелося перебраться в ущелину, яка є популярним маршрутом для мисливців на Рівнинах Відчаю.

«Нічого не поробиш! Доведеться битися з еті».

Від вирішив іти через ущелину і зараз спостерігав, як Союн демонструє своє видатне володіння мечем на випадкових еті.

«Вона сильна...»

Мандруючи Рівнинами Відчаю, Від уникав більшості монстрів, але в ущелині Юнопу йому довелося протистояти еті. Він змушений битися!

Попри бонуси від ремісничих навичок, кожен бій вимагав усіх його умінь. Під час поєдинків його здоров'я падало до критичного рівня, але Віду вдавалося їх перемагати.

Однак, здавалося, що ці битви не вимагали від Союн жодних зусиль. Користуючись прийомами, вона з неймовірною грацією вбивала кількох еті за раз.

Звичайно, у неї вищий рівень і краще спорядження, проте Від помітив ще дещо.

Майстерність.

Королівська Дорога це гра, яка протікає у віртуальній реальності. Неважливо наскільки високі в когось навички чи уміння, тільки ефективне використання дозволяє розкрити весь потенціал власного класу.

Для демонстрації можна взяти поєдинок між монахом і мечником, двома найпопулярнішими серед гравців класами. Мечник під час поєдинку намагатиметься тримати супротивника на певній відстані, тоді як монах навпаки намагатиметься підійти якнайближче.

Якщо їхні навички будуть на однаковому рівні, результат поєдинку залежатиме від тактики, реакції та краплі удачі. І в такому випадку, швидше за все, переможе боєць з найбільшим досвідом і майстерністю.

Звичайно, це не так важливо під час полювання на монстрів, хоча новачків, які взагалі не хотіли вчитися, могли вбити навіть найслабкіші почвари.

Однак навіть у досвідчених бійців не було жодного шансу проти Віда, який витратив цілий рік на вивчення фехтування.

«Хороші рухи».

Від захоплювався фехтуванням Союн.

Її техніка не була такою організованою, як його. Фехтування Віда не мало недоліків. Він правильно використовував кожен свій м'яз, концентруючи силу на захисні чи на раптовій атаці.

Іноді Віда заносило і він кидався у бій, повністю забуваючи про захист. Покладаючись лише на спритність і реакцію, демонструючи неймовірні здібності, він завдавав ударів ворогу і рано чи пізно перемагав.

Але Союн билася по-іншому. Вона думала про захист і атаку водночас. Бачить слабкість – атакує, помічала небезпеку – захищалася.

Звичайно, вона виробила цю тактику під час численних боїв з монстрами, тому її майстерність зрештою досягне межі. Проте Від все одно їй заздрив. У бою вона виглядала так, ніби танцювала. Завдяки спритності вона завдавала таких ударів, на які здатні лише жінки.

Коли дозволяла ситуація, Від уважно спостерігав за діями дівчини.

«Вона любить полювати!»

Хоча за весь цей час вона не сказала жодного слова і завжди билася з одним і тим же холодним виразом обличчя, що ніби показувало, що всі ці жахливі монстри їй не рівня.

Однак Від побачив дещо інше.

Глибоко всередині під крижаним виразом на її обличчі ховався смуток. На її серці був якийсь тягар.

З моменту їхньої першої зустрічі щоразу, коли Від створював скульптури, він часто думав про її внутрішній світ. Тоді у нього не було великого досвіду в розумінні людей і багато чого він не бачив.

Тепер він міг ліпше розуміти людей і помітив ці приховані почуття.

«Чому вона така сумна?»

Від спробував придивися до неї ще ближче.

Хоча його вабила її таємниця, але і просто спостерігати за нею приємно. Раніше він ніколи не бачив дівчину такої краси, яку не міг відобразити у скульптури навіть після стількох спроб.

Спостерігаючи за нею, Від помітив ще дещо.

Союн ніколи не цілилася у голову суперника. Хоча еті вище двох метрів, а зріст дівчини десь 1,67 метра, вона все одно могла дотягнути мечем до голови ворога.

Від, без жодних сумнівів, поціливі би у голову, бо це найменш захищена частина і попадання в неї, ймовірно, було б критичним ударом.

Однак Союн ніколи не била в голову. Здавалося, вона навіть не дивилася на їхні обличчя. Вона просто використовувала всі доступні прийоми, щоб якнайшвидше убити супротивників.

«Вона не дивиться на їхні обличчя? Можливо, боїться побачити, що їм боляче... Ні, швидше за все, причина в іншому».

Завдяки тому, що Від ішов за Союн, йому не доводилося багато битися. В основному він боровся з нечисленними ворогами, які намагалися напасти на дівчину зі спини.

– Чвіік, досвід!

Шкури еті предмети вищого класу і коштували немало. Крім того, їхнє хутро виглядало дуже ефектно, а одяг з нього був дуже теплим.

– Чві-чві-чві-чвіт!

«Якщо я заберу це все, то зможу забути про холод. Шитиму одяг і навіть зароблю трохи».

Віда поглинуло полювання і збирання шкур.

– ...

Союн продовжувала битися, не звертаючи уваги на свого несподіваного супутника. Щоразу, коли вона оберталася, то помічала позаду маленького орка.

Вона досі не сказала жодного слова, і Від вважав це природним. Він і раніше не чув, щоб вона говорила. Крім того, навіть звичайний гравець не став би говорити з ним тепер, коли Від перетворився на Карічві.

Хоча спочатку він трохи хвилювався через слідування за нею, але швидко зрозумів, що вона на нього не нападатиме. Це стало очевидним через якийсь час, Від спостерігав за нею і зрозумів, що дівчина уникала битися з еті, які мали потомство.

«Як вона стала вбивцею? І чому вона постійно ходить з таким крижаним виразом?»

Віду було дуже цікаво, але оскільки йому не подобалося, коли інші лізли в його особисте життя, він намагався не втручатися в чуже. Тому єдине, що залишалося, це полювати і збирати здобич, просуваючись ущелиною Юнопу. В ущелині не було ні поворотів, ні перехресть, ні інших стежин, це пряма і дуже довга дорога. А щоб пройти її знадобиться чотири дні, якщо судити з мапи.

Через півдня Союн зробила зупинку, щоб відпочити. Вона дістала черствий ячмінний хліб, яким запаслася ще у королівстві Розенхайм і почала повільно його жувати.

Від поважав Союн за це.

«Так, щоб зменшити витрати, потрібно починати з їжі. Якщо ти так робиш, то можеш накопичити певну суму. Гроші це сила. Їх потрібно постійно накопичувати, тоді вони ніколи не закінчаться».

Але на відміну від дівчини, Від їв не тільки ячмінний хліб.

Завдяки високому рівню навички кулінарія під час полювання він міг збирати інгредієнти, а потім, додавши трохи спецій, готувати для себе смачні та майже безплатні страви. Це не тільки вгамовувало голод, а і підсилювало його.

Від розпалив багаття, нанизав м'ясо еті на дерев'яні палички і почав повільно обсмажувати його на вогні. Навколо поступово поширювався смачний аромат смаженого м'яса.

– Чвіік!

Коли воно було готове, Від схопив одну з паличок обома руками і почав їсти. Худий орк їв із великим апетитом.

[Ваша витіість зростає

Витривалість зростає на 40%.

Здоров'я зростає на 15%.

Ви з'їли м'ясо еті, що мають велику силу, як результат, ваша сила зростає на певний період часу.]

Навичка кулінарія середнього рангу!

Деякі люди дотримуються точного часу і використовують точну кількість інгредієнтів. Але Від досягнув цього рівня, практикуючись у приготування великої кількості страв для груп, якими він керував.

Тому навіть найпростіші страви, які Від готує, дуже смачні. До того ж вони трохи підвищували характеристики.

– ...

Поки їв, Від поглянув на Союн. Він думав, що вона піде після того, як поїсть, і йому доведеться її наздоганяти. Адже у переповненій еті ущелині важливий навіть такий складний супутник.

Та на його подив дівчина стояла всього за кілька кроків і дивилася на орка. Точніше на м'ясо в його руці. Смачне ароматне смажене м'ясо еті!

– Чвіік!

Від на мить був приголомшений, але потім швидко протягнув їй іншу паличку з м'ясом. Він міг уполовати ще м'яса і вирізати ще одну паличку з якоїсь гілки, тож це не варто того, щоб ризикувати власним життям.

З цього моменту Союн зажди приєднувалася до маленького орка за перекусами. У цій подорожі Від абсолютно несподівано став її особистим кухарем.

Хоча він вважав це не зовсім справедливим.

«Якщо я не поділюся, вона може з'їсти мене... Вона справжня вбивця».

Розділ 9. Її скульптури. Частина 1

З моменту, коли Від і Союн разом увійшли до ущелини Юнопу, вони не сказали одне одному жодного слова.

Але на кожній зупинці вони ділили їжу. Звичайно, саме Від готував, це його не сильно турбувало, бо цього разу йому не потрібно бігти щодуху, тож він спокійно йшов, полюючи по дорозі на еті.

Спочатку вони рухалися на відстані 100 метрів одне від одного. Але потім ця дистанція поступово почала скорочуватися. Після чергового важкого бою Від першим скоротив дистанцію до 50 метрів, бо боявся, що його атакує ще одна група еті. А після кількох спільних прийомів їжі дистанція скоротилася до 30 метрів.

Зазвичай Союн підходила до нього, мовчки забирала свою частину і поверталася на своє місце. Вони їли окремо, уважно спостерігаючи за околицями.

Ще через день їх розділяло вже 20 метрів. Вони билися досить близько, що дало Віді можливість зблизька спостерігати за дівчиною.

– ...

Після однієї з битв Союн зупинилася і зняла напівлати. Її спорядження це важкі обладунки. У Віда було багато можливостей оцінити їх дорогий блиск. Але він не знав, що під ними вона носила кольчугу.

«Ось він який, клас бійця ближнього бою», – із заздрістю подумав Від.

Лицарі й інші бійці рукопашного бою мали можливість носити всі види обладунків одночасно. Одягнувши одночасно три види обладунків – залізні, шкіряні та тканинні – можна отримати найкращий захист.

Єдина проблема була в тому, що вага всього спорядження вимагала високого показника витривалості та спритності. Якщо вони недостатньо високі, людина швидко втомлюватиметься і втрачатиме здатність рухатися.

Отримавши середній ранг у навичці ковальство Від також отримав таке вміння, але оскільки йому бракувало високих показників, він не наважувався одягнути три види броні одночасно, як лицарі.

Поглинений цими думками Від мало не вривався у Союн, що уважно розглядала напівлати у руках.

«Пора ремонтувати?»

Майже вся поверхня броні потріскалася, в деяких місцях навіть бракувало кількох частин.

– Чвік!

Від швидко підійшов до Союн і забрав броню з її рук. Він зробив це несвідомо, бо завжди займався ремонтом спорядження для товаришів.

І тут Від помітив убивчий погляд Союн.

– Чві-чвік...

В її очах відбивався маленький зелений злодій! Тому він дістав інструменти зі своєї сумки, відремонтував броню і повернув її якнайшвидше.

Союн забрала напівлати назад, ніби нічого не сталося, і почала їх уважно розглядати. Їхня міцність підвищилася, а пошкодженні раніше частини виглядали цілком нормально.

Тоді Союн зняла кольчугу і цього разу вже сама передала її Віду. Він мовчки взяв кольчугу і відремонтував її, а потім зробив те саме зі шкіряним обладунком.

Коли дівчина зняла останній шар обладунку, вона залишилася майже голою. Як будь-який чоловік, Від не міг не спробувати поглянути на неї, але в останню мить передумав.

Своє життя він цінував більше.

З цього дня він відповідав не тільки за харчування, а і за ремонт спорядження.

Насправді такі навички, як приготування їжі та ремонт спорядження дуже рідкісні серед нерозумних орків. Деякі ельфи, гобіти чи гноми дійсно володіли кулінарією або ковальством середнього рангу, але орки – ніколи.

Однак Союн не переймалася цим від слова зовсім. Можливо, дівчина думала, що орк, з яким вона випадково зустрілася, особливий, а, може, її просто не цікавили навколишні істоти.

Щоб там не було, Від не хотів розповідати про свою ситуацію, тому мовчки йшов уперед. Однак коли Союн виходила з гри, йому не залишалось нічого іншого, як чекати, бо він не наважувався далі рухатися сам.

Союн виходила з Королівської Дороги кожні чотири години. Можливо, їй треба було поїсти чи відпочити. Вийшовши з гри, вона завжди поверталася рівно через дві години.

Сам Від дуже швидко їв. Крім того, заради завдання він проводив у грі весь свій вільний час, і в результаті останні кілька днів спав десь близько по дві години на добу.

«Раз вона так часто виходить, я повинен в ці паузи робити щось корисне».

І Від почав вирізати скульптури.

Якщо підрахувати весь час відсутності дівчини, то цього б вистачало, щоб Від сам пройшов решту шляху і дійшов до фортеці.

Проте ризик надто великий. Іноді єті з'являлися групами по три і більше, впоратися з ними всіма одному надзвичайно складно.

І якщо він помре, то не зможе зайти в Королівську Дорогу протягом 24 годин! Це чотири ігрові дні Королівської Дороги...

За таких умов найбезпечніший шлях був водночас найкоротшим і найкращим. Іноді Віду вдавалося заглушити внутрішню нерозумну жадібність.

«Так, виготовлення скульптур – це завжди найкращий спосіб провести вільний час».

Останнім часом навичка скульптурне мистецтво значно зросла, а його артистичний стиль урізноманітнися. Що, власне, і не дивно, адже він вирізав безліч монстрів, замків, людей, створив дракона, а також гробницю зі сфінксом.

Але Від вирішив зробити більше статуй Союн.

«Мені варто вирізати те, що я побачив, поки є час».

Перша скульптура сповнена руху. Холодна сторона Союн, яка бореться з монстрами. Він вирізав воїтельку з мечем.

Дінь!

[Витончена робота!

Ви завершили статую «Красуня з мечем»!

Майстер, чії руки створюють лише величні скульптури, залишив статую прекрасної жінки в безлюдних рівнинах! Її холодне обличчя сповнене люті до ворогів.

Художня цінність: 260

Ефекти:

— *У кожного, хто подивиться на скульптуру, відновлення здоров'я і мани збільшиться на 4% на день.*

— *Швидкість пересування зростає на 5%.*

— *Сила і Спритність зростають на 10.*

— *Інтелект і Мудрість зростають на 3.*

— *Бойовий дух чоловіків зростає.*

Ці ефекти не поєднуються з ефектами інших скульптур.

Кількість створених витончених робіт: 10.]

[Скульптурне Мистецтво зросло.

Слава збільшилася на 19.

Витривалість зросла на 2.

Мистецтво збільшилося на 1.

Наполегливість зросла на 3.]

Скульптурне мистецтво знову зросло!

Від нетерпляче вигукнув:

– Перевірка навички Скульптурне Мистецтво!

[Скульптурне Мистецтво, середній ранг рівень 9 (46%).

Ви можете створювати детальніші скульптури, продавати їх за високими цінами і завойовувати прихильність жінок.]

Попри те, що Від створив витончену роботу, навичка зросла лише на 3%.

– Жахлива робота. Найгірша серед витончених робіт. Що я зробив не так?

Навіть якщо він хоче створити витончену роботу, це не означає, що Від може виконувати її абияк і все одно бажати ліпшого результату. Навіть працюючи над маленькою фігуркою, скульптор повинен вкладати в неї душу.

Наприклад, у бою людина може перемогти навіть не використовуючи всю свою силу. Але зі створенням скульптури, навіть найменшої, потрібно витратити мінімум півгодини, щоб не отримати в результаті погану роботу, яка може зменшити твою славу.

Статуті Союну вимагали не півгодини, а половину ігрового дня. Йому потрібно ретельно опрацювати кожен деталь і рису обличчя, щоб зафіксувати образ дівчини у скульптурі.

І, природно, створення гігантських скульптур, таких як Крижаний Дракон, Піраміда і Сфінкс, потребували тижнів або навіть більше часу для роботи.

– Можливо, я приділяю увагу не тим деталям? – запитав себе Від.

Рівно через чотири години, коли Союн знову покинула гру, він почав працювати над наступною скульптурою. І хоча він знову зробив витончену роботу «Воїтелька з мечем» навичка росла всього лише на 4%.

– Може, мені бракує розуміння? Тому навичка отримує така невелике зростання?

Наступного дня, як тільки він знову залишився один, Від почав працювати над іншою скульптурою. Він намагався передати неземну красу, що зводила його з розуму.

Він вирізав скульптуру красивої дівчини, що гірко дивилася на захід сонця зі спокійним обличчям і дуже сумними, майже заплаканими очима. Він вирізав образ дівчини, що сумувала у глибині душі.

– Гмм. Це важко.

Це вперше, коли для Віда так важко створити скульптуру. Оскільки рівень його навички дуже високий, він звик, що його руки рухаються самі по собі. Але що вищий рівень навички і що більше знань він отримував, то важче було працювати.

– Бляха! Чому все так?

Від уже створив чимало скульптур Союну, але з кожним разом це було важче і важче. Що більше він дивився на неї, то більше бачив і ще більше хотів передати її чарівність. А це виявилось неймовірно складним завданням.

Цього разу Від створив майстерну роботу і навичка зросла на 13%.

Але що ближче він наближався до наступного рівня скульптурного мистецтва, то важче його підвищити. І щоб справді перейти на наступний рівень потрібно зробити щось особливе. Наприклад, щоб перейти від початкового рангу до середнього йому довелося зробити статую безголового дуллагана.

І щоб перейти від середнього рангу до майстерного потрібно зробити щось справді видатне.

– Точно. Я ніколи не перейду до майстерного рангу з витонченими роботами. З моїми 63% на поточному рівні знадобиться 3 або 4 майстерні роботи...

Тепер Від почав уважно стежити за кожним рухом Союн. Не тільки в бою, але і між ними. Як вона ходить, якою рукою їсть, де і як сидить – він карбував у своїй пам'яті абсолютно все.

Цей маленький і потворний орк потайки шпигував за Союн!

Якби вона усвідомила, що її супроводжує гравець, то швидко попрямувала вперед або навіть прикінчила обридлого маленького плазуна.

Подколи Союн навіть буває важко дивитися на людей, тому вона намагалася сховатися від усіх, прямуючи в якісь віддалені місця. Іноді їй це не вдавалося, чоловіки усюди ганялися за нею, борючись між собою і демонструючи власну силу. Але вона все одно не хотіла розмовляти з ними, що призводило до неприємностей і зрештою зробило її вбивцею гравців.

Якби Союн знала, що поряд з нею є чоловік, вона б не стала залишатися біля нього.

Але поряд орк! Звичайні орки не викликали в неї відрази. І тому Віду вдалося побачити справжню Союн, яка билася з монстрами і спала під теплим сонцем. Її обличчя все ще залишалось безвиразним, за винятком очей...

З сумом в очах вона спостерігала як падає листя з дерев. Вона часто дивилася на крихітний струмок, що тік посеред ущелини, смиренно сидячи і чекаючи, поки буде готова їжа.

Одного разу, коли вони йшли, Союн зірвала квітку і засунула її у волосся. Сама вона на це не звернула уваги, але Від аж підскочив від несподіванки!

– ...

Він думав, що вона вбивця, у серці якої нема місця для ніжності. Ця сцена була абсолютно протилежною тому, що вона дозволяла бачити іншим. Але коли він помітив, як Союн дивиться сумними очима на гру двох білок... він зрозумів.

«Так, це воно!»

Від знову занурився у роботу.

«Коли робиш скульптуру, не слід робити поспішних висновків. Навіть якщо ти думаєш, що повністю зрозумів людину, варто зупинитися і подумати. Не все так просто».

Можливо, зараз він робить ще одну помилку. Але ця помилка наблизить його на ще один крок до справжньої Союн.

«Я маю показати не тільки її холодну зовнішність, що впадає в око, але і її почуття. Я повинен спробувати і довіритися власному серцю цього разу, аніж думати знову і знову. Я маю спробувати створити Союн так, як я відчуваю, а не як бачу».

Ніж Захаба знову почав танцювати в його руках.

Відтворити зовнішність дівчини відносно просто, але передати гармонію рис обличчя і того унікального відчуття, що виникає, неймовірно важко.

Від забув усе, що знав про Союн, і почав викарбовувати враження, яке залишилося після тривалого спостереження за нею. У цій скульптурі він робив акцент не на її зовнішності, а на почуттях і людяності, які бачив у ній.

І зробити скульптуру однієї Союн не достатньо. Місце, де працював Від, заповнене гострим камінням, на яке гнітюче дивитися. Для успіху він мав це виправити.

«Вона дівчина, тому тут повинні бути квіти. Багато квітів».

Для початку Від ретельно відтворив квітку, яку Союн раніше засунула до свого волосся. Потім він перейшов до каменів, що були найближче до майбутньої скульптури. Від вирішив вирізати з них численні квіти, і кожна квітка зайняла в нього певний час. Буде важко закінчити роботу до повернення Союн.

– Ні. Я не можу зараз здатися... Я не можу зупинитися на цьому.

Від продовжував вирізати квіти, чекаючи на повернення дівчини. Але, на його подив, минуло дві години, а її досі не було.

– Може, вона спить...?

Він настільки захопився власними ідеями і роботою, що зовсім втратив відчуття часу. У реальному світі вже була ніч, а головне – вони майже дійшли до кінця ущелини Юнопу, тож він міг продовжити подорож самостійно.

– То вона не повертатиметься якийсь час. Я ще маю можливість, тому повинен закінчити скульптуру і йти далі. Нема причини кидати розпочату роботу...

Від вирізав наступну квітку.

Докторка Ча Инхі з реабілітаційної лікарні сьогодні, як і кожного дня, перевіряла свою головну пацієнтку.

– Ти не втомилася? Можливо, тобі варто трохи відпочити від Королівської Дороги?

– ...

Союн, як і завжди, мовчала, що не стало несподіванкою для її лікаря. Дівчина глибоко занурилася в себе і не показувала жодної реакції іншим людям, але це не означало, що вона відкидала все. Зазвичай Союн прислухалася до порад людей, які щиро піклувалися про неї

«Здається, я маю змиритися з тим, що зайшла у глухий кут. Союн досі не говорить, попри всі методи лікування... Може час спробувати щось інше?»

Докторка Ча Инхі задумалася.

Використання Королівської Дороги один із найновіших методів лікування людей, що закрилися від зовнішнього світу. Щойно вони починають грати і відчувають смак життя у грі, їхній стан в реальності починає поліпшуватися.

Однак, попри тривале перебування у грі, стан Союн зовсім не змінився.

«Можливо, слід дати їй сильніший поштовх? Але таким вольовим людям, як Союн, стає ліпше лише тоді, коли вони хочуть змінюватися самі. Застосування ліків, гіпнозу й інших засобів може тільки погіршити ситуацію...»

Як дуже досвідчена у сфері психології людина, Ча Инхі найбільше хвилювалася, що її пацієнтка занурилася в себе настільки глибоко, що вже не буде можливості її повернути. Союн уже була на цьому шляху.

«Вона не показує жодних емоцій, тому складно визначити стан її хвороби. На щастя, я її знаю. Така добра і чесна Союн не зануриться в себе настільки глибокого. Але... Чому вона ще не почала говорити?!»

Настав час вечері, і Союн пішла до сусідньої кімнати. Її помістили в найкращу VIP-палату лікарні, тому вона їла в сусідній кімнаті. Звичайно, якщо пацієнт дуже слабкий, їжу доставляли до ліжка, але Союн могла ходити сама.

«Добре, я просто гляну, чим вона займалася у грі останнім часом».

Ча Инхі викликала на екран зроблені записи.

Майже весь вільний час Союн витратила на боротьбу з монстрами. Це не забезпечувало необхідної медичної допомоги, але Ча Инхі все одно продовжувала щодня переглядати записи.

Що вищий рівень у Союн, то з сильнішими монстрами вона боролася. Бої поступово ставали довшими і жорстокішими. Часом все поле битви було вкрите кров'ю, а Союн впадала в таку лють, що виглядала як богиня війни.

Це тимчасово знімало стрес пацієнтки, але не більше...

Після перегляду таких записів Ча Инхі доводилося прикладати чимало зусиль, щоб стримувати себе і не піти одразу грати власним персонажем.

«Так, у Союн справді високий рівень, якщо вона може полювати на Рівнинах Відчаю».

Докторка Ча Инхі відчула невеликі заздрощі. Якби вона була на місці Союн, то вже померла від найслабшого тамтешнього монстра.

Але Союн більшу частину часу билася і перемагала. Не тільки через її високий рівень, але і через величезний досвід, який вона отримала у численних боях.

«Так. Я маю швидко переглянути решту, перш ніж вона повернеться». – Ча Инхі натиснула на прискорене перемотування вперед.

Союн продовжувала мандрувати Рівнинами Відчаю і битися з монстрами. Одне і те саме. Але потім... сталося дещо незвичайне.

Дівчина відпочивала і дивилася на захід сонця, коли ззаду до неї почали наблизитися два чудовиська: Мисливець Рівнин і потворний коротун.

«О... у неї виникнуть проблеми, якщо вони атакують одночасно».

Проте Ча Инхі не дуже хвилювалася.

Якби персонаж загинув, Союн у ту ж секунду б покинула капсулу, а Ча Инхі отримала б повідомлення. Але цього не сталося...

Те, що вона побачила далі, здивувало Ча Инхі.

Коли Мисливець Рівнин помер, Союн поглянула на іншого монстра, який виявився орком. Але нічого не сталося! Якийсь час вони дивилися одне на одного, а потім Союн опустила зброю і пішла геть.

Однак через який час вона знову зустрілася з тим самим орком і незабаром вони почали полювати та їсти разом. Орк навіть лагодив її зламану броню!

Союн любить подорожувати сама і нікого ніколи до себе не підпускала. Однак цей орк, здавалося, її зовсім не турбував.

«Минулого разу вона подружилася з інструктором з тренувальної зали у Серабурзі. Можливо, для Союн легше бути поруч з НІПами і монстрами? Цей орк непоганий. З нього вийшов чудовий слуга. Цікаво, де я можу дістати такого? Хвилинку!!!»

Раптом Ча Инхі мало не вискочила зі стільця.

– Орк? Який орк має подібні навички? Це людина, гравець!

Після боїв він збирав здобич, прикладав лікарські трави, перев'язував рани і готував їжу... Якщо добре постаратися, то можна знайти подібного монстра. Наприклад, прокляті гобліни або особливі мінібоси – вони мали розвинений штучний інтелект.

Але таку досвідчену у психології людину, як Ча Инхі, не так просто обдурити. Вона звертала увагу на найдрібніші деталі: як він рухався, бився, куди дивився, як збирав предмети.

Все вказувало на справжню живу людину, одержиму якоюсь ідеєю.

– Не може бути...

Ча Инхі здригнулася, наче в неї влучила блискавка.

Вона бачила когось подібного в Залі Слави! Ба більше, вона була впевнена, що це той самий орк з відео.

– У грі не може бути такого ж жадібного орка, як той!

Серце докторки почало битися швидше. Звичайно, той факт, що Союн подорожувала з кимось таким, чудовий, але Ча Инхі віддана шанувальниці Королівської Дороги.

– До битви залишилося всього два дні! Що він в біса робить?!

Розділ 9. Її скульптури. Частина 2

На кам'янистій поверхні розцвіли квіти.

Вирізані з каменю, вони виглядали майже як справжні квіти. Настільки справжні, що на кількох сиділи кам'яні метелики і в повітрі ніби витав приємний аромат.

Оскільки квіткове поле зроблене з каменю, воно мало незвичайні кольори. Білий, сірий і чорний, з візерунком і без візерунка. Разом вони створили таємничу атмосферну на кам'яній ділянці, в центрі якої Від повністю занурився у створення головної статуї...

«Дивно...»

Що ближче він до завершення роботи, то сильнішим було відчуття, що сльози ось-ось потечуть з прекрасних очей Союн. І хоча в загальному скульптура не справляла такого враження, її очі наповнювалися нестерпним смутком...

Відповідно до своїх інстинктів і довірившись пориву власного серця, він створив надзвичайно сумну статую. Навіть здавалося, що від співчуття до красуні плакали і всі навколишні квіти.

Настрій Віда також погіршився від усвідомлення цього факту.

«Я маю зробити її щасливішою. Я більше не можу змінити очі, але можу зробити щось з рештою обличчя!»

Дуже повільно і ретельно працюючи над обличчям статуї, Від зрештою зміг зробити сумну дівчину зі щирою усмішкою на губах.

Дінь!

У мить, коли Від закінчив статую, перед ним з'явилося вікно.

[Будь ласка, дайте ім'я створеній скульптурі.]

– Дати ім'я?

Такого ще не траплялося. Від розгублено нахилив голову і сказав:

– Союн.

[Ви даєте статуї назву «Союн»?]

– Так.

[Шедевр! Грандіозна робота!]

Ви закінчили статую «Союн»!

Ця робота містить у собі суперечність. Залежно від настрою, кожна людина бачитиме у ній щось своє. Молодий і неймовірно талановитий скульптор створив у цих краях скульптурну композицію, що викликає неоднозначні почуття.

Художня цінність: 8700

Ефекти:

— *У кожного, хто погляне на статую, відновлення здоров'я і магії зростає на 40% протягом дня.*

— *Швидкість пересування збільшиться на 20%.*

— *Усі характеристики зростуть на 30.*

— *Ефекти двох випадкових характеристик зростуть на 30%.*

— *Надається бонус до атак стихією землі в денний час.*

— *Скульптура випромінює особливий аромат, який загоює рани.*

— *У випадку передачі прав на цю скульптуру певній особі, вплив ефектів скульптури для цієї особи зростуть на 20%.*

— *У випадку попереднього пункту, вплив ефектів для інших зменшить на 60%.*

— *Ефекти не поєднуються з ефектами інших скульптур.*

Кількість створених шедеврів: 1.]

[— Навичка Розуміння Скульптури зросла на один рівень.

— Навичка Ремесло досягнула рангу майстра, рівень 2. Ефективність усіх ремісничих навичок зросла на 8%. Це впливає на різні аспекти.

— Слава зросла на 1680.

— Мистецтво зросло на 65.

— Бойовий Дух зріс на 7.

— Витривалість зросла на 4.

— Шарм зріс на 40.]

[Усі права на статую належать Майстру Віду. Якщо в майбутньому цій статуї дадуть життя, вона буде вірна йому.

Як нагорода за створення шедевра, всі характеристики зростають на 3.]

Шедевр!

Від створив те, про що навіть не мріяв.

– Тааааак!

З давніх часів у світі залишилося багато творів мистецтва! І більшість із них зображували жінок. Можливо тому, що вони такі складні та красиві.

Але Від радів не тільки тому, що йому вдалося створити шедевр. Найголовніше, завдяки цьому він нарешті досягнув рангу майстра.

[Навичка Скульптурне Мистецтво досягнула рангу майстра, рівень 1. Тепер ви можете працювати з будь-якими матеріалами.

Навичка Скульптурне Мистецтво досягнула рангу майстра. Це впливає на інші ваші навички та характеристики.

Ефективність навички Скульптурний Клинок зростає на 30%. До навички додані нові властивості. Витрати маги зменшені вдвічі.]

[Навичка Скульптурне Мистецтво пов'язана з іншими ремісничими навичками.

Навичка Ковальство:

Тепер можна створювати бронзові скульптури.

Скульптури створені шляхом заливання розтопленого металу в форму, будуть міцнішими і довговічнішими.

Навичка Кулінарія:

Ваші страви тепер будуть яскравішими та смачнішими. Також вони будуть красивішими з художньої точки зору.

Навичка Шиття:

Тепер ви можете прикрашати одяг, створюючи вбрання на замовлення.

Всі показники зросли на 20.]

[— Слава зросла на 600.

— Мистецтво зросло на 20

Доступна нова навичка для вивчення: Скульптурна техніка Місячне Світло.

Ця техніка доступна лише гравцям з рангом майстра. Тепер крім витончених, майстерних, грандіозних робіт і шедеврів доступний прихований клас скульптур – Скульптури місячного світла. Місячні скульптури уособлюють саму природу та дозволяють захистити друзів від ворогів.

Майстер, який бажає захистити свою кохану від усіх небезпек, оцінить цю неймовірну здібність.

Ви можете дізнатися більше про Скульптурну техніку Місячне Світло в гільдії митців.]

Нарешті він перейшов від середнього рангу до майстерного!

– Ха-ха-ха! – Від весело розреготався.

Що може бути приємнішим для скульптора, ніж досягнути рангу майстра в навичці Скульптурне Мистецтво.

Клас Коваль набагато популярніший і, звичайно, хтось уже досягнув майстерного рангу, але серед скульпторів він був першим. Єдиний скульптор з високим рівнем навички на всьому континенті Версаль!

– Тепер я не шкодую, що став скульптором!

Від відчував, що весь світ радіє разом з ним. Але він швидко отямився і почав думати про найближче майбутнє.

«Зараз не час для цього».

Скоро повернеться Союн.

Шедевр мав особливі ефекти, їхні наслідки неможливо не помітити. Це результат навички Скульптурне Мистецтво, якого не можливо уникнути.

Коли дівчина повернеться, вона може знайти статую, а разом з нею й інші скульптури. Дізнавшись про них, вона так просто це не залишить.

– Час тікати!

Від востаннє поглянув на скульптуру і попрямував до виходу з ущелини.

Великий майстер-скульптор, який щойно створив грандіозний твір і досягнув рангу майстра в навичці Скульптурне Мистецтво, мав тікати від свого дітища якнайшвидше.

Пізно вночі за ігровим часом Союн знову зайшла до гри.

З'явившись, вона, як завжди, оглянулася навколо.

Орк! За останні кілька днів вона звикла до його присутності. Він іноді годував її, ремонтував обладунки, прикривав їй спину. Корисний орк.

Але скільки б вона його не шукала, орка ніде не видно.

«Пішов».

Хоча вони подорожували разом, Союн не відкрилася йому. Однак вона все ж відчувала якусь порожнечу всередині. Знову сама.

Перевіривши обладунок і меч, вона вирушила в дорогу.

Після виходу з ущелини вона планувала шукати нові землі, населенні безліччю різних почвар. Але раптом відчула якийсь незвичний аромат.

– ...? – вона пішла за ним.

Запах привів її на маленьку квіткову галявину, посеред якої стояла статуя.

Статуя дівчини, яка водночас сміється і плаче. Це так схоже на неї саму.

– ... – Союн розгублено завмерла.

«Плачу? Я?»

Вона ніби дивилася в дзеркало. Але у відображенні вона плакала.

«Ні. Це не можу бути я. Я ніколи не плачу. Принаймні, скільки себе пам'ятаю...»

Союн забула, коли вона востаннє плакала. Останнім часом все, що вона робила, це намагалася стати якомога сильнішою.

З самого дитинства вона тримала горе всередині себе. Союн свідомо уникала всіх страждань і болю. А найкращий спосіб це зробити – повністю уникати людей. Якщо з нею ніхто не розмовляв, то ніхто не міг її образити і вона могла жити спокійно.

І їй би не довелося плакати. Не довелося б відчувати біль, який розбиває її світ на шматки.

Ось чому вона завжди спокійна.

Вчора, сьогодні та завтра.

Вона нікому і ніколи не відкривала душу.

В якийсь момент їй стало важко говорити, вона почала боятися зближення з іншими людьми. Союн припинила говорити навіть сама з собою. Вона поховала почуття глибоко всередині себе.

Вона нагороджувала всіх, хто намагався наблизитися до неї, підозрою і сумнівом. Намагаючись уникнути болю і горя, вона втратила і щастя.

Плач, що йшов з глибини її душі, наростав у грудях, і разом з ним виривалися назовні всі почуття, що вона ховала всередині.

– ...

Союн сховала обличчя в руках. По її щоках текли сльози.

Зала Слави на сайті Королівської Дороги!

Наближався призначений завданням час і напруга зростала.

– День битви проти Немертвого легіону вже близько.

– Чи зможе той орк закінчити квест? Зрештою, це рівень складності «А».

– Погляньте на його обличчя. Воно страшне! Хтось з таким обличчям може впоратися з будь-чим.

– Він може. Повинен. Бо я маг.

– Я теж маг. Я вибрав спеціалізацію «Темна магія» і так настраждався... Тепер я точно стану некромантом.

– Розкажи більше про некромантів.

– Хвилинку, почекайте...

– Комусь відоме щось нове?

Майбутню подію активно обговорювали на форумі.

Вже було багато тем з різними питаннями й ідеями щодо битви проти немертвих і про новий клас. Сотні тисяч гравців щосекунди читали теми і залишали коментарі.

Щохвилини хтось запитував про новини.

Оскільки завдання прямо стосувалося магів, вони найбільше розпалювали дискусію.

– Ааааа! Я хочу знати результат. Усі маги згодні зі мною, так?

– Мене цікавить не лише результат, але і сама битва. Війна проти немертвих у таких великих масштабах! Це абсолютно новий рівень, нічого подібного ще не було!

– Так, я вже втомився від звичайних облог. Більшість з них дуже швидко закінчуються і всі вони проходять однаково.

– Воїни атакують, маги б'ють одне одного заклинаннями... Я вже стільки разів це бачив.

– Коли одна зі сторін значно сильніша, все стає цікавішим.

Люди перейшли до бідкань щодо облог.

Щойно якась гільдія починала значно випереджати іншу, як ті негайно створювали тимчасовий альянс і повертали знахабнілу гільдію на її місце.

– Я хочу побачити, як все проходитиме...

– Де? Трансляцію не анонсували на жодному каналі.

– Правда... Отже, нам доведеться чекати, коли відео з'явиться в Залі Слави?

– Малоймовірно.

– Ха! Чим займаються телевізійники?

І тут до розмови приєдналася нова людина.

– Друзі! У вільному місті Сомрен гравець на ім'я Від завершив ще один квест. Не дивуйтеся, але це той самий Від з Континенту Магії!

– Від з Континенту Магії?!

– Я чув, що він грає у Королівську Дорогу, деякі навіть говорять, що він приєднався до ордену Фреї.

– Еге. Ми теж так думали, – новенький продовжував, – але цього разу квест, який він завершив, пов'язаний з перемогою над некромантами!

– Заждіть. То це наступний квест у ланцюжку після перемоги над вампірами і поверненням корони Фарго?

– Некроманти? Тоді той Орк на відео...?

– Від. Від став орком і б'ється проти немертвих!

У цю мить тема з обговоренням відео практично вибухнула. Буквально за кілька хвилин тисячі, а може мільйони повідомлень почали з'являтися одне за одним. Хтось радів, хтось гнівався, але ніхто не залишився байдужим.

Герой Континенту Магії.

Попри те, що пік популярності цієї гри давно минув, багато колишніх гравців досі мають про неї приємні спогади. Вони любили згадувати минуле.

– Так... Кожен, хто хоч раз бачив його в дії, не забуде харизми та позерства, які він демонстрував у Континенті Магії.

– Точно. Він істинний темний лицар, який змитає своїх ворогів, як буря.

– Посидання навичок, ефективне застосування здібностей і розумне використання особливостей місцевості в нескінчених боях. Жодних компромісів. Від є взірцем для багатьох із нас!

– Від відкривав шлях у місця, куди ніхто інший не міг потрапити. Він був легендою.

Колишні гравці Континенту Магії залишали численні повідомлення. Інші користувачі ставили запитання.

– Хто такий цей Від?

– Цей Від справді такий чудовий?

– Ви ще не знаєте про Віда, бо він, мабуть, не так давно приєднався до Королівської Дороги. Всі, хто коли-небудь грали у Континент Магії, знають його. Він встановив рекорд!

– Я колись стежив за ним. Зараз я вам розкажу про це. Того разу я пішов за ним до рівнин Розенда. Їх населяли Вартові Пекла та Цербери. І Від просто вбивав їх! Це було реально круто.

– Але з високим рівнем це не має бути проблемою?

– Так, це правда. Але це сталося тоді, коли там ще ніхто не полював. Від був першим. Ніхто з моїх друзів по Континенту Магії в це не вірив. Тому я і пішов за ним, що перевірити сам. І

він прикінчив усіх монстрів, не зробивши жодної помилки. У битві він ніби дикий звір, за ним залишалися гори мертвих тіл. Але це ще не все.

– Є ще щось?

– Тільки не дивуйся. Одного разу він полював 200 годин без перерв!

– 200 годин?!

Багато гравців Королівської Дороги присвячували свій вільний час грі. Багато з тих, хто вважав себе хорошими гравцями, пишалися цим. І, звичайно, всі вони хоча б раз забували поїсти або грали до пізньої години.

Але навіть для них двохсотгодинний ігровий марафон був чимось неможливим. Від неадарма був легендою.

І тут до обговорення приєдналися ще гравці з новою інформацією.

– Ми полювали у Рівнинах Відчаю. Можливо, для гравців із центру континенту це не дуже складно, але в Розенхаймі туди наважується зайти лише кілька десятків людей. І зустріли там маленького худого орка...

– Якщо ви ще не зрозуміли, ми зустріли там Карічві! Цього разу він був худим, але обличчя було таке саме.

– Битва проти Немертвого легіону відбуватиметься на Рівнинах Відчаю!

Усі чекали в Залі Слави, щоб побачити результат.

Можливо, якби хтось виклав повну інформацію про завдання, люди б так не хвилювалися. Але відсутність будь-яких новин лише підігрівало цікавість великої кількості гравців.

КМС Media відкрила нову секцію програми: Континент Версаль.

І сьогодні Шін Хемін і О Джуван читали перші новини.

– Ціни на мітрал продовжують зростати. Гільдія Піратів, якій належить мітрилова шахта вже підняла ціну на 20%, що викликало обурення серед інших гравців.

– Як ви посилюєте зброю? Ефект від на цей час знайдених точильних каменів не такий вже і великий. Але чи відомо вам, що коваль із середнім рангом навички може значно підвищити міцність і показник атаки вашої зброї?

– Новий торговий шлях відкритий між королівствами Лутун і Тор. Дорога проходить крізь Ліс Неповорнення. Гільдія Багряних Вовків очистила його від монстрів і збудувала дорогу. Торговці, що використовують цю дорогу, мають сплатити 10% податку.

– Хоча вони втрачають 10% свого доходу, але враховуючи наскільки цей шлях зручний, багато гравців вирішать ним скористатися.

– Саме так. На деякий час дохід гільдії зросте. Багато гравців розглядатимуть можливість приєднатися до їхніх лав.

Розповіді з континенту Версаль.

Спочатку вони розповідали про монстрів, місця для полювання та класи. Потім обговорювали політику, суспільство й економіку. Коли великі країни, такі як королівства, протистояли одна одній, відбувалося багато змін і з'являлася купа нових квестів.

Тому другу частину програми розділяли між собою експерти в різних сферах.

Сьогодні обговорювали завдання про зупинку Немертвого легіону.

– Його рівень дуже високий. Багато гравців сподіваються на його успіх, але, швидше за все, квест буде провалений. – Впевнено висловив свою точку зору військовий експерт Є Йонхан.
– У будь-якій війні кількість – це не найважливіша частина. Важливо не те, скільки в тебе солдатів, а як добре вони виконують накази та працюють разом. Неможливо битися проти армії немертвих з такими різноманітними силами: орками, темними ельфами і людьми.

Хан Єльсо, що сидів поруч з ним, кивнув на знак згоди. Він також грав у Королівську Дорогу і входив до 300 найсильніших гравців.

– Правильно, щоб керувати такими різними расами йому необхідно мати високе лідерство. Чи зможе він повести їх у битву?

– Я теж так думаю. Битися разом з орками і темними ельфами проти армії немертвих – марна трата часу. Якби я був на його місці, то давно б уже втік звідти.

– І ніхто б не засуджував вас. Цей квест неможливо виконати самому. І, наскільки мені відомо, жодна з 50 найкращих гільдій не отримала запиту про допомогу. У моїй гільдії Багряних Найманців про це ніхто не чув. Тому він точно провалить квест.

– Цілком імовірно, що після його смерті, орки і темні елфи стануть немертвими та нападуть на інші королівства. Згідно з нашими дослідженнями, всі завдання рівня складності «В», які гравці отримували до цього часу, були пов'язані з перемогою над невеликими групами дуже сильних монстрів або проходженням дуже складного маршруту. Однак квест рівня складності «А» вплине на ситуацію на цілому континенті.

– Але вам не потрібно хвилюватися про це. Коли прийде Немертвий легіон наша гільдія Багряних Найманців стоятиме в першій лінії та захищатиме людські королівства.

Майже всі учасники дискусії схилилися до думки, що завдання буде провалено. Багато із запрошених гравців користувалися цією можливістю, щоб залучити до своїх гільдій нових членів, обіцяючи допомогу в майбутній катастрофі.

Шін Хемін насупилася.

– Отже, квест, за який всі вболівають, може зазнати невдачі?

– Хто знає... Можливо, все вже закінчено, або...

– Або він кинув квест і давно втік.

Всі говорили про невдачу.

Але потім зіткнулися з колосальним протестом простих гравців. З людьми, які знали Віда! Ті, хто з нетерпінням чекав, коли стане доступним новий клас Неромант, лаялися на них.